

Beyaz Dizi

Carson Tate ve şirketi, o yaşlı kadıncağızın evini yıkmış olmakla kalmayacaktı.

Duvarlara sinen, bahçedeki çiçeklerin her biriyle her bahar yeniden canlanan anıları, o yaşanmışlığı da mahvedecekti. Bu yüzden Fairlie, büyükannesinin evinin bir soğuk gökdelene dönüşmemesi için elinden geleni yapmaya karar verdi. Karşısındaki, ister dev Colossus şirketi, ister bir buldozer ordusu, isterse o kendini beğenmiş Mr. Tate olsun! Ne var ki, şirketin ikna yöntemleri hiç de beklendiği gibi çıkmayacaktı...

Gelişim Yayınları

300 TL. (KDV dahil)

Ann Charlton

Anıların Savaşı

362

362

Beyaz Dizi

Anıların Savaşı

Ann Charlton

Hayır!

Yeni bir ihanete katlanamayacaktı Fairlie!
Önce babası, sonra Ben ve şimdi de...

İngilizce adı: AN IRRESISTIBLE FORCE

Kıbrıs satış fiyatı : 450 TL.

Dizgi : Amaç Basımevi
Baskı : Güzel Sanatlar Matbaası

Anıların Savaşı

Ann Charlton

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

Bölüm Bir

Fairlie şaşırdı. Neyle karşılaşacağını biliyordu ama yine de şaşırdı. Hatırladığı ev bu kadar küçük değildi. Üstelik Queensland tipi taban direkleri üzerinde, terk edilmiş eski bir sirk evi gibi duruyordu şimdi. Orası burası kopmuş bir çitle çevrili bahçe bile çok zavallı bir görünümdeydi.

Şoföre parasını verip arabadan indi, elinde çantasıyla kaldırımda durarak Nan'in evine baktı. Çocukken gözüne ne kadar da büyük görünürdü burası. On bir yaşındayken bütün bir yaz tatilini bu evde geçirmişti. Sabahları gün ışığı camlardan süzülüp mozaiklerle kaplı döşemeleri rengarenk aydınlatırdı. Pa'nın yıldız çiçekleri ön bahçeyi, Nan'in domatesleri ise arka bahçeyi süslerdi. Güneş, böceklerin uzaktan uzağa yankılanan sesleri, gıdaklayarak bahçede dolaşan tavuklar... Sevgili Nan...

Bir gürültü duyarak başını çevirdi. Büyük bir greyder ona doğru yaklaşıyordu. Çantasını yerden alıp, arkasında bir toz bulutu bırakarak eve doğru yürümeye başladı. Turuncu renkli canavar, Nan'in evine doğru geliyordu. Hızla Fairlie'nin önüne geçti ve bir kısmı kazılmış kaldırımın üzerine çıkarak çite yakın bir yerde durdu.

«Lütfen önümden çekilir misiniz?» dedi Fairlie. Kontağı kapatan şoföre öfkeyle bakıyordu. Adamın evin girişini kasten kapamış gibi bir hali vardı. Sesleri duymasını önleyen kulaklığını göstererek güldü. Sonra şoför yerinden atlayarak uzaklaştı.

Fairlie elindeki ağır çantayı yere bıraktı. İşler Leila Halanın söylediği kadar kötü gidiyordu demek. O anda bir diğer makinenin homurtusu yükseldi. Bir zamanlar Nan'in komşularının oturduğu evlerin bulunduğu alana yol açıyorlardı. Arka bahçe olması gereken yerde çalışan bir sürü adam görerek şaşırdı. Karşı taraftaki Reynoldslar'ın evi molozlardan ve anılardan oluşmuş bir yığın halindeydi.

Fairlie ani bir kararla, uzaklaşmakta olan greyder sürücüsünün arkasından koştu. İyice yaklaşınca adamın omzuna dokundu, sonra adamın hayret dolu bakışları arasında uzanıp kulaklığını çıkardı ve «Lütfen şu makineyi çeker misiniz?» dedi.

Adam sırıttı. «Şimdi olmaz. İş zamanı.»

«Kontak anahtarını her zaman araçta mı bırakırsın? Eminim şefin bundan hiç hoşlanmayacak. Ya da Mr. Tate.»

Colossus Construction'ın en tepesinde oturan adamın ismini işitince şoförün yüzündeki ifade değişti. «Ooo, büyük isim,» diye söylendi. «Sizin için ne yapabilirim, bayan?»

«Kapıdan girmek istiyorum. Hem de şimdi.»

«Çok uzun bacaklarınız var,» dedi adam, gözlerini kısıp sırıtarak. «İhtiyar kızın çitinden atlayabilirsiniz.»

Fairlie dudaklarını ısırdı. Sonra yüksek topuklu ayakkabılarıyla kapıya doğru yürümeye başladı. Arkasından hayatında duyduğu en kaba kahkaha yükseldi. «Çitten atlarken dikkatli ol, eteğin çok dar, yavrum,» diye bağırdı adam. «Gösteri için sabırsızlanıyoruz.»

Gösteri fena fikir değildi. Fairlie greyderin yanında durdu, ellerini beline koyup adama baktı. Greyderin tekerlekleri neredeyse boyuna varıyordu.

Adam hâlâ gülüyordu. Ama Fairlie'nin eteklerini sıvayıp sürücü koltuğuna tırmandığını görünce kahkahası kesiliverdi.

Fairlie çok yüksekteydi şimdi. Çevredeki adamlar işlerini bırakmış hayretle ona bakıyorlardı. Kontak anahtarını çevirene kadar hiç ses çıkarmadılar. Motorun gürültüsüyle birlikte çevrede bir hareket başladı. Sürücü ona doğru koşarken, «Milyonlarca dolar,» gibi bir şeyler söyleniyordu. Adamın neden kulaklık kullandığını şimdi daha iyi anlıyordu Fairlie. Vitesi ileri geri hareket ettirerek nasıl çalıştığını çözdü. Az sonra koca grayder ani bir sarsıntıyla ileri atılmıştı. Çevredeki adamlar telaşla kaçışmaya başladılar. Şimdi de freni bulması gerekiyordu. Hangi pedal olduğunu anlayınca vargücüyle bastı. Alet sarsılarak durdu ve motordan protesto ediyormuş gibi garip sesler yükseldi.

Bu arada zavallı adam sürücü koltuğuna tırmanmaya çalışıyordu. «Biraz bekle bakalım!» diye bağırdı Fairlie. Sonra aracı yeniden hareket ettirdi. Motorun gürültüsünden avazı çıktığı kadar bağıran adamın ne dediğini duyamıyordu. Biraz daha ilerledikten sonra frene bastı. Kontak anahtarını kapadığında adamcağız derin bir soluk alarak alnında biriken teri sildi. Fairlie anahtarı çıkarıp cebine attı.

«Oldu mu şimdi?» diye bağırdı adama. İçinden bir yaprak gibi titriyordu. Eteklerini sıvayıp dikkatle aşağı indi. Bu arada çevredeki adamların bacaklarıyla ilgilenmediklerini ve laf atmadıklarını fark ederek sevindi. Yüzlerinde yalnızca hayret ve öfke okunuyordu. Onlara gülümseyerek baktı, sonra eliyle aracın arkasına vurarak, «Müthiş bir makine, öyle değil mi?» dedi. Sonra sürücüye döndü. «Sakın bir daha kapının önüne park edip girişi kapama. Yoksa yine aynı şeyi

yaparım.»

Sürücünün rengi atmıştı. «Bir dahaki sefere anahtarı bırakmayacağım,» dedi titrek bir sesle.

Fairlie ağır adımlarla uzaklaşırken adam arkasından, «Hey, bir dakika,» diye seslendi.

«Oh, evet...» Elini cebine sokup anahtarı aldı, adama fırlatırken de, «Yakala!» diye bağırdı.

Eve girerken birden Nan'i gördü. Yaşlı kadın az önceki sahneyi endişeyle izlemiş olmalıydı. Fairlie'yi karşısında görmek onu hem sevindirmiş hem de şaşırtmıştı.

«Sevgili kızım, tıpkı annene benziyorsun,» dedi. «Tıpkı onun gibi cesur ve ata..sın. O acayip aleti kullanmayı sana kim öğretti?»

Fairlie ona sarıldı. Büyükannesi artık iyice yaşlanmıştı. Eskisinden daha zayıf ve güçsüz görünüyordu.

«Hayatımda ilk defa böyle bir şey kullanıyorum,» dedi. «Hâlâ hayatta olduğum için çok şanslıyım. Bu adamlara bir ders vermek gerekiyordu.» Bir araya toplanmış heyecanlı heyecanlı konuşan adamlara bir göz attı. Greyder bıraktığı yerde duruyordu.

Sitenin yan tarafındaki binaya baktı. Colossus standartlarına göre çok küçüktü ve mazbut bir görünüşü vardı. Şirketin inşaat sitelerinde çoğunda bronz renkli kuleler ve dev binalar olurdu. Şüphesiz, gördüğü manzara işin daha başlangıcıydı. Bütün bunlar zamanla Colossus projelerinde görülen dev kompleksin bir parçası olacaktı. Mr. Tate burayı çok önceden gözüne kestirmiş olmalıydı. Yine de Nan'in sahip olduğu bu küçük yeşil alanı satın almadan önce işe başlamaları inanılır gibi değildi. Eninde sonunda bu toprakları terk etmek istemeyen son evsahibini de ikna edeceklerine inanıyorlardı herhalde.

Colossus binasının üst kat pencerelerine ba-

kıp, «Mr. Tate'in burada da bir bürosu var mı acaba?» diye mırıldandı.

«Evet canım, galiba orada oturuyor,» dedi Nan. Birlikte, bir zamanlar Pa'nın araba girişi olarak kullandığı küçük kapıdan girdiler.

Yaşlı kadının dudaklarında sinirli bir tebessüm vardı. Fairlie'ye dönerek, «O anahtarlar, canım,» dedi. «Onları o şekilde fırlatman doğru muydu?»

Onlar ön merdivenlerden çıkarlarken az önceki sürücü, arkadaşlarıyla birlikte toz toprağın içinde eğilmiş anahtarı arıyordu. Oldukça telaşlı görünüyorlardı.

«Eminim yedek anahtarları vardır,» dedi Fairlie. Acımasız bir tavırla, «Ustabaşından azar işitecekleri kesin,» diye ekledi. Sonra cebinde sakladığı anahtarı çıkarıp yaşlı kadına gösterdi.

«Fairlie, demek anahtarı onlara vermedin!» diye dehşetle bağırdı Nan. Sonra gülmeye başladı. «Müthiş bir kızsın sen. O anahtarlarla ne yapmayı düşünüyorsun.»

«Bilmem. Gerilla taktiklerine baş vurabilirim. Sabahın ikisinde o alete atlayıp yeni gösteriler yapabilirim, mesela!» Nan'in bakışlarındaki dehşeti görünce güldü. «Şaka söylüyorum, hiç öyle şey yapar mıyım?»

Nan rahatlamış bir ifadeyle Fairlie'ye bakarak güldü.

«Ne iyi ettin de geldin.»

«Burada olmak çok güzel. Komşu evlerin yarısı yerle bir edilmiş olsa bile.» Bir felaketten diğerine... Melbourne'de ardında bıraktığı enkazı düşündü. Boşa çıkan umutlar, bozulan anlaşmalar, kırılan kalpler... Kendini sertleşmiş ve gereken dersleri almış biri olarak görüyordu. Onun gibi biri asla bir hatayı iki kez yapmazdı. Yine

de duygularının iyice katılaşması için zamana ihtiyacı vardı. Belki de çok uzun bir zamana...

Sedir ağacından yapılmış sade eşyalarla döşeli yüksek tavanlı küçük odaya girince elindeki çantayı yavaşça yere bıraktı. Yatağın üzerinde Nan'in kendi elleriyle işlediği örtü duruyordu. Tahta masanın üzerindeki porselen vazonun içi her zamanki gibi kırmızı güllerle doluydu. Bütün bunlar ona, çocukluğunda geçirdiği o güzel yaz tatilini hatırlatıyordu. Ne yazık ki artık Pa'nın o güzel bahçesinin gülleri değildi bunlar.

Nan sırtını kapıya dayamış onu seyrediyordu. «Bana resim getirdin mi?» diye sordu.

«Sergiye katılan tablolardan birkaçını doğrudan galeriye götürdüler. Senin için birkaç parça ayırdım. Sandığa koyup postaya verdim. Sanırım birkaç güne kadar gelir.»

«Çok sevindim, canım. Tıpkı baban gibi yeteneklisin.» Sözüne devam edecekti, ama Fairlie'nin yüzünde ansızın beliren ifadeyi görünce sustu.

Yaşlı kadın az sonra içinde çay ve çeşitli pastalar olan bir tepsiyle içeri girdi. Fairlie onu bu halde görünce güldü. «Burada çok dikkatli olmam gerekecek galiba,» dedi. «Yoksa kısa sürede bir duba haline gelmem işten değil.»

Fairlie ceketini tahta sandalyenin arkalığına asıp beyaz ipek gömleğinin kollarını kıvırdı. Boynundaki mavili kırmızılı kravatı gevşetti.

«Çok zayıf görünüyorsun,» dedi yaşlı kadın. «Şu küçük kurabiyelerden biraz almaz mısın?»

Fairlie itaat etti. Nan'in sağlıkla ilgili teorilerini çok iyi hatırlıyordu. Ona göre zayıflık bir kadının kendisini ihmal ettiğini gösterirdi.

Yaşlı kadın ona gülümseyerek bakıp, «Çok tatlı bir kızsın sen,» dedi. Sonra bakışları Fairlie'nin genellikle iş ya da seyahat sırasında giydiği tabii şu anda da sırtında olan giysilere takıldı. Bu giysinin Nan'in kafasındaki kadın kavramına hiç uymadığı açıktı. Fairlie gülümsedi. Nan onun giyim tarzından oldum olası hoşlanmazdı.

Fairlie bütün ressamlar gibi dağınıktı. Giysileri genellikle buruşuk, hatta zaman zaman lekeli olurdu. Hayatını sadece boyayarak kazanması mümkün olsaydı gömlek ve pantolondan başka şey giymezdi. Ama ne yazık ki mümkün değildi bu. Boya ve gerekli malzeme çok pahalıydı ve bunların masrafını satılan resimlerden kazandığı parayla karşılaması imkânsızdı. Bu yüzden kendine ait bir resim stüdyosuna sahip olmak ve bütün zamanını resme vermek için daha uzun süre sekreterlik yapması gerekecekti. İkili bir hayat yaşıyordu. Ben'i çok şaşırtıyordu bu durum. Onu bazen saçı başı darmadağınık, eli yüzü boyalar içinde, bazen de son derece derli toplu ve dikkatli görüyordu. Bu garip durum Ben'in her zaman ilgisini çekmişti. Ama yeterince değil...

«Tıpkı annene benziyorsun. Masmavi gözlerin aynı.» Nan çok duygulanmış görünüyordu. «Sonra saçları... Tıpkı seninkiler gibiydi. Onları şöyle serbestçe omuzlarına koyverirdi.»

«Hımm. Bak ben bunu pek yapamıyorum. Darmadağınık oluyor. Kravatım ve gömleğim hakkında ne düşünüyorsun. Paris'ten aldım.» Paris, kravat, gömlek; bütün bunlar Ben'den önceydi.

«Oh, Paris.» Nan'in gözleri parladı. «Orada her zaman olağanüstü güzellikte elbiseler vardır. Biraz daha çay alır mısın, canım?»

«Nan, bana hikâyeyi başından sonuna kadar anlatır mısın, lütfen.» Bu sözler üzerine yaşlı kadının yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi. Uzun bir susuştan sonra hafif titrek bir sesle anlatmaya başladı.

Aslında her şey çok basitti. Kentin dış semtlerinde meydana gelen değişiklikler Nan'e kadar ulaşmıştı işte! Son on yıl boyunca kent, Spring Hill'i aşarak bu caddeye kadar yayılmıştı. Semtin insanları vinçler ve kuleler uzaktan görününce pek telaşlanmamışlardı. Belki biraz endişelenmişlerdi, o kadar. Onların sokaklarına, topraklarına kim gelip de dev gibi binalar dikmek isteyebilirdi? Derken Mr. Ellis doksan iki yaşında öldükten hemen sonra mirasçıları evi sattılar. Bir süre sonra o şirin evin yerinde bir blok ve bir beton araba parkı yükselmişti. Ardından karşıdaki ev yıkıldı ve sonra bütün o güzelim evler birbiri ardı sıra harabe haline gelmeye, yıkılıp yok olmaya başladı.

«Reynoldslar evi satıyoruz dedikleri zaman çok şaşırdım,» diye devam etti yaşlı kadın. «Sonra o adamlar benimle görüşmeye geldiler...»

«Hangi adamlar?»

Nan başını eğerek bir süre parmağındaki nikâh yüzüğüyle oynadı. «İsimlerini hatırlamıyorum,» dedi zayıf bir sesle. «Onlardan hiç hoşlanmadım. Evi satmaya niyetim var mı, diye sordular. Hemen, hayır, diye karşılık verdim. Sonra çevremde tek bir komşu bile kalmayacağını, her tarafın dev binalarla çevrileceğini söylediler.»

«Sana bir şey imzalattılar mı?»

«Hayır. Çok önce elinde kâğıtlarla birini göndermişlerdi. O olaydan sonra burayı terk etmemeye karar verdim. Dört bir yanım gökdelenlerle çevrilse bile...»

«Baskı yaptılar mı?»

«Yo, hayır. Tehdit edilmedim. Zaman zaman bencillik mi ediyorum, diye düşündüğüm oluyor. Benim yüzümden projelerini uygulayamıyorlar. Karısı ve çocuğu olan insanların işsiz kalmaları düşüncesi beni üzüyor. Ne kadar direnebilirim, bilmiyorum.»

Fairlie kaşlarını çattı. «Colossus'un adamları bunlar,» dedi öfkeyle. «Onlar anlaşmayla iş yapmazlar. Baktılar olmuyor, öteki binaların inşaatına başlarlar. Böylece sana psikolojik baskı yapacaklar. Tehdit etmek kadar kötü bir şey bu.»

«Vermek istedikleri para aslında hiç de fena değil,» dedi yaşlı kadın dalgın bir tavırla.

«Ama sen bu evi bırakmak istemiyorsun. Bunu yapabilir misin, Nan?»

Yaşlı kadın, gözlerinde parlayan birkaç damla yaşla başını kaldırdı. Bütün hayatı bu evin içinde geçmişti. Şu penceredeki perdeyi bile daha gelinlik çağındayken kendi elleriyle dikmişti. Dudakları titremeye başladı. Bakışlarını gizlemek ister gibi elini alnına koydu.

«Oh, Fairlie, yeni bir eve nasıl alışırım, bilmiyorum.»

«Hiçbir yere gitmiyorsun,» dedi Fairlie, sert bir tavırla. «Seni buradan atmalarına izin vermeyeceğim.»

Yaşlı kadın kuşkular içindeydi. «Ama her gün biraz daha yakına geliyorlar,» dedi endişe dolu bir sesle. «Boyun eğmek utanç verici bir şey, biliyorum. Ama ya günün birinde beni kapının önüne koyarlarsa? O korkunç makineler ve adamlar, gördüğün gibi, kapının önüne kadar gelip yolu tıkıyorlar. Bunu kasten yaptıklarını sanmıyorum, ama yine de...»

«Ne kadar iyi yüreklisin, Nan. Burada kalan tek kişi sensin. Bu durumda böylesine rahatsız edici biçimde davranmalarının raslantı olabileceğini sanmıyorum. Mr. Tate ve Colossus firması muazzam bir şöhrete sahip. Onların, evinde oturmaktan başka bir şey istemeyen yaşlı bir kadına baskı yaptıklarını söylesek, basın dahil, kimse inanmaz.»

Fairlie hâlâ elinde tuttuğu anahtara düşünceli bir ifadeyle baktı.

«Şu anahtarı Colossus'un önde gelenlerinden birine versem mi, diye düşünüyorum,» dedi dalgın dalgın. «Örneğin, bizzat Tate'e versem. Buraya sık sık geliyor mu, acaba?»

«Çoğu zaman burada. Son bir haftadır görünürde yok. Ne zaman döner, bilemem.»

«Onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin?»

«James söyledi.» Yaşlı kadın gülümsedi. «Burada çok kibar, genç bir adam var. Büyükbabanın da adı James'ti, biliyorsun.»

«Bu James de kim oluyor, Nan?»

«Colossus'ta çalışıyor. Arada bir beni ziyarete gelir.»

«Onlar hesabına çalışıyorsa...»

Yaşlı kadın gülümseyerek başını iki yana salladı. «Yo, James onlar gibi değil. Makinelerle ilgilenen kendi halinde bir adam.»

'Tanrıya şükür zamanında gelmişim,' diye düşündü Fairlie. 'Colossus kurmayı,' genç ve sevimli James'i Nan'e gönderecek kadar kurnazdı demek. Ne yapmak istedikleri çok açıktı. Evin çevresi her geçen gün biraz daha kapanacak ve zavallı yaşlı, yalnız kadının direnci gittikçe zayıflayacaktı. Bu arada genç ve kibar, üstelik Nan'in sevgili kocasının adını taşıyan James, ikide bir gelip onu ziyaret edecek ve dertlerini dinleyecekti. Böylece Nan'i zamanla iki taraftan kuşatıp kontratı imzalamaya ikna edeceklerdi. Eli ni çabuk tutmalı ve hemen bir şeyler yapmalıydı. Nan'in yazdığı mektuplardan pek bir şey anlayamamıştı. Durumun ciddiyeti halasının buraya ziyarete gelmesinden sonra ortaya çıkmıştı. Nan'in ona nasıl ihtiyacı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Büyükannesinin bu şekilde korkutulmasına izin vermeyecekti. Komşuları bölgeyi terk etmişlerdi. Bunların bazıları dış semtte yaşadıkları için hayatlarından memnun olmayan genç insanlardı. Ama yaşlı kadının neredeyse bütün hayatı Reynoldslar'la birlikte geçmişti. Gençlik, evlilik, yaşlılık anıları onları sımsıkı birbirlerine bağlıyordu. Nan ve Mrs. Reynolds gün boyu birlikte otururlar, birbirlerine yemek tarifleri verirler, çay içerler, dertleşirlerdi. Nan'in dünyası evlendiğinden beri hemen hemen hiç değişmemişti. Pa'nın ölümünden sonra biraz daha yalnız hissetmişti kendini, o kadar. Dünyada bu evden başka hiçbir şeyi yoktu.

«Gidip Tate'le ya da şu genç James'le konuşacağım. Onlara senin bu evi asla satmayacağını söyleyeceğim.»

«Bak canım, lütfen güzel güzel konuş olur mu? Kimseyle kavga etmek istemiyorum.»

Fairlie ayağa kalkıp ceketini giydi, gömleğinin yakasını kapayıp kravatını düzeltti.

«Onlarla kavga edebilirim, Nan. Bazı durumlarda saldırmak savunmaktan daha iyidir. Ama dikkatli olacağım.»

Fairlie, Colossus binasına doğru yürürken inşaat alanında pek hareket yoktu. Grayder bıraktığı yerde duruyordu. Adamlar anahtarı aramaktan vazgeçmiş olmalıydılar. Yedek anahtarı bulmak bu kadar zor muydu? Binanın bahçesine girdiğinde çevredeki birkaç işçinin bakışlarını üzerinde hissetti. Bahçe ve giriş kapısının çevresi şirketin ihtişamını ve prestijini yansıtan ilan panolarıyla doluydu. Ülkenin en büyük emlâk şirketinin adı parlak harflerle yazılmıştı. 'Nan, tek başına bu işe çomak soktu,' diye içinden geçirdi Failie. Kendi kendine gülümsedi. Bahçede çiçeği bile ihmal etmemişlerdi. Fairlie burnuna gelen güzel kokuları içine çekerek içeri girdi.

Hemen girişteki levhada Tate'in adı iri altın harflerle yazılmıştı. Bürosu dokuzuncu kattaydı. Bu adamın Brisbane gibi bir yerde özel büro açması çok garipti. Colossus'un Melbourne'daki o muhteşem binalarını hatırladı.

Asansörden inince dokuzuncu katın aşırı lüksü gözüne çarptı. Belki de burayı ziyaretçileri kabul etmek için düzenlemişlerdi. Kararlı adımlarla resepsiyona doğru yürüdü. Üzerinde Ms. S. Williams'a bırakılmış bir not vardı. Kâğıdın yanında üzerinde SANDRA ismi kazılı gümüş bir kalem duruyordu. Bir süre ne yapacağını bilemeyerek durdu. Tam o anda kapı açıldı ve bir kız elinde kâğıtlarla dışarı çıktı. Kapının üzerinde çok iri harflerle C. R. TATE yazıyordu.

Fairlie ani bir kararla kıza doğru yaklaşıp çok rahat bir tavırla, «Carson içerde mi, Sandra?» diye sordu. Karşısındaki yabancının ilk isimleri bu kadar rahat kullanışına şaşan kız bir an duraladı sonra başını salladı. Fairlie fırsatı kaçırmadı. Gülümseyerek içeri girdi kapıyı ardından kapattı.

Çok büyük bir salondaydı. Duvarlar çok kalın cam gibi bir maddeyle kaplıydı. Yerler açık kahverengi kalın bir halıyla örtülüydü. Görünümün çarpıcılığı karşısında bir an duraksadı. Gözüne çarpan her şey Tate'in ihtişamını yansıtıyordu. Karşıdaki cam duvarın önünde antik bir çalışma masası vardı. Masanın gerisindeki büyük koltuk boştu. O koltukta oturan, arada bir kalkıp cam duvarın gerisinden Brisbane'i seyrediyor olmalıydı. Ve Brisbane, Mr. Tate'in ayaklarının dibinde her emrini yerine getirmeye hazır, uzanıyordu. Buradan çevreye kuş bakışı bakıp nereleri yıkıp yerle bir edeceğine karar veriyor olmalıydı.

Masanın yan tarafında ilk bakışta fark edilemeyen bir kapı dikkatini çekti. Buradan zemini seramik kaplı ve içi doğu tipi kanepeler ve rahat koltuklarla döşeli teras gibi bir yere çıkılıyordu. Ve her taraf bitkilerle doluydu. Çeşitli sarmaşıklar, geniş yapraklı palmiyeler, bambular...

Fairlie biraz çekingen adımlarla salonun ortasına doğru yürüdü. İnsanın bürosunu böyle saray gibi döşemesi biraz garip değil miydi? Peki kendisi neredeydi? Salonun bir ucunda kapılar vardı. İçlerinden biri aralıktı. Fairlie cebindeki anahtarın ağırlığını hissetti, kaçıp gitmek geldi içinden. Bu adamın ve kurduğu organizasyonun ağırlığını üzerinde hissediyordu. Sanki her şey gelenlere ezici bir güç gösterisi olarak inceden inceye düşünülüp hazırlanmıştı.

«Korkak,» diye söylendi kendi kendine. Sonra bu salona giren herkesin ilk anda aynı şeyleri hissedeceğini düşünerek biraz rahatlamaya çalıştı. Nan'in içinde bulunduğu durumun acılığı bile bu duyguyu engelleyemezdi.

Başlangıçta sadece Tate Corporation vardı. Yine herkesin tanıdığı dev bir aile şirketiydi ve gittikçe dal budak salıyordu. Sonra kendisinden daha büyük şirketleri ele geçirmeye başladı. En son ele geçirdiği şirket, inşaat sektöründe bir dev olan Colossus'tu. Gazeteler bu olayların öyküsünü uzun uzun yazmışlardı. Tate kardeşler işin başında evlerini ipotek edip küçük bir sermayeyle işe başlamışlar ve iş dünyasında savaşçı bir aile olarak sivrilmişlerdi. Kardeşlerin gittikçe artan sermayesi zamanla Colossus Şirketi'nin üzerine dev bir gölge gibi düşmeye başladı. Kardeşlerden özellikle biri Carson Tate, Colossus'u yavaş yavaş ele geçirdi ve şirketin kamuoyu nezdinde pek cazip olmayan görünümünü değiştirmeyi başardı. Halka şirin görünmek için spor te-

sislerine, yarışmalara yatırım yapmaya başladı. Gençler tenis şampiyonluğu, golf müsabakaları ve büyük ödüller... İşte böyle çabalar sonucunda Colossus sempatik bir dev haline geldi.

Bu kapılardan terasa çıkılıyor olmalıydı. Birkaç adım daha atınca kapılar otomatik olarak açılıverdi. Fairlie terasa çıktı. Aşağıda, çok uzaklarda, Nan'in evinin damı acıklı geometrik çizgileriyle olduğu gibi görünüyordu. Bu mesafeden o evde bir zamanlar yaşayan insanların sevgi dolu hayatlarını hissedebilmek mümkün değildi. Zavallı küçük bir kulübe gibi görünüyordu.

Fairlie tekrar içeri girdi. Aralık duran kapıya doğru yürüdü. Duvarların raflara dizili kitaplarla örtülü olduğu görülüyordu. Yavaşça kapıyı açarak içeri girdi. Karşısındaki geniş masanın başında elindeki kâğıdı dikkatle okuyan bir adam oturuyordu.

«Mr. Tate.»

Adam oturduğu yerde biraz doğruldu, ama elindeki kâğıdı okumaya devam etti. Fairlie'nin sesini yükseltmekten başka çaresi kalmamıştı.

«Size vermek istediğim bir şey var, Mr. Tate.» 'Umarım odur,' diye geçirdi içinden. Carson Tate'i bir keresinde televizyonda görmüştü. Yarışmaların birinde derece alan sporculara ödüllerini veriyordu. Yağmurlu bir gündü ve adamın elinde siyah büyük bir şemsiye vardı. Bu yüzden yüzünü hiç mi hiç hatırlamıyordu. Kırk yaşında olmalıydı. Belki biraz daha genç, örneğin, otuzların sonunda. «Ayrıca söylemek istediğim bir şey var,» dedi sesini iyice yükselterek. «Mrs. Eliza Holborn'a baskı yapmaya devam ederseniz, kendisi adli makamlara başvuracak.»

Adam bakışlarını kâğıttan kaldırıp Fairlie'ye çevirdi. Vücudunu kımıldatmamıştı bile.

«Mrs. Holborn mülkünü satmak istemiyor,» diye devam etti, yutkunarak. «Yaşlı bir kadının hayatını güçleştirmemeniz gerektiğini size hatırlatırım. Ayrıca, birkaç saat önce olduğu gibi, greyderlerinizin Mrs. Holborn'un kapısına bir daha park etmemelerini rica ediyorum.»

«Oraya neden park etmiş olabilirler?» Çok derinden gelen kalın bir sesti bu. Hayır, Fairlie bu sesi televizyon programı sırasında işitmediğine emindi.

«Ev sahibinin içeri girmesini önlemek için. Eve geldiğimde ben de bu yüzden içeri giremedim. Mrs. Holborn'un yanında kalmaktayım.» Adamın bakışlarında nihayet bir tepki görebilmişti. «Yetmiş beş yaşında, kendini savunamayacak durumda olan dul bir kadın şirketinizin hedefi haline getiriliyor. Ama ben ondan farklıyım. Siz ve şirketiniz beni asla korkutamazsınız.»

Doğrusu içten gelen bir kahkahaydı adamınki. Grayder sürücüsünün kahkahaları bile bu kadar asap bozucu olmamıştı.

Carson Tate birden ciddileşti. Geriye yaslandı ve elindeki kâğıdı yavaşça masanın üzerine bıraktı. Kalın kaşlar, geniş bir alın ve biraz irice düz bir burun... Dudakların iki yanında biraz derin çizgiler ve şakaklarda grileşen siyah ya da koyu kahverengi saçlar. İnsanları yönetmeye alışmış birinin yüzüydü bu. Bütün hatları güçlü ve sertti. Bakışları keskin ve dikkatliydi.

«Yani gidip greyderi oradan çekmemi mi istiyorsunuz?» Çok merak ettiği bir şeyi öğrenmek istiyormuş gibiydi. Fairlie, 'Bu adamın resmini yapmak çok zor olur,' diye geçirdi içinden. Bir kere gözleri birbirinden çok uzaktı. Ayrıca bu maskenin gerisindeki yüzü, kişiliği ortaya koyabilecek en ufak bir ipucu bile yoktu.

«Hayır. O işi zaten ben yaptım.» Carson Tate koltuğunda biraz rahatsız olmuş gibi kıpırdadı.

«Siz mi?»

«Evet greyderi kapıdan uzaklaştırdım. Eğer sürücünüz bir daha kapının önüne park ederse aynı şeyi yine yaparım. Aletleriniz bütün gün toz kaldırıyor. Mrs. Holborn'u sitenizin tozundan korumak için gerekirse yasal yollara baş vurabilirim. İşte greyderin anahtarı.»

Fairlie iyice yaklaşarak anahtarı masanın üzerine bıraktı. İyi bir jestti bu. Sinirlerine hâkim olabilmişti, hemen hemen...

«Bu görüşmeden sonra Mr. Tate, umarım ilgililerle konuşacak ve bu sorunu çözmeye çalışacaksınız. Böyle yapmaz da Mrs. Holborn'u sıkıştırmaya devam ederseniz yasal yollara baş vurmakla kalmam, olayı bütün ayrıntılarıyla basına açıklarım.»

Genç adam kollarını kavuşturdu. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Güçlü ve sık, siyah tüylerle kaplı kollardı bunlar. Sol bileğinde ince bir altın saat, sağ elinin parmağında ise elmas taşlı bir yüzük vardı.

Arkasına iyice yaslanarak, «Sen kimsin?» diye sordu.

«Adım, Fairlie Jones.»

Carson Tate onu uzun uzun süzdü. Önce arkada sıkıca topladığı sarı saçlarına, yüzüne, dudaklarına baktı. Sonra ceketine ve kravatına takıldı gözleri. Nihayet kaşlarını kaldırarak merakla sordu: «Miss Jones mu, yoksa Mr. Jones mu?»

Bölüm İki

Fairlie biraz sinirli bir hareketle kravatını düzeltti.

«Cinsiyetim konumuzun dışında kalıyor, Mr. Tate.»

Bu sözler üzerine genç adam, Fairlie'nin üzerindeki ceketin ve eteğin tam olarak gizleyemediği kadınsı hatlara kasıtlı ve anlamlı bir bakışla, «Hayır, asla konu dışı değil,» diye mırıldandı. «Yalnız, pek belli olmuyor da...»

«Mr. Tate, sizden Nan'in, yani Mrs. Holborn'un rahat bırakılacağı konusunda söz vermenizi istiyorum.» Bu arada genç adamın bakışları kalçalarından beline, oradan göğüslerine kaymıştı. Biraz rahatsız olarak, «Lütfen bakışlarınızı üzerimden çeker misiniz?» dedi. Birden yüzünün kızardığını fark etti ve öfkelendi.

Gri bakışlar şimdi yüzüne çevrilmişti. «Bakışlarımı üzerinizden çekmeliyim, öyle mi?» Onu köşeye sıkıştırdığının farkındaydı.

«Evet.»

«Ah, beni düş kırıklığına uğrattınız Miss Jones.» Yüzündeki ifade birden ciddileşti. «Şu sözünü ettiğiniz Mrs. Holborn, herhalde anneniz değil. Olsa olsa büyükanneniz olabilir. Ona Nan diyorsunuz galiba?»

«Evet, öyle diyorum. Evlendiğinden beri o evde oturur. Çocuklarını orada büyüttü ve hayatının geri kalan kısmını orada geçirmek istiyor. Bu

durumda projenizi bekletmek zorunda kalacaksınız. Yeni cennetler inşa etmek için kendinize başka topraklar bulabilirsiniz, kuşkusuz. Eminim Colossus ve Tate Corporaition'un pek çok seçeneği vardır.»

«Bu tavsiyenizi yerine getirmezsem, ne yapmayı düşünüyorsunuz, Miss Jones.» Arkasına yaslanıp Fairlie'ye dik dik baktı.

«Gerekirse sizi mahkemeye veririm, Mr. Tate. Basının diline düşmek istemezsiniz, sanıyorum.»

«Colossus hakkında daima iyi yazılar çıkar.»

«Bu iş için çok para harcıyor olmalısınız. Ama çaresiz bir insana baskı yaptığınız işitilince, cömertliğiniz işe yaramayabilir.»

Genç adamın bakışlarında sert bir pırıltı belirmişti. «Böyle bir hareket geri teper, Miss Jones,» dedi soğuk bir sesle. «Söz konusu olan çok çaresiz biri olsa bile büyük bir sempati toplayamazsınız.»

«Neden beni küçük görüyorsunuz, Mr. Tate. Saçları ağarmış yaşlı bir kadının gazetelerde yayınlanacak fotoğraflarını düşünün. Çaresizliğin resmini en etkileyici biçimde çekebilecek bir fotoğrafçı bulabilirim.»

«Evet, olabilir,» dedi genç adam, kupkuru bir sesle. «Çok zeki biri... bir kadınsınız.» Bakışları yine Fairlie'nin kravatına takılmıştı. «Sanırım söyleyecekleriniz bitti. Bu tür duygusal konulara ayıracak fazla zamanım yok. Ayrıca istediğiniz bir şey var mı?»

Gömleğinin yakası Fairlie'nin boynunu sıkmaya başlamıştı. «Büyükannem ödeyeceğiniz fiyata neredeyse razı olmuştu,» dedi biraz duraksayarak.

«Umarım öyledir. Sonra siz geldiniz ve fiyatı biraz arttırmak istediniz. Ailenin bir üyesi olarak buna hakkınız var, tabii. Ne kadar istiyorsunuz, Miss Jones?»

Fairlie bu sözlerin anlamını bir süre kavrayamadı. Kavrayınca da öfkesini hiçbir şekilde bastıramayacağını hissetti.

«Yani siz,» diye başladı. «Siz buraya fiyatı arttırmak için geldiğimi sanıyorsunuz. Yani büyükannemin o küçük kulübesinin üzerine dev bir bina dikilecek ve ben mirasa konmak için onun ölmesini bekleyeceğim, öyle mi?» Masanın üzerinde duran kalın cam tablayı kapıp şu adamın kafasına fırlatsa mıydı? Hayır, öfkesini zaptetmek zorundaydı. Masaya doğru bir iki adım attı. «Demek size göre bu tür sorunlar daha fazla parayla kolayca çözümlenebilir. Beni iyi dinleyin, Mr. Tate. Milyonlarca dolar para dökseniz bile büyükannem o evde kalacak. O evin döşemeleri, raflardaki dantel örtüler, eski zamanı çağrıştıran o kapı kolları, parayla ölçemeyeceğiniz kadar değerlidir. O yaşlı kadın bütün bunları seviyor, onlarla övünüyor. O ev onun için kocasının, çocuklarının, eski güzel mutlu günlerin bir parçası olmuş.»

Soluğu kesilmek üzereydi. Bir süre durup derin bir nefes aldı. Öfkesini bastırmak için büyük bir güç harcıyordu. Carson Tate, gözlerini dikmiş kımıldamadan bakıyordu. Kâğıt bıçağını yavaşça önüne çekti, parmaklarıyla üzerinde sessizce trampet çalmaya başladı. Bir saldırıya uğraması halinde kendini bununla korumayı düşünüyordu, besbelli.

«Paranızla dilediğiniz her şeyi yapabilirsiniz, değil mi Mr. Tate. Büyükannemin evi, içindeki her şeyle birlikte parayla ölçülemeyecek kadar değerlidir. Ayrıca, şunu da belirtmek isterim ki, onu korkutmak ya da baskı altına almak sandığınız kadar kolay olmayacak.»

«Baskı altına almak mı? Bu baskı sözcüğünü

açıklığa kavuşturmanızı istiyorum, Miss Jones.»

«Durmadan taktik değiştiriyorsunuz. Oh, elbette, sizin gibi birinin bu tür önemsiz işlerle bizzat ilgilenmeyeceğini çok iyi biliyorum. Adamlarınız vardır, önemsiz işler onlar yaparlar. Ama yine de hangi yöntemleri kabul edeceğinizi çok iyi biliyorlardır.»

Genç adam hafifçe gülümseyerek, «Çok haklısınız,» diye mırıldandı. «Gerçekten yöntemlerimi çok iyi bilirler. Anladığım kadarıyla büyükanneniz kendi başına karar verebilecek durumda değil. Onun üzerinde nasıl bir baskı uyguladığımızı sanıyorsunuz?»

«Büyükannem bunak değildir. Sadece korkuyor. Haksız da sayılmaz. Adamlarınız ona projeye engel olduğunu ve bir sürü işçiyi ailesi ve çocuklarıyla birlikte zor durumda bıraktığını söylemişler. Bu tür konularda çok duyarlıdır. Ayrıca ona birini yolluyormuşsunuz. Adı James. Bu adam da yaşlı kadının gönlünü fethederek onu iknaya çalışıyor sanıyorum. Büyükbabamın adı da James'ti. Bu ince taktikler zavallı kadının direncini azaltıyor ve kendi kararlarından kuşkulanmasına yol açıyor. Çok kötü bir şey bu.»

Mr. Tate, masasının üzerinde duran aracın düğmesine basarak, «Sandra, Harvey'yi buraya gönderir misin, lütfen,» dedi. Sonra Fairlie'ye döndü. «Bir süredir burada değildim. Bu anlattıklarınız benim için çok yeni. Oturun Miss Jones. İstiyorsanız ceketinizi çıkarıp kravatınızı gevşetebilirsiniz.» Bir erkekle konuşuyormuş gibi söylemişti bu sözleri. Fairlie bir an hakarete uğramış gibi oldu.

«Teşekkür ederim, böyle rahatım,» diye karşılık verdi. «Burada olup olmamanız önemli değil. Colossus'un eylemlerinden siz sorumlusunuz. Ayrıca, Mr. Harvey'in kim olduğunu bilmiyorum.»

Tam o sırada kapı açıldı ve genç bir adam içeri girdi. Sarışın, boncuk gibi mavi gözleri olan sevimli biriydi. Sıradan görünüşüyle çelişen şaşırtıcı bir etki yaratıyordu. Fairlie'ye bakarak gülümsedi. Yine de görünüşe aldanmamak gerekirdi. Nasıl olsa bu da Tate'in adamlarından biriydi.

«Seni Miss Fairlie Jones'la tanıştırmak istiyorum,» dedi Tate. «Bu da James Harvey. Miss Jones.»

Fairlie genç adama elini uzatırken ötekinin yüzünde beliren alaycı tebessümü fark etti.

«İsminiz gerçekten James mi?» diye sordu.

«Evet, tabii,» diye karşılık verdi genç adam. Gülümsemeden ciddi bir tavırla başını salladı. «Kendimi bildim bileli ismim James'tir.»

Tate lafa karıştı. «Bu bayan, Mrs. Holborn'un torunudur,» dedi. «Onunla birlikte kalıyor.»

«Öyle mi? Mrs. Holborn nasıl? Geçen hafta ziyaretine gitmiştim. Ne yazık ki o zamandan beri fırsat olmadı.»

«Sizinle açık konuşacağım, Mr. Harvey. Sizin ya da Colossus'tan birinin büyükannemi ziyaret etmemesini tercih ediyorum. Ziyaretleriniz ne kadar az olursa o kadar iyi olur.»

Genç adam sarsılmıştı. Hayretle Fairlie'nin yüzüne bakıyordu.

«Mrs. Holborn'u sürekli rahatsız ediyorsunuz, James. Mülkünü satması konusunda ona telkinde bulundunuz mu?»

«Şey, tabii, bundan söz ettim. Öyle sanıyorum ki evi satma konusunda biraz kararsız.»

«Onu rahatsız ederek kararını etkilemeye çalışıyorsunuz.»

«Neden söz ettiğinizi anlamıyorum,» dedi genç adam, gözlerini kırpıştırarak. «Evin çevresindeki araçların gürültüsünden rahatsız olduğunu

söylemişti, ama...» Oldukça samimi görünüyordu. Fairlie genç adamın yalan söylemediğini hissetti. Numara yapmadığı bakışlarından belliydi. Carson Tate'e döndü.

«Onu, adı James olduğu için bu işe sürdünüz sanıyorum.»

Genç adam biraz daha şaşırmıştı. Tate yüzünde bıkkın bir ifadeyle ona döndü. «Miss Jones adını kullanarak Mrs. Holborn'u etkilemeye çalıştığını düşünüyor. Kocasının adı da James'miş.» Hafifçe gülümseyerek. «Yani isteğimizi kabul ettirmek için onun güvenini kazanmaya çalışmışsın.»

«Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi,» dedi genç adam. Fairlie'nin bu sözlere inanmaktan başka çaresi yoktu.

«O halde sizden özür diliyorum,» dedi.

«Miss Jones bu sabah greyderlerden birini kaçırdı,» dedi Tate. «Evin girişini kapıyormuş.»

James Harvey, Fairlie'ye hayretle baktı. «O aleti nasıl kullanabildiniz? Pek güçlü görünmüyorsunuz da...»

«Görünüşe aldanma,» dedi öteki. «Miss Jones çelik gibi sinirlere sahip.»

Fairlie bir an onunla göz göze geldi. Çelik gibi sinirler! Sağlam bir izlenim yarattığına sevinmişti.

Bu arada James'in şaşkınlığı hayranlığa dönüşüyordu. «Ama bir greyderi kullanabilmek için...»

«Ben bir Çin porseleni değilim,» dedi Fairlie, onun sözünü keserek. «O aleti gerekirse yine kullanırım.»

Tate masasından kalkıp Fairlie'nin yanına gelerek dikkatle ona baktı. Elleri cebindeydi ve Fairlie'nin sandığından çok daha uzun boyluydu. Carson Tate, o büyük adam, güçlü omuzları ve geniş göğsüyle karşısına dikilmiş gözlerinin içi-

ne bakıyordu. 'Aşılmaz bir kaya gibi,' diye içinden geçirdi. Ellerini ceplerinden çıkarıp beline dayadı. Şimdi çok daha heybetli görünüyordu. Bakışlarında düşünceli bir ifade belirmişti.

«Bu işi bana bırakın Miss Jones. Taleplerinizi inceleyeceğim. Yine de size bir garanti veremem. Aceleye gerek yok, ama o toprağı istiyorum.»

«Nasıl isterseniz,» dedi Fairlie. James'in ardı sıra kapıya doğru yürüdü. Ani bir kararla geri dönüp, «İstediğiniz her şeyi yapamayacaksınız, Mr. Tate,» dedi ve çıktı.

Birlikte asansöre doğru yürürlerken, James, «Doğrusu sizin hedefiniz olmak istemem, Miss Jones,» dedi. «Carson'ı bu şekilde kızdırarak amacınıza ulaşamayacağınızı bilmenizi isterim.»

«Kızdırmak mı? Bunun mümkün olamayacağını sanıyorum. Bir taş parçasının kızması ya da duygusal bir tepki göstermesi mümkün değil.»

James başını iki yana salladı. «Yanılıyorsunuz,» dedi. «Carson dışardan görüldüğü gibi değildir. Size bir tavsiyede bulunayım mı? Onunla bir daha görüşürseniz daha şey davranın... Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Daha yumuşak ya da...»

«Daha kadınca, öyle mi? Elimde bir mendille ve gözyaşları içinde odasına girmem gerekiyor galiba. Demek patronunuz böyle şeylerden hoşlanıyor.»

James güldü. «Hayır, bunu demek istemedim. Carson açıksözlü insanlardan hoşlanır, ama saldırgan kadınlardan nefret eder. Onu ikna etmek istiyorsanız bedelini ödemelisiniz.»

Fairlie genç adama öfkeyle baktı. «Bedel ödemem gerekiyor, öyle mi? Siz Colossus çalışanları hep böyle mi düşünürsünüz? Carson Tate'e kendisinden ne istediğimi açık açık söyledim, Mr. Harvey. Bunun bedeli olmaz.»

Bu sözleri söyledikten sonra asansöre bindi ve

kapıyı hayretten donakalmış James Harvey'in yüzüne çarparak kapadı.

Az sonra evdeydi. Büyükannesine, «En azından artık yalnız olmadığını biliyorlar,» dedi. «Onlarla görüşmem bunun ötesinde pek bir yarar sağlamadı. Bu evi gerçekten istiyorlar, Nan.»

Nan derin derin içini çekti. Uzun bir sessizlikten sonra, «Mr. Tate nasıl bir adam?» diye sordu.

«Çok kaba bir adam. Terbiyesiz. Üstelik umduğumdan daha genç.» Camdan dışarı baktı. Pencereler içeri toz girmemesi için sürekli kapalı tutuluyordu. İnşaat alanında tek kişi bile yoktu. Greyderler ve diğer araçlar yan yana duran filler gibi dizilmişlerdi. Bu küçük ev hariç bütün site inşaata hazırdı. Aslında haklıydılar. Bu evin gerçekten de yıkılması gerekiyordu. Bunun için Nan'le sözlü bir anlaşma yapmaları bile yeterliydi. Ama zor kullanmışlar, zavallı kadıncağıza baskı yapmışlardı. Yani savaşı onlar ilan etmişti.

Nan'in neşesi yavaş yavaş geliyordu. Artık mutfakta yemek yaparken her zamanki gibi radyo dinliyor ve mutlu görünüyordu. Nan radyo dinleyenlerin kuşağındandı. Teknolojinin gelişmesiyle birlikte her yeri transistörlü radyolar kaplamış, ama Nan mutfaktaki eski model lambalı radyosundan vazgeçmemişti.

«Rock and Roll mu dinliyorsun, Nan?»

Fairlie mutfak kapısında durmuş sevgiyle gülümsüyordu.

«Bazen kulağıma hoş geliyor. Little River Orkestrası'nı seviyorum, ama yine de klasiklerimi tercih ederim. Yemek neredeyse hazır olur. Haydi gidip elbiselerini hazırla. Yarın işe başlayacaksın, erken kalkman gerek.»

«Peki, Nan,» dedi Fairlie gülümseyerek. Bu yaşlı kadını mutlu görmek onu çok sevindiriyordu. Kendisine şefkat dolu bir anne gibi davranmak da onun hoşuna gidiyor olmalıydı. Ben'e yüzüğü iade edeli neredeyse dört ay oluyordu. Ona ait olan her şeyi, pijamalarını, diş fırçasını, eşyalarını derleyip toplamış ve çekip gitmesini söylemişti. Ben'in protestoları tam bir samimiyetsizlik örneğiydi. 'Evlenmeden önce bekârlık hayatına veda etmek için son bir flört denemesi yapmışmış.' Fairlie bunun ne ilk ne de son deneme olduğunu gayet iyi biliyordu. Genç adamın ayrılmadan önce, 'Söz veriyorum, Fairlie sevgilim, bir daha olmayacak,' diyen sesini duyar gibi oldu. Ben Ramsay verdiği hiçbir sözü tutmazdı. Fairlie derin derin iç çekti. Sonra çantasındaki eşyaları teker teker çıkarmaya başladı. Erkeklerden yana şansı yaver gitmemişti. Babasını ve Ben'i ne kadar çok sevmişti. Ama ikisi de onu düş kırıklığına uğratmışlardı.

Kapının çaldığını duydu. Nan biriyle konuşuyordu. Az sonra merdivenlerde ayak sesleri işitti. Gelen Nan'di.

«O kibar genç geldi. James Harvey, seninle görüşmek istiyor. Çayı salona getiririm. Bereket, geçen gün yaptığım kurabiyelerden birkaç tane kaldı.»

Fairlie sebepsiz yere yanaklarının kızardığını hissetti. Merdivenlerden inerken, James'in büyükannesinin gözünde şirketin diğer temsilcilerinden daha değerli olduğunu düşündü. Buna rağmen onun samimiyetine inanmak içinden gelmiyordu. Göründüğünden çok farklı biri olabilirdi. Salona girerken, asansörün kapısını kapamadan önce genç adamın yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak dudaklarını ısırdı.

James onu görünce ayağa kalkıp gülümsedi.

«Özür dilemeye geldim,» dedi. «Bu iş hepimizi

olumsuz yönde etkiledi. Biraz kuşkucu olduk.» Çok içten sıcak bir tebessümle bakıyordu ona. «Kendimi bağışlatmak istiyorum. Bir akşam birlikte yemeğe çıkalım mı?»

«Yemeğe mi? Sizi tanımıyorum ki.»

«Lütfen reddetmeyin. Hakkınızda bildiğim tek şey Colossus çarkını durdurmayı başarmış olmanız.»

Fairlie güldü. Bu sözleri bir çeşit iltifat olarak kabul ediyordu. «Hımm, bir düşüneyim,» dedi. «İnsan düşmanıyla yemeğe çıkmadan önce iyi düşünmeli.»

«Düşmanınız değilim. Öyle olsa bile birlikte yemeğe çıkmak sizin için iyi bir stratejinin parçası olabilir.»

«Nasıl? Yoksa bana Carson Tate'in küçük zaaflarını mı anlatacaksınız? Yoksa bizi buradan atmak için nasıl planlar kurduğunu mu? Carson Tate'in zaafları! Gerçekten böyle bir şey var mı?»

«Her şey elinin altında değil.»

«Elbette. Kendi isteklerini yerine getirmek için başkalarının elini kullanıyor.»

James ona dikkatle baktı. «Evet, bir kural olarak böyledir,» diye mırıldandı.

«Bu kurala bir istisna yaratabilirim, James,» dedi Fairlie, onun gözlerinin içine bakarak. Tam o sırada büyükanne içeri girdi.

«Ne zamandır görünmüyorsun, James,» dedi çayları koyarken. «Evin yolunu bulabildiğine şaştım doğrusu.»

«Carson, Melbourne'dan döndüğünden beri böyle. Gece yarılarına kadar çalışıyor. Ben de ona uymak zorunda kalıyorum.»

«Carson evli mi, James.»

Fairlie öfkeyle yaşlı kadına baktı. Carson onu evinden atmaya kararlıyken o kalkmış adamın özel hayatı hakkında soru soruyordu. Öfkesine

rağmen Fairlie bu adam hakkında garip bir merak duyduğunu fark etti.

«Boşandı. Eski karısı yakın zamanda bir başkasıyla evlendi.»

'Akıllı kız,' diye düşündü Fairlie. «Eminim, Tate'i terk etmiştir,» dedi.

James duraksadı. «Uzun hikâye,» diye mırıldandı.

«Oh, boşanmak ne kötü şey,» dedi Nan. «Çocukları var mı?»

«Bir oğlu var. Bu konuda genellikle konuşmaz.»

«Oğlu var ve onun hakkında konuşmak istemiyor, öyle mi?»

«Karı kocanın boşanması çocuklar açısından ne zor bir durum,» dedi Nan. Üzgün ve düşünceli bir tavırla içini çekti.

Fairlie, Carson Tate gibi bir adamı karısı ve çocuklarıyla birlikte düşünemiyordu. Asla bir aile babası olamazdı. Böyle adamlar yalnız kalmaya mahkûmdular. O soğuk ve keskin bakışlar, o kaya gibi sert duruş... Ama yine de garip bir şey vardı. Onun hakkında söylenenleri dinlerken Carson'ın Colossus'un patronu olduğunu bir an unutmuştu.

James az sonra yemek teklifini tekrarladı. Aslında Fairlie ondan hoşlanmıştı. Böyle biriyle akşam yemeğine çıkmak eğlendirici olabilirdi.

Genç adam gittikten sonra Nan, ona dönerek, «Mutlaka yemeğe gitmelisin,» dedi. «Çok kibar bir genç.»

«Ama çalıştığı şirket seni evinden atmaya çalışıyor. Seni korkutan öteki insanlardan ne farkı var.»

«James öyle şey yapmaz,» dedi Nan, kararlı bir tavırla. «Senin Tate'in de böyle bir şey yapacağını sanmıyorum ya. Mutlaka başka biri yapı-

yordur.»

«O benim Mr. Tate'im değil, Nan!»

«Oh, elbette değil canım. Sıradan biri. Zavallı adam, üstelik karısından ayrılmış.»

Fairlie üstelemedi. Bu yaşlı kadının, insanların gerektiğinde ne kadar kötü olabileceklerinden haberi yoktu. Böylesi onun için belki daha iyiydi.

Derin bir sessizlikten sonra Nan, «Evet, James'le çıkmalısın,» dedi. «Hayata dönmenin zamanı geldi.»

«Yani Ben'le ayrıldıktan sonra hayattan uzaklaştığımı mı söylemek istiyorsun?»

Yaşlı kadın anlayışlı bir ifadeyle ona bakıp gülümsedi. Yavaşça uzanıp elini tuttu.

«Başkalarından saklayabilirsin ama benden asla. Çünkü sen annene benziyorsun. Hayatının en zorlu mücadelelerini kendine karşı vermiştir o. Onun hakkında konuşmamızı ister misin, bilmiyorum. Ya da baban hakkında...»

«Teşekkür ederim, Nan. Şu sergi işi beni çok yoracak. Ayrıca geçmişi unutmanın en iyi yolu, yeni bir işe dört elle sarılmaktır.»

Bu işi bulması doğrusu büyük şanstı. Eski patronu Sam Elliot iki yıl önce Melbourne'den ayrılmış, giderken de Fairlie'ye bir şeye ihtiyacı olursa çekinmeden aramasını söylemişti. Ben'den ayrıldıktan sonra ona telefon etmişti. Sam Elliot'un çok işi vardı ve sekreteri altı haftalığına izne ayrılmıştı. Brownsy dönene kadar Fairlie'ye yarım gün iş verebilirdi. Parasal açıdan cazip bir iş değildi bu. Ama yarım gün olması resme zaman ayırabilmesi açısından çok önemliydi.

«Sergini görmek istiyorum,» dedi Nan.

Fairlie gülümsedi. «Pek hoşlanmayabilirsin,» dedi. «Manzara ve portre yok bu sefer. Soyutlardan oluşmuş bir sergi olacak. Soyut çalışmalarımı hiç görmedin.»

Nan hafifçe kaşlarını çattı. «O resimlerin sence belli bir anlamı var mı?»

«Duyguları yansıtmanın bir yolu bence,» dedi Fairlie, gülerek.

«Güzel cadde resimleri, ya da manzaralar yok mu?»

«Bu sergide yok, Nan.»

«Şey, eminim ötekilerden de hoşlanacağım. Bir çay daha alır mısın, canım?»

Yaşlı kadın mutfağa geçtiğinde Fairlie yerinden kalkarak pencereye yaklaştı. Karanlığın içinde Colossus binasının ışıkları pırıl pırıldı. Dikkatle bakılınca dokuzuncu kattaki teras, hatta dev bitkilerin geniş yaprakları bile görünüyordu. Fairlie cam duvarın gerisinde aşağılara bakan siyah bir siluet fark eder gibi oldu. 'Çok yüksek, erişilmez,' diye geçirdi içinden.

Aptallık ediyordu. Orada duranın Tate olduğunu fark etmesi imkânsızdı. Onu göremezdi ki! Ama o Fairlie'yi görebilirdi. Perdeyi sert bir hareketle kapatıp yukarı, odasına çıktı.

Yatağına yattığında hâlâ Colossus'un patronu, çok yükseklerden onu gözlüyormuş gibi garip bir duygu içindeydi.

Sabahın altı buçuğunda site inşaat makinelerinin gürültüsüyle sarsılmaya başladı. Ortalık toz duman içindeydi. Fairlie telaşla uyanıp pencereye koştu. Odanın içine pencere kapalı olduğu halde hafif bir toz bulutu sızıyordu. Fairlie vücudu öfkeden kaskatı olmuş dışarıya bakıyordu. Evi çevreleyen çitin bir kısmı yerle bir olmuştu. Aracın ağır ağır döndüğünü gördü. Tam o sırada bir araba ortaya çıktı. Greydere yaklaşınca yavaşladı. Sürücünün yüzü inşaat alanına dönük olduğu için görülmüyordu. Fairlie perdelerin arasından gri Rolls'u izledi. Araba hızla ilerleyerek Colossus'un altındaki garajın girişinde kaybol-

du. «Carson Tate,» diye dişlerinin arasından söylendi. Mutfağa inerken dün gece duyduğu huzursuzluğun yersiz olmadığını düşündü. Tate geceyi bürosunda geçirmiş olmalıydı. Sabahlara kadar çalışan bir adam. Evliliğini neden sürdüremediği ortadaydı.

Nan çoktan kalkıp giyinmişti.

«Yoksa gürültüye mi uyandın?» diye sordu Fairlie.

Yaşlı kadın gülümsedi. «Saat beş buçukta kalktım,» dedi. «Sabahın ilk saatlerini seviyorum. Bir zamanlar bu saatte kalkıp bahçeyi sulardım.»

Çaydanlığın sesi birden kesildi. Fairlie söylenerek elektrikli ocağın fişini çekip bir başka pirize taktı. Çalışmıyordu. Elektrikler kesilmiş olmalıydı. Ama mutfağın ışığı hâlâ yanıyordu. Fairlie kaşlarını çattı. «Işıklar yanıyor, peki bu pirizlere ne oldu? Daha önce böyle bir şey oldu mu, Nan?»

«Bazen öğleden sonra da olur, ama daha çok sabahları.»

Fairlie dışarda çalışan işçilere kuşkuyla baktı. «Sigorta kutusu nerede, Nan?»

«Dış merdivenin altında. Aman çok dikkatli ol!» Yaşlı kadın Fairlie'nin ardından geldi. Onun sigorta kutusunun kapağını tek bir hareketle açışını endişeyle izledi. Fairlie düğmeleri tek tek incelemeye başladı. Genel sigorta normal durumdaydı. Işıklar ve sıcak su sigortası da öyle. Ama prizlerin sigortası yerinden çıkarılmış, kutunun dibine konulmuştu.

«Galiba sorunun ne olduğunu anlıyorum, Nan.» Başını çevirerek uzağa, o kule gibi yükselen Colossus binasına baktı. «İçimden şu binayı yakmak geliyor,» diye söylendi.

«Ne dedin canım?»

«Önemli değil Nan. Haydi biz gidip çayımızı

yapalım.» Birlikte içeri girdiler.

Karşılıklı oturmuş çaylarını içerlerken Fairlie yaşlı kadına sigortaların ikide bir neden bozulduğunu anlattı.

«Korkunç bir şey bu,» dedi yaşlı kadın. «Bir hayalet gibi gelip benim sigortalarımı bozuyorlar. İnsanlar nasıl bu kadar kötü olabiliyorlar, Fairlie?»

«Belki kötü olmaları için onlara para veriyorlardır. Sam Elliott'la işim bittikten sonra gidip bir asma kilit alacağım. Ama bu sorunlarımızdan sadece birini çözecek.»

Sam Elliott onu Rawlinson Şirketi'nin bürosunda büyük bir memnuniyetle karşıladı. Önünde istatistiklerle dolu bir dosya vardı. Bütün bunları inceleyip bir rapor yazması gerekiyordu. Şirket genel kuruluna sunulacak çok önemli bir rapordu bu ve Fairlie'nin hemen işe başlaması gerekiyordu.

Fairlie, Brownsy'nin masasına oturup hemen işe başladı ve öğleye kadar kesintisiz çalıştı. İşten çıkar çıkmaz doğru gidip bir asma kilit satın aldı ve eve döndü.

Ev yine toz duman içindeydi ve greyderlerin gürültüsü çevreyi sarsıyordu. Evin içinde gürültü küçük titreşimlerle daha da şiddetli duyuluyordu. İçeri girdiğinde Nan iki kişilik çay takımını toplamakla meşguldü. Az önce birisiyle çay içmişti demek. Fairlie'nin öfkeli halini görünce gülümsedi.

«Endişelenmemize gerek yok, canım. En azından beni buradan çıkarmaları söz konusu değil. Öyle nazik bir genç ki.»

Yine James Harvey! Bu genç ve nazik adam ikide bir buraya neden geliyordu acaba?

«Birlikte çay içtik. Hayatında bu kadar güzel

kurabiyeler yemediğini söyledi. Az kalsın hepsini yiyecekti. Ama ben ikimiz için birkaç tane ayırdım.»

Tam o sırada bahçenin içinden garip sesler geldiğini fark eden Fairlie dikkat kesildi. Sanki adamlar ellerinde balyozlarla çiti kırıyorlardı. Evin içinde yabancılar vardı. Belki de Colossus' un adamları. Oysa Nan az önceki çay partisinden söz ediyordu.

Nan yüzünde endişe dolu bir ifadeyle kapağını kaldırdığı bir kabın içine bakıyordu. «Hay aksi, hiç kalmamış, hepsini yemiş,» diye söylendi. Sonra Fairlie'ye döndü. «Bana kızmadın, değil mi?» dedi.

«Lütfen şu kurabiye meselesini unut, Nan. Evin içinde neler oluyor, söyler misin?»

«Oh, hiç önemli değil. Arka odayı kendisine kiralamamı istedi. Büro olarak kullanacakmış. Sanırım evimizi çok beğeniyor. Ayrıca telefon da bağlanacak. Mesai saatlerinin dışında ben de kullanabileceğim. Bana kira ödeyecek. Çok yüklü bir para. Ben de ona öğleleri sıcak yemek hazırlayacağım. Bazen de küçük bir tabak salata.»

Fairlie hayretten donakalmıştı. «Colossus'un, evinde büro açmasını gerçekten kabul ettin mi?»

«Sadece arka odayı istedi, canım. Tabii bu durumda banyoyu da kullanacak. Ayrıca James'e de yemek vermek gerekecek. Eğer isterse mutfakta yiyebilir. Ama bence...»

«Nan!»

«Evet, canım?»

«James Harvey bu yeni büroda çalışacak, öyle mi?»

«Elbette!»

Mutfağa doğru yürüdü. Fairlie de yaşlı kadının peşinden kafasının içi karmakarışık ilerledi. Nan dağ gibi yığılmış bulaşıkları göstererek.

«Ustalara öğle yemeği vermem gerekiyordu,» dedi. Bunu söylerken yüzünde mutlu ve gururlu bir ifade vardı.

Fairlie pencereden dışarı bir göz attı. Greyderin sabahleyin yıktığı çit onarılmıştı. Bahçe kapısını ve çevresini tamir etmişlerdi. 'Kibar James sabah sabah ne de çok iş yapmış,' diye geçirdi içinden. Düşman son derece kibar davranıyor ve gayet ince taktiklere başvuruyordu. Küçük bir ayrıntı ansızın Fairlie'nin aklına takıldı.

«Nan, onun kurabiyelerden çok hoşlandığını söylemiştin. Hayatında o kadar güzel kurabiye yememiş öyle mi?»

«Evet, canım, aynen öyle dedi.»

«Ama dün de o kurabiyelerden yemişti.»

«Ama o James'ti, Mr. Tate, değil.»

Fairlie damarlarında dolaşan kanın donduğunu hissetti.

«Carson Tate! Yoksa bütün bunları onunla mı konuştun? Yani o genç ve kibar adam dediğin, James değil de Carson Tate, öyle mi?»

«Elbette. Benden özür diledi. Bütün bu olup bitenlerden haberi yokmuş. Sigorta kutusu için asma kilit almana hiç gerek olmadığını söyledi. Bu tür sorunlar artık olmayacakmış. Çok nazik bir adam.»

«Nazik, öyle mi?» Fairlie şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyor, durmadan dişlerini sıkıyordu.

«Sana para teklif etti mi?»

«Evet. Ama ben ona açık açık buradan hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim. Bunun üzerine şöyle bir baktı. 'Çok haklısınız, Mrs. Holborn,' dedi. Hemen ardından arka odayı kiralama meselesine geçti. Bu durum seni rahatsız etmez, değil mi, Fairlie?» Yaşlı kadın endişeli bir tavırla baktı ona. «Resim çalışmalarını verandada sürdürebilirsin. Hem orası daha aydınlık.»

«Benim için sorun değil, Nan. Tate böyle bir şeyi nasıl yapar anlamıyorum.»

Amacı ne olursa olsun, Tate çok hızlıydı. Öyle ki ne düşündüğünü anlamak bile mümkün değildi. Bu sabah uyandığı evin bir kısmı bir anda adamın bürosu haline dönüşebiliyordu.

«Aklından geçenleri hissediyorum, Fairlie. Hilekâr biri değil o. Yasalara çok saygılı. Bu işe sebep olan kişileri çok iyi tanıyormuş. Hepsinin işine son vereceğim, dedi. Ben, olmaz, dedim. Böylesine kötü bir şeye sebep olmayı asla istemem. Bunu söyleyince bana yine hak verdi. Öyle kibardı ki. Böyle bir adamın karısından boşanmak olması çok garip.»

«Mr. Tate'le görüşmeye gidiyorum, Nan,» dedi Fairlie. Bunu öylesine kararlı bir tavırla söylemişti ki, yaşlı kadın şaşırdı.

Fairlie onu üzmek istemiyordu. Zaten bütün bu uğraşının sebebi onun üzülmesini önlemek, sorunlarına bir çözüm bulmak değil miydi? Bir an Carson Tate'in yüzü gözlerinin önünden geçti. Bu adamın yaptıklarına karşı direnebilecek miydi? Yaşlı kadına gülümseyerek, «Üzülme,» dedi. «Yaptığın anlaşmayı bozacak değilim. Onunla sadece anlaşmanın ayrıntılarını konuşmak istiyorum. Çünkü burnuma garip bir koku geliyor.»

Nan havayı kokladı. «Ne kokuyor, canım.»

«Bit yeniği. Hem de çok keskin bir biçimde.»

Bölüm Üç

Doğruca yatak odasına gidip aynanın karşısına geçti, saçlarını çözüp fırçalamaya başladı. Sonra hareketleri yavaş yavaş ağırlaştı. Üzerindeki mavi ipek bluzun orasını burasını çekiştirdi. İçinde çaresizliğe benzer garip bir duygu belirmişti. Colossus ve Carson Tate gibi devlere sonuna kadar meydan okuyabilecek miydi? Gözleri, çevresi oymalarla süslü eski aynadaki hayaline dalıp gitti.

«Yapabileceğim bir şeyler olmalı,» diye söylendi kendi kendine. Sonra boynuna ve bileklerine biraz parfüm sürdü. Pahalı bir kokuydu bu, aynı zamanda kışkırtıcı... İçinden bir ses bunun yanlış yöntem olduğunu fısıldıyordu. Carson Tate üzerinde bu tür yöntemler denemek istemiyordu aslında.

Yarım saat kadar sonra Colossus binasının dokuzuncu katında asansörden iniyordu. Sandra onu görünce gülümsedi ve içeri girmesi için eliyle işaret etti. Oda, daha doğrusu salon, yine boştu. Orta yerde Colossus projesinin tamamlanmış hali görülüyordu. Fairlie ağır adımlarla makete yaklaştı. Büyük binalar, alışveriş merkezi, saunalar, yeşil alan ve daha bir sürü şey... Nan'in evi görünürde yoktu. Evin bulunması gereken yerin plan açısından çok büyük bir önem taşımadığını fark etti. Diğer bir deyişle, Nan'in oradan ayrılması ya da ayrılmaması projenin devamını etkilemeyecekti. Ev gelip geçenin ayağına takılacak bir enkaz yığını gibi ve dev binalarla kuşatılmış

olarak orada kalabilirdi.

Fairlie maketin başından ayrılarak terasa baktı. Dev gibi bitkilerin arasında bakışlarıyla Tate'i aradı. Bir uçtaki bar daha önce gözünden kaçmış olmalıydı.

Geri dönüp makete doğru dalgın dalgın yürürken, «Buradayım, Miss Jones,» diyen bir ses duyarak irkildi. Genç adam, duvarla aynı maddeden yapıldığı için daha önce dikkatini çekmeyen bir kapının önünde duruyordu. Fairlie'yi içeri aldı. Bu odanın daha samimi bir havası vardı. Oraya buraya sıradan koltuklar serpiştirilmişti. Köşede terastakinin eşi bir bar vardı. Carson Tate spor giysileri içinde gülümsüyordu. Fairlie'nin parfümünü fark etmiş miydi acaba?

«Oturmaz mısınız, Miss Jones. Çay alır mısınız?»

«Hayır, teşekkür ederim. Sohbet etmeye gelmedim.»

Carson Tate tabaktan küçük bir bisküvi alarak ısırdı. Alaycı bir tebessümle, «Öyle mi?» dedi. «O halde bir şeyler yiyin. Büyükannenizin kurabiyeleri doğrusu nefisti.»

Fairlie hemen konuya girmek istiyordu. «Büyükannemin evinde büro açma fikri nereden aklınıza geldi? Buna ihtiyacınız olduğunu hiç sanmıyorum.»

«Yanılıyorsunuz. O büroya çok ihtiyacım var.»

«Neden.»

«İrtibat sağlamak gerekiyor. Büyükannenizi çok üzdük. Orada kalıp adamları sürekli göz önünde bulundurursam sorunlar çözülür. Bu durumda yaşlı bayanı kimse rahatsız edemez. Ayrıca James'i de çok seviyor.»

«Sizi de,» dedi Fairlie, suçlayıcı bir tavırla.

«Galiba haklısınız,» diye karşılık verdi genç adam. Gri gözlerini ona çevirdi. «Yaşlı ve sevimli bayanlarla rahat ilişki kurabilmem sanırım sizi çok şaşırttı.» Fairlie ateşinin yükselmeye başladığını hissediyordu. Hayatında bu kadar kendini beğenmiş bir adam görmediğini düşünüyordu.

«Bu kadar uğraştığınıza göre o evin arsası sizin için çok önemli olmalı, Mr. Tate. Nan'in sizi çok iyi anlayabildiğini sanmıyorum. Onun hayatına biraz heyecan katmak istiyorsunuz. Pa öldüğünden beri Nan'in yaşadığı durgun hayat birden değişiyor. Bu şartlarda sizin harika biri olduğunuzu düşünmesi çok doğal. Ona görünmeye çalıştığınız gibi, nazik, anlayışlı ve güvenilir biri olmadığınızı çok iyi biliyorum. Evimde büro açarak beni şaşırtamazsınız. Bunu Nan'e istettiğiniz kararı aldırmak için yaptığınızı ikimiz de biliyoruz. Ama ben orada olduğum sürece hesaplarınız boşa çıkacak.»

«Hesap yapmıyorum, Miss Jones. Özellikle kadınlarla ilgili konularda.» Uzanıp küçük masanın üzerindeki gazeteyi aldı, sayfalardan birini açıp okumaya başladı. Yapmak istediği şey açıktı. Fairlie'yi, canını sıkarak konuşturmak istiyordu. Bu oyunu hemen bozmak gerekliydi.

«Sınırlarınızı bilmeniz güzel bir şey. Kadınlarla ilgili konularda başarı oranınız biraz düşük galiba.»

Sözleri hedefini bulmuştu. Tate gazeteyi yavaşça katlayıp kenara koydu. Sonra ağır hareketlerle sehpanın üzerindeki iki fincana çay doldurdu.

«Şu boşanma meselesiyle ilgili bir şeyler duydunuz galiba. Kadınlar ve başarısızlık konusunda aklıma ilk gelen bu oluyor.»

«Neden ilk? Yoksa kadınlarla başarısız olduğunuz başka alanlar da mı var?»

Genç adam Fairlie'ye çayını uzatırken hafifçe gülümsedi. «Bilmem, hiç dikkat etmedim,» dedi.

Hayır, onu telaşlandırmayı başaramamıştı. Yü-

zünde kendine duyduğu o sarsılmaz güvenin zayıfladığını gösteren en ufak bir belirti bile yoktu. Asla yılmamalıydı. Carson Tate'le sonuna kadar savaşmaya niyetliyse, her türlü yönteme başvurması gerekiyordu.

«Çayını almayacak mısın?»

Fairlie uzanıp fincanı aldı. Elleri titriyordu. Fincanı oturduğu koltuğun yanındaki sehpanın üzerine koyarken birazını döktü. «Dikkat,» dedi genç adam. «Çok sıcaktır.»

«Aklınızdan geçenleri Nan'e açık açık anlatabilirim. Belki biraz zor olur ama onu ikna edebileceğimi sanıyorum.»

Carson Tate başını iki yana salladı. «Korkarım çok geç. Büyükanneniz ve ben kontrat yaptık.»

«Ne? Yoksa Nan'e bir şey mi imzalattınız?»

«Yaptığım anlaşmaları daima yazılı hale getiririm.»

«Görmek istiyorum.»

«Görebilirsiniz, tabii.» Kayıtsız bir tavırla ayağa kalkarak odadan çıktı ve bir dosyayla döndü. İki kişilik çay servisinin önceden hazırlanmış olması biraz garip değil miydi?

«Beni bekliyor muydunuz, Mr. Tate?»

«Elbette. Buraya gelip düşündüklerinizi bana aktarmak isteyeceğinizi çok iyi biliyordum.» Çay fincanını dudaklarına götürürken Fairlie'nin gözlerinin içine kısa bir an dikkatle baktı. Bu gri gözlerdeki ifade bugün biraz daha yumuşak ve sıcaktı. «Kendine özgü, çok güzel bir yürüyüşünüz olduğunu daha önce söylemişler miydi?»

«Evden çıkıp buraya gelirken beni gözetliyordunuz demek.» Fairlie bir önceki gece pencereden bu kata baktığında gördüğü silueti ve duyduğu o garip huzursuzluğu hatırladı.

«Evet sizi gördüm. Tesadüfen, tabii. Gözetleme işine ayırabilecek vaktim yok.»

Fairlie hafifçe kızararak genç adamın uzattığı sözleşme metnini aldı ve okumaya başladı. Bir yandan da çayını yudumluyordu. Elindeki metin kusursuz görünüyordu, tek bir daktilo hatası bile yoktu. Ayrıca Nan bunu imzalamadan önce dikkatle okumuş olmalıydı. Kurumuş boğazına çay iyi gelmişti.

«Rahatladınız mı, Miss Jones?»

«Hayır. Projenin Nan'in eviyle ilgili bölümlerini değiştirmediğiniz sürece rahatlayacağımı sanmıyorum.»

«Biliyorsunuz, büyükanneniz başlangıçta mülkünü satmaya hazırdı. Daha sonra fikrini değiştireceğini bilseydik projenin ilgili bölümlerini yeniden ele alabilirdik.»

«Güldürmeyin beni. Bu inşaat iki yıl önce başladı. İşe başlamadan önce bu toprakları satın alma sorununu çözmeniz gerekmiyor muydu? Projelerinizi fikrini değiştiren insanlara göre mi yapıyorsunuz?»

«Haksızlık ediyorsunuz. Bu proje Tate, Colossus'u ele geçirdiği zaman hazırlanmış durumdaydı. Brisbane'in kuzeye doğru yayılmasıyla birlikte projeyi genişletmek zorunda kaldık. Ayrıca toprak ve ev sahiplerine çok iyi paralar ödedik. Mrs. Holborn'un burada kalmak isteyeceği aklımızın ucundan bile geçmedi.»

«Az önce ne demiştiniz, Mr. Tate. Yaptığım anlaşmaları daima yazılı hale getiririm, demiştiniz. Bu durumda Nan'le yazılı bir anlaşmaya varmadan işe başlamanız hata değil mi?»

«Haklısınız,» dedi genç adam. Sempatik bir tavırla gülümsüyordu. «Bu konuda hata yapıldı. Hukuk bürosu ben buraya gelene kadar işleri ağırdan aldı. Böyle kapsamlı işlerde pek çok dikkatsizlik olabilir. Öte yandan, büyükannenizin bir başka yerde ve mali güvence içinde yaşamak

isteyeceğini düşünüyorlardı sanırım.»

«Buna gerçekten inanıyor musunuz?»

«Elbette. O evde yaşamak için gösterdiği kararlılığa saygı duyuyorum, ama ne yazık ki istediği gibi olmayacak. Projede değişiklik yapar da o eve dokunmazsak, Mrs. Holborn eski evini tanıyamayacak. Bir kere ev güneş almayacak ve gün boyu trafik gürültüsü işitilecek.»

Bu konuda aynı fikirde oldukları kuşkusuzdu. Bu korkunç değişimin Nan'i çok üzeceği açıktı.

«Bunu ona nasıl yapabilirsiniz?» diye mırıldandı.

«Çevrene bak, Fairlie. Kent her geçen gün biraz daha büyüyor, yayılıyor. Bunu biz yapmasak bir başkası yapacak. Bu gerçeği sen de çok iyi biliyorsun.»

Fairlie genç adamın yeniden doldurduğu fincanı dudaklarına götürürken parmaklarının arasından düşürüverdi. Sıcak çay bluzunun ön tarafına döküldü. Carson Tate hemen yerinden fırlayıp bardağı aldı, bardan bir havlu getirerek bluzun üzerindeki lekeyi silmeye çalıştı.

«Ben yaparım,» dedi Fairlie. «Çok kötü değil, lütfen bırakın.»

«Aptallık etme.» Ayakta durmuş havluyu buzlu suyla ıslatıyordu. «Şunu göğsüne bastır.» Fairlie'nin canı öyle yanmıştı ki, sessizce itaat etti. Ama Tate bluzunun düğmelerini çözmeye başlayınca telaşlandı.

«Ne yapıyorsunuz!» diye bağırarak onun elini tutmaya çalıştı. Ama geç kalmıştı. Tate bluzun düğmelerini yarıya kadar çözmüş, havluyu onun elinden alarak çayın haşladığı yere bastırmaya başlamıştı. Göğsünde hissettiği serinlik gerçekten ferahlatıcıydı. Genç adam bakışlarını kaldırarak Fairlie'nin yüzüne baktı. Bir an göz göze geldiler.

«Bu havlu derinin kabarmasını önler.»

Onun yüzünü ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Yüzündeki çizgilerin biçimi arada bir güldüğünü, hatta ağladığını ortaya koyuyordu. Ama o anda çok ciddi bir görünüşü vardı. Burnu, gerçekten, biraz büyükçeydi. Alt dudağın üsttekine nazaran biraz daha dolgun olması yakışıklılığın ölçülerinden biri olarak düşünülebilirdi. Bir bütün olarak bakıldığında, yüzde güçlü bir ifade vardı. Carson Tate, incelendiğini fark etmiş gibi gülümsedi. Fairlie birden sutyeninin çok ince bir kumaştan yapılmış olduğunu hatırlayarak telaşlandı ve düğmelerini iliklemeye çalıştı. Ama genç adam onu kararlı bir hareketle engelledi. «Henüz değil,» dedi. Havluyu sıkıca tutan eli göğüslerine ne kadar da yakındı. Parmağındaki yüzük altındandı. Üzerindeki elmas taş pırıl pırıl parlıyordu. Gri gözler şimdi çok daha yakındaydı. Hayır, soğuk bakışlar değildi bunlar, aksine çok sıcaktı. Çok sıcak ve çok yakın.

«Öpsem geçer mi acaba?» diye mırıldandı. Fairlie o anda bütün vücudunun kasıldığını hissetti. Ama çok geçti. Genç adamın dudaklarını teninde hissetti. Carson Tate... onu öpüyordu. Telaşla doğrulup düğmelerini iliklemeye çalıştı.

Genç adam ellerini onun omuzlarına koyarak, «Dur bakalım,» dedi.

«Ben iliklerim.»

«Aptallık etme.» Fairlie'nin telaşlı parmakları en üstteki düğmeyi iliikleyinceye kadar, alttan üç düğmeyi iliklemişti bile.

Düğmelerin hepsi iliklenince Fairlie az önceki güvenini kazanma isteğiyle, «Size teşekkür edeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz,» dedi. «Yaptığınız hareketin tamamen gereksiz olduğunu düşünüyorum.»

«Daha sonra da teşekkür edebilirsin,» dedi Tate.

gülerek. Yüzündeki ifade az öncekinden çok farklıydı. Beyaz muntazam dişler... Nan'e de böyle gülümsemiş olmalıydı. Yaşlı kadının sesini duyar gibi oldu. 'Çok kibar bir genç adam.'

Öfkeyle oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürüdü. «Ne planladığınızı bilmiyorum ama dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Bu işte bir bit yeniği olduğunu seziyorum.»

«Beni şaşırtıyorsun.»

«Neden? Ne planladığını gerçekten bilmiyorum. Aklım böyle şeytanca işlere pek ermiyor. Burnuma çok güçlü bir hile kokusu geliyor.»

«Bak yine yanılıyorsun. Hile değil, Chanel! Çok kaliteli bir kokudur. Bana Fransa'yı hatırlatıyor. Buraya gelmeden önce Chanel sürünmen doğrusu büyük incelik. Ne diyorsun, Fairlie, yanılıyor muyum yoksa?»

«Şişe kazayla üzerime döküldü.»

«Bir günde iki kaza. İnanılır gibi değil.»

«Beni sinirlendiriyorsunuz, Mr. Tate.»

«Neden ama? Seni sinirlendirecek bir şey söylediğimi sanmıyorum.» Üzerindeki spor giysiler ona daha alaycı bir hava veriyordu sanki. «Bugün önemli bir şey keşfettim,» diye devam etti. «Kravat ve ceket mükemmel bir vücudu gizliyormuş.»

Fairlie kızardı. «Gülünç oluyorsunuz. Dünkü imalarınız beni hiç etkilemedi. Tipik bir saldırgan erkek davranışı.»

«Ama ben diğerlerinden biraz farklıyım galiba.»

Fairlie bir an ne diyeceğini bilemedi. Doğru söylüyordu. Daha önce böyle bir adamla karşılaşmamıştı. Salona çıktı. Genç adam da arkasından geliyordu. Elini çıkış kapısının koluna koyup hızla geri döndü. Onunla burun buruna geleceğini sanıyordu, ama yanılmıştı. Carson Tate salonun ucundaki masasında oturuyordu.

«Unutmayın Mr. Tate, gözüm üzerinizde olacak,» diye bağırdı sesini duyurmak için.

«Çok memnun olurum.»

Açıkça alay ediyordu. «Durumda en ufak bir değişiklik olursa harekete geçeceğim. Ve bir dahaki sefere yasal yollara başvuracağım.»

«Ama bu çok pahalıya malolabilir.»

Kapıyı çarparak çıktı ve bir an kendini toplayabilmek için kımıldamadan durdu. Sandra ona hayret dolu nazarlarla bakıyordu, özellikle bluzundaki lekeye.

Eve döndüğünde Nan bereket mutfaktaydı. Doğruca odasına çıktı. Bluzunu çıkarıp aynaya yaklaştı. Çayın döküldüğü yer kızarmıştı ve yanıyordu. 'Öpsem geçer mi acaba?' Elindeki bluzu öfkeyle yatağın üzerine fırlattı.

Ertesi günü Sam Elliott'un bürosunda yarım gün istatistiklerle uğraştıktan sonra, doğruca Van Lewin Galerisi'ne gitti.

Van Lewin'i o fil gibi iri gövdesiyle karşısında görünce çok sevindi. Koca adam ona doğru koşarken, «Fairlie, benim tatlı Fairlie'm!» diye bağırıyordu. Ama yanına gelince onu porselen bir eşyaymış gibi omuzlarından hafifçe tuttu ve iki yanağından öptü.

«Pieter, seni yeniden görmek ne güzel,» dedi Fairlie. «Yine seni görüş alanıma sığdırmakta güçlük çekiyorum,» diyerek gülmeye başladı.

Pieter elini göbeğinin üzerine koyarak, «Haklısın, canım,» dedi. Onun ellerini tutarak üzüntülü bir tavır takındı. «Keşke yirmi yaş daha genç olsaydım. Ve elli kilo daha hafif.» Ardından bir kahkaha patlattı. Sonra Fairlie'nin ellerine dikkatle baktı.

«Seni son gördüğümde parmağında elmas bir

yüzük parlıyordu. Yoksa...»

«O öykü çoktan sona erdi, Pieter. Ben'le ayrıldık. Mayıstan beri görüşmüyoruz.»

«Oldu mu ya?» dedi Pieter. «Ben de buraya birlikte geleceksiniz sanıyordum. Seni uyarmıştım, ama şimdi bundan söz etmeye gerek yok.»

«Ben henüz evliliğe hazır değilim, Pieter. Ben, şey... biz dostça ayrıldık.» Bir an durdu. İhanetine rağmen Ben'den nefret edemeyeceğini hissediyordu. Onu bir daha görmeyecekti, ama nefret de etmeyecekti.

Pieter üzgün bir tebessümle başını iki yana salladı. «Önce aşk, sonra arkadaşlık,» dedi. «Bunun mümkün olabileceğini pek sanmıyorum.» İyimser bir tavırla, «Üzülecek bir şey yok, Fairlie, sevgilim,» dedi sonra. «Senin sanatın var. Bu bence çok önemli. Resimlerin bu sabah geldi. Bazılarını satabileceğimi sanıyorum. Şu anda üçünü ya da daha fazlasını satabilirim. Fazla bir şey bırakmaz, ama çarkı döndürür, değil mi?»

Birlikte galerinin içlerine doğru yürüdüler. Pieter kolunu dikkatle Fairlie'nin omzuna koymuştu. «Bir şey daha var,» dedi. «Sydney'den bir arkadaşım beni görmeye gelecek. Senin tablolarını ona da göstereceğim. Aradığı şeyi senin çalışmalarında bulabilir, sanıyorum.»

«Çok sevindim, Pieter. Sen eşsiz bir dostsun.»

İyi yürekli dev içini çekti. «Ah, Fairlie, sevgilim,» dedi. «Bu dost sözcüğü bazen beni öyle yaralıyor ki, bilemezsin. Ne yazık ki katlanmaktan başka çarem yok.»

Belki yüzlerce kez aralarında buna benzer konuşmalar geçmişti. Fairlie gülümsedi. «Yoksa artık yaşlandığını mı söylemek istiyorsun?»

Pieter başını salladı. «Ne yazık ki kötü kader dünyaya çok erken bir tarihte gelmeme yol açtı. Güzel ve yetenekli bir kız kendinin iki katı

yaşlı ve iki katı ağır bir adamla evlenmek ister mi hiç?»

«Bir ara diyet yapıyordun, Pieter.»

«Diyet mi? Ah, Fairlie, sevgilim, yaramı deştin. Senden mahrum olduğum yetmiyormuş gibi, o harika deniz ürünlerinden, o inanılmaz lezzetle soslardan da mı mahrum olayım ve...»

«Ve o kremalı tatlılardan ve o çilekli Romanofflardan ve o...»

«Tanrı aşkına sus, yeter!» diye inledi Pieter. «Daha öğle yemeği yemedim. Beni öldürecek misin? Haydi gel, beni bir kahveyle teselli et.»

Bir köşeye oturduklarında Fairlie ona uzun uzadıya Nan'in başına gelenleri anlattı. Tate'le iki kez görüştüğünü ama olumlu bir sonuç alamadığını söyledi.

«İş hayatında çok katı bir adam olduğunu işittim,» dedi Pieter. «Özel hayatında o kadar kötü olduğunu sanmıyorum.» Önemli bir sır veriyormuş gibi eğilerek, «Son sıralarda Geraldine Hallam'la birlikte görülüyormuş,» dedi. Sesini iyice alçaltmıştı. «Çok seçkin bir kadındır. Arada bir gelip benden resim alır. Felaket müşkülpesenttir.»

«Tate'le karşılaştın mı hiç?»

«Hayır. Ama görsem hoşlanırım sanıyorum. Nasıl, sence çekici mi?»

«Böyle bir durumda onun çekici olup olmadığını nasıl düşünebilirim?»

Pieter, imalı bir tavırla gülümsedi. «Kadınlarla erkekler arasında çok garip şeyler olur, Fairlie, hayatım,» dedi. «Mesela ben, dev gibi yaşlı bir adamım ve sana uygun değilim ama senin için deli oluyorum. Sen ise hem güzel hem de sıcaksın ama Ben Ramsey gibi değersiz biri için deli oluyorsun... Hayat bence büyük bir şakadır Fairlie. Aynı fikirde değil misin?»

Fairlie başını öne eğerek gülümsedi. Gitme vakti gelmişti. Galerinin kapısına doğru yürürlerken, Pieter, «Beni istediğin zaman arayabilirsin,» dedi. «Telefon numaram şu kartta yazılı. Sakın kaybetme. Rainworth'da şahane bir ev buldum. Öyle şahane ki, satın almak için elimden geleni yapıyorum. Melbourne'de hava ne zaman kötüye gitse kendimi oraya atıp rahatlıyorum.»

«Demek yılın büyük bir kısmını burada geçirmeye niyetlisin.»

«Büyükannenle ilgili başın derde girerse, çekinme, hemen beni ara. Sana uygun birini bulabilirim.»

«Çok teşekkür ederim, Pieter. Sen çok iyi bir...» Dostsun diyecekti ama onun tek gözünü kısarak baktığını görünce, kısa bir duraklamadan sonra, «İnsansın,» diye düzeltti. «Bir akşam yemeğe gelsene. Büyükannem çok sevinir. Sana şahane bir rosto yapar. Tereyağında kızarmış. Çevresinde bir sıra sebze, bir sıra kızarmış patates ve üzerinde...»

«Yapma, lütfen yapma. Hem bak geç kalıyorsun.»

Fairlie yüksek sesle gülmeye başladı. Sonra ayaklarının ucunda yükselerek onun yanağına küçük bir öpücük kondurdu. «Seni gördüğüme çok sevindim, Pieter,» dedi. Otobüs durağına gelince arkasına dönüp baktı. İyi yürekli dev adam kapıda durmuş ona el sallıyordu.

Otobüsten inip Nan'in evine doğru yürürken biraz rahatlamış olduğunu hissetti. Colossus ve Carson Tate meselesini biraz fazla abartıyordu belki de. Bu rahatlatıcı düşünceye rağmen kapıya geldiğinde içinde garip bir huzursuzluk hissederek başını çevirip Colossus binasının dokuzuncu katına baktı. Oradan sanki birisi sürekli kendisini gözetliyordu. İçeri girdiğinde arka odanın tam anlamıyla bir büro haline getirildiğini gördü. Tahta raflar, bir çalışma masası, dosya dolabı ve telefon... Mr. Tate'le kim bilir ne zaman karşılaşacaktı?

Aradan bir hafta geçmişti. Bu süre içinde James Harvey hemen her gün gelip evin içindeki büroda çalıştı ve Nan'in kalbini kazanmaya devam etti.

«Tıpkı Leila'nın oğlu,» diyordu yaşlı kadın. «Onun gibi nazik, onun gibi hoş görünüşlü. Öyle değil mi, Fairlie?»

James, Nan'in bir dediğini iki etmiyordu. Bir gün Little River Orkestrası'nın bantlarını getirdi eve ve kendi teybinden dinletmeye başladı. Bu arada Fairlie, daha önce kabul ettiği akşam yemeği davetinin tekrarlanmaması için fırsat yaratmamaya çalışıyordu.

Bir gün akşamüstü verandada tuval hazırlamakla meşgulken, genç adam ortaya çıkıverdi.

«Büyükannen resim yaptığını söyledi. 'Özel olarak bir şey anlatmayan modern şeyler,' dedi. Acaba ne demek istedi?»

«Nan soyut çalışmalarımdan hoşlanmaz.» Genç adamın bakışlarında hayranlık ve sabırsızlık karışımı bir ifade gördü. En son Ben'in kendisine böyle baktığını hatırlıyordu.

James Harvey ona biraz daha yaklaştı. «Fransız yemekleri yapan çok güzel bir yer biliyorum,» dedi. «Duvarlar çağdaş ressamların yapıtlarıyla dolu. Hem yemek yer hem de tartışırız. Yemekler gerçekten çok iyi. Mönü tamamen Fransız.»

«Fransız olduğuna göre, mönüyü okuyamayabilirim.»

«Okursun okursun, çünkü büyükannen Fransızca bildiğini söyledi.»

«Şey, pek değil. Sadece Fransa'ya gittiğim za-

man durumu idare edebilecek kadar biliyorum.» Kaşlarını çattı. Nan bu adama kim bilir daha neler anlatıyordu. James bütün bu bilgileri anında patronuna yetiştiriyor olabilirdi.

Derin bir sessizlikten sonra James gülümseyerek, «Ne düşündüğünü biliyorum,» dedi. «Merak etme ona senin hakkında tek kelime bile söylemeyeceğim.»

«O mu? O da kim?»

«Carson.»

«Oh, böyle bir şey düşündüğümü de nereden çıkardın?»

«Bak Fairlie, onu en son gördüğünde aranızda neler geçti bilmiyorum ama...»

Fairlie bluzuna çay döktüğü anı hatırlayarak irkildi ve birden ayağa kalktı. Konuyu değiştirmek için genç adamın gözlerinin içine bakarak, «Evet, James,» dedi.

«Neye evet.»

«Davetini kabul ediyorum.»

Hayat gittikçe kolaylaşıyor, buna rağmen Fairlie'nin huzursuzluğu gün geçtikçe artıyordu. İnsan zamanla evinin çevresindeki makinelerin gürültüsüne hatta toz toprağa bile alışıyordu. Aynı şey kuşkusuz Nan için de geçerliydi. Adamlar arka bahçeye yığılan tozları hortum gibi bir şeyle her gün temizliyorlardı. Ve artık makineleri sabahın köründe değil öğleye doğru çalıştırıyorlardı.

Bir akşam Nan, «Bütün bunları Mr. Tate düzenledi,» dedi. «Bence çok düşünceli bir davranış.»

«Projeden vazgeçmiş gibi konuşuyorsun. Yakında bir inşaat denizinde boğulacağız. Bu eve güneş sızmayacak.»

«Bunu ben de biliyorum ve çok üzülüyorum. Bu

sabah James'le Mr. Tate'e de söylediğim gibi...»

«Ne? Yine mi geldi o? Tate burada mıydı?»

«Geçerken uğradı. Çok kibar adam. Durumuma çok üzülüyor. Onu tek taraflı değerlendirmemelisin, Fairlie.»

«Ne söyledi sana.»

«Daha çok ben konuştum. Eski günlerden konuştum. Galiba biraz fazla gevezelik ettim. Hiç sıkılmadan dinledi beni. Sonra o anlattı. Bir çocuğu varmış.» Derin derin içini çekti. «Zavallı çocuk galiba çok yalnız. Onu tanısak ne iyi olur, diye düşünüyorum. Bir insanın hayatının bu şekilde altüst olması ne acı.»

Carson Tate ve yalnız çocuğu! Fairlie dilinin ucuna kadar gelen şeyi söylememek için yutkundu. «Kimsenin hayatının altüst olduğu yok,» dedi. «Seni tehditle yola getiremeyeceğini anlayanlar iyilikle yola getirmeye çalışıyorlar, hepsi bu. Keşke bu kadar duygusal olmasaydın, Nan.»

Bu arada Sam Elliott'un bürosunda rapor hazırlama işi devam ediyordu. Fairlie'nin yerine baktığı sekreter, Brownsy iznini bitirip dönmüştü. Ama karnı burnunda olduğu için Fairlie'ye yardım edemiyor, yan tarafta küçük bir masada oturup kendi işleriyle meşgul oluyordu. Bu durumdan rahatsız olduğu her halinden belliydi. Bir gün Fairlie işine dalmış çalışırken kadıncağızın inlediğini duyarak başını kaldırdı ve yüzünde acı dolu bir ifade gördü.

«Oh, hayır, Brownsy, Mr. Elliott koşun!» diye bağırarak ayağa fırladı. Kapıdan içeri dalan Mr. Elliott'un korkudan bembeyaz olmuş yüzünü görünce, «Her şey yolunda,» dedi. «Sakin olmalıyız ve hemen doktora telefon etmeliyiz.»

Brownsy gülmeye başladı. «Gerek yok,» dedi. «Şimdi geçer.»

«Nasıl?»

«Ufak bir sıyrık. Bacağımı sıraya çarptım da.» Fairlie aynı anda hem ferahladı hem de hareketinin saçmalığına kızdı.

Akşama doğru Sam Elliott, Fairlie'yi odasına çağırdı. Alçak sesle konuşarak, «Bu işin bu kadar çabuk olamayacağını bilmiyor musun?» dedi. «Günümüzde böyle şeyler olmuyor, Fairlie. Zamanı önceden saptayabiliyorlar. Brownsy'nin daha bir ayı var. Ondan sonra bile bir iki hafta gecikebilir.» Bu sözler az önce gösterdiği telaşın izlerini taşıyordu. Sonunda konuya girdi. Avustralya'ya giden yakın bir arkadaşı arabasını ona bırakmıştı. Dört kapılı eski bir arabaydı ama idare ederdi. Fairlie isterse işe gelip giderken bu arabayı kullanabilirdi. Arkadaşı zamanında bu arabayla Avustralya kıtasının tamamını dolaşmıştı. Kilometre göstergesi de bu durumu ortaya koyuyordu. Tabii arkadaşının hesabına belli bir kira ödemesi gerekecekti.

Fairlie hemen büronun araba parkına indi. Gerçekten eski bir arabaydı. Ama direksiyona oturunca, 'Hiç de fena değil,' diye düşündü. Kirası da fazla değildi. Ayrıca acil bir durumda Brownsy'yi hemen bu arabaya bindirip hastaneye götürebilirdi.

Eve arabayla döndü. Bir arabaya kavuştuğu için memnundu. Moreton Körfezi'ne gidebilir, Nan'le kırlara çıkıp piknik yapabilirdi.

Bu güzel haberi Nan'e bir an önce ulaştırma telaşıyla eve girdiğinde salondan gelen bir erkek sesi duyarak adımlarını yavaşlattı. Kapıya yaklaşırken Nan'i işitti.

«Böyle bir şey yapmam doğru olur mu, bilemiyorum, Mr. Tate.»

Fairlie kapıyı açmadan önce kısa bir an duraksadı. Tam içeri girmek üzereyken Mr. Tate'in se-

sini tanıdı.

«Bunu yaparsanız beni çok memnun etmiş olursunuz, Mrs. Holborn.» Sözlerini bitirdiği an Fairlie'yle göz göze geldi. Bakışlarını çekmeden ağır ağır ayağa kalktı.

«Sizi çok memnun edecek olan o şeyi ben de öğrenebilir miyim, Mr. Tate.»

«Bu ne kuşku böyle, Fairlie,» dedi genç adam.

«Nedensiz değil. Söyler misiniz, büyükanneme yeni ve cazip teklifleriniz nelerdir? Yeni anlaşmanızı yazılı hale getirmediğinize göre, tam zamanında yetişmişim demek ki.»

«Yazılı hale mi?» Carson Tate'in yüzünde hayret dolu bir ifade belirmişti. Fairlie, Nan'e baktı. Yaşlı kadın konuşmak için fırsat bekliyordu. «Fairlie, canım, lütfen otur. Mr. Tate kendisine Carson diye hitap etmemi istiyor. Normal koşullarda ona, Carson, diye hitap ederim tabii. Ama aramızda bir iş anlaşması var. Bu durumda kendisine ilk adıyla hitap etmem doğru olur mu, bilemiyorum. Ayrıca o çok önemli bir insan. Sen içeri girerken bunu konuşuyorduk.»

Fairlie hiç bozuntuya vermedi. «Belki ona Sir Carson diye hitap etmek daha uygun olur,» dedi ters bir tavırla.

«Bu şekilde hitap etmek için bence biraz erken.» Bu sözleri yumuşak bir ses tonuyla, gülümseyerek söylemişti.

«Ne diyorsunuz?» diye araya girdi, Nan. «Gerçekten bu mümkün mü?»

Genç adam içten bir kahkaha attı. «Hayır, pek sanmıyorum Mrs. Holborn,» dedi.

«Parayla her şeyi satın alabileceğinizi söylüyordunuz, Mr. Tate.»

Carson Tate soğuk bakışlarla süzdü onu.

«Parayla satın alınamayacak şeyler daima vardır, Fairlie.»

Bölüm Dört

«Otur da sana bir çay vereyim, canım.» Fairlie, Nan'in uzattığı fincanı aldı. Tam otururken Tate'le göz göze geldi. Genç adam onun çıplak boynuna bakarak, «Dikkat et, üzerine dökülmesin,» dedi.

Fairlie bir anda kıpkırmızı oldu. Lanet olasıca adam! O sahneyi hatırlatmanın sırası mıydı şimdi?

Az sonra Tate'le yaşlı kadın arasında koyu bir sohbet başlamıştı. Genç adam arada bir keskin bakışlarla Fairlie'yi süzüyordu.

Genç kadın çayını bitirir bitirmez kalktı. «Yapmam gereken şeyler var Nan,» dedi. «Eminim Mr. Tate'in de acelesi vardır.»

«Acelem yok, ama artık gitmeliyim. Lütfen rahatsız olmayın, Mrs. Holborn. Torununuz beni kapıya kadar geçirir.»

Fairlie genç adamla birlikte çıkış kapısına doğru yürürken, «İnsanları yönlendirmekte çok ustasınız, Mr. Tate,» dedi. «Galiba bana söylemek istediğiniz bir şey var.»

Verandaya açılan kapının önünde yüz yüze duruyorlardı. Dışardan makinelerin homurtusu duyuluyordu.

«Sana küçük bir tavsiyede bulunacağım, Fairlie.» Bu sözleri söylerken genç kadına iyice yaklaşmıştı.

«Tavsiye öyle mi? Bence tehdit sözcüğü bakışlarınızdaki ifadeye daha uygun düşüyor. Nan'i satışa ikna etmek için size yardım etmemi mı tavsiye edeceksiniz yoksa?»

Tate ani bir hareketle onun kolunu tuttu. «Bu toprağa ihtiyacım var. Bu bir sır değil. Hem büyükanneni hem de beni memnun edecek bir orta yol bulabileceğimize inanıyorum.»

«Böyle bir yol yok. Basit bir istekle, milyonlara bağlı bir istek nasıl bağdaştırılabilir?» O koyu çelik rengi gözlerde çaresizliği andıran bir şeyler görür gibi oldu. Biraz alttan almalıydı. «Yine de tavsiyenizi öğrenmek isterim,» dedi yumuşak bir sesle.

«Bak Fairlie, mali ortaklar beni sıkıştırmaya başladılar. Bir çözüm bulmamız gerekiyor. Düşmanca tutumundan vazgeçersen işler kolaylaşacak. Aksi halde büyükanneni üzmüş olacaksın.»

«Sorumluluğu şimdi de benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun, öyle mi? İkiyüzlülük bu! Onun evini satın almak isteyen ya da çevresine apartmanlar dikmeye kalkan ben değilim. Sizin yüreğinizde acıma duygusunun zerresi yok, Mr. Tate. Sizin değer ölçünüzü insanlar değil para oluşturuyor.»

Birden sustu. Nihayet Carson Tate'i öfkeden delirtmeyi başarmıştı. Yüzünde beliren ifade bu durumu açıkça ortaya koyuyordu. Neden ama? Daha önce onu kızdırmak için çok daha ağır şeyler söylemişti. Bakışlarında ilk kez bu kadar şiddetli bir öfke görüyordu. Sinirlerine hâkim olabilmek için büyük güç harcadığı anlaşılıyordu genç adam.

«Ne oldu, Mr. Tate? Tıkanmış gibi bir haliniz var.»

Tam o anda dış kapı açıldı ve James her zamanki telaşlı haliyle içeri girdi. Onları görünce de bir gariplik olduğunu fark ederek duraksadı. «Özür dilerim, kapıyı çalmalıydım.»

«Önemli değil, James,» dedi Mr. Tate. «Beni

mi arıyordun?»

«Hayır. Hemen büroya geçeceğim ama önce Fairlie'ye bir şey söylemek istiyorum.»

«Pekâlâ, ben dışarda bekliyorum.»

James'in çok özel bir şey söyleyeceği her halinden belliydi. Bunun Tate'in gözünden kaçmış olması imkânsızdı.

Tate dışarı çıkar çıkmaz Fairlie'ye gülümsedi genç adam. «Bu akşam olabilir mi?»

Çok sempatik bir görünüşü vardı. Fairlie sıcak bir tebessümle baktı ona. «Sevgili James,» dedi. «Yanıma sözlük alabilir miyim? Fransızca'ma pek güvenim yok da.»

James bütün dişlerini göstererek güldü. Patronunun kapıda bekliyor olması umurunda değildi.

«Benden iyi Fransızca bildiğin kuşkusuz.»

«Müzik var mı?» diye sordu Fairlie. Konuşmayı uzatmak Carson'ı biraz daha bekletmek istiyordu.

«Elbette.»

Aralık duran dış kapı yavaşça açıldı ve Carson Tate eşikte belirdi. Fairlie'ye dönerek, «Bu akşam için saçlarını açmalısın,» dedi. «Yoksa takım elbise ve kravatla mı gideceksin?» Dudakları alaycı bir tebessümle kıvrılmıştı.

«Bunu hiç düşünmedim,» dedi genç kadın sakin bir tavırla. «Beni oraya kravatsız alırlar mı, James?»

James gülmeye çalıştı. «Çok şakacısın, Carson!»

«Çıkıyor muyuz yoksa konuşacağın daha özel şeyler mi var? Bu saatte yapman gereken başka işler de olabilir.»

James'in dudaklarındaki tebessüm donarken yüzü hafifçe kızardı. 'Ne kaba adam,' diye içinden geçirdi Fairlie.

«Saat on dokuz otuz, uygun mu?» diye sordu

James. Fairlie gülümseyerek başını salladı. Genç adamın uzattığı eli sıktı. Hararetle tokalaştılar.

James kapıdan çıkarken, Carson, Fairlie'ye dönerek, «Araban var mıydı senin?» diye sordu.

«Evet,» dedi Fairlie. Dışarda duran dört kapılı eski model arabayı işaret etti. Eski olmasına rağmen mavili beyazlı renkleriyle sempatik bir görünüşü vardı arabanın. Aslında bu konuda ciddi bir sorunla yüz yüzeydi. Pa'nın eski garajını kullanamıyordu, çünkü metal kapı paslanmış ve sıkışmıştı.

«Arabanı orada bırakmasan iyi edersin. İnşaat sahasında park etmek yasak biliyorsun.»

Çok önemli bir konuda uyarıda bulunuyordu sanki. «Garaj kapısını açamadığım sürece sokağın orta yerine park etmek zorundayım,» dedi Fairlie, soğuk bir tavırla.

O gün öğleden sonra duygularını beyaz bır tuvale yansıtmaya karar verdi. Içinden geldiği gibi çalışıyor, yaptığı şeyin sanatsal değerine o an için önem vermiyordu. Fırçayı çok sert, saldırgan denebilecek hareketlerle kullanıyordu. Rahatlatıcı bir şeydi bu. Tate'e duyduğu öfkeyi renklerde yakalamaya çalışıyordu aslında. Nan onu verandada çalışırken buldu. Tuvaldeki maviye çalar parlak grilere, o tuhaf çelik mavisine ve kırmızı çizgilere hayretle baktı.

«Ne düşünüyorsun, Nan?» diye sordu genç kadın. Yaşlı kadının yüzündeki çaresizliği görünce de sevgiyle gülümsedi.

Nan farklı açılardan resme baktıktan sonra, «İfade etmeye çalıştığın şeyi pek anlayamıyorum galiba,» diye mırıldandı. «Ama çok öfkeli bir havası var bu renklerin, şekillerin.»

«Çok güzel anlamışsın. Bu resmi yaparken düşündüğüm tek şey 'Sir Carson'dı.»

Nan yutkundu. «Ona biraz daha iyi davrana-

mazmısın, canım? Nazik olabilmek için elinden geleni yapıyor.»

«Sana bir şey söyleyeyim mi? O adam nezaket sözcüğünün anlamını bile bilmez.» Gözlerini kısarak resme biraz uzaktan, dikkatle baktı. «İyi ki Pieter bu resmi görmedi,» diye söylendi. «Tablolarımı sergilemekten vazgeçebilirdi.»

«Mr. Van Lewin'i bir akşam yemeğe çağırmalısın. Ama önce sevdiği yemekleri öğrenmeliyiz.»

«Pieter çok ince zevklere sahip kültürlü bir adamdır. Yemek konusunda da öyle. Hollandalı.»

«Evli mi?»

«Bir zamanlar evliymiş galiba. Ayrıntıları bilmiyorum.»

«Zavallı adam. Demek o da yalnız. Galerisi olduğuna göre zengin biri olmalı.»

«Bir değil iki galerisi var. Biri Melbourne'de, diğeri Brisbane'de.» Fairlie başını çevirerek Nan'e gülümsedi. «Yemek davetini sana sormadan yaptım,» dedi. «Büyük bir memnuniyetle kabul etti.»

«Çok sevindim. Mükemmel bir rosto yapabilirim. Umarım yemekten anlayan biridir.»

«Evet Nan, her şeyden çok iyi anlar. Eminim ondan hoşlanacaksın.»

«Mr. Tate gibi biri olmalı.»

«Hayır, her bakımdan Mr. Tate'in iki katıdır.»

Fairlie giyinirken Carson'ın evden ayrılmadan önce söylediği sözleri unutmaya çalışıyordu. Bir kadının kravat takmasında bu kadar yadırganacak ne vardı? Colossus'un büyük patronu onu bambaşka giysiler içinde görse ne düşünürdü kim bilir? Aynada uzun uzun kendini seyretti. Hayır, Carson Tate onu bu giysiler içinde görmemeliydi. Görse tanıyamayabilirdi. Omuzlarını ve sırtını açıkta bırakan askısız uzun bir elbise içinde bambaşka bir Fairlie...

«Annene ne kadar benziyorsun,» dedi Nan, sesi titreyerek. «Sana bakınca Felicity'yi görüyorum. Sevgili kızım.» Bir an durdu. Sonra çekinerek, «Babandan en son ne zaman haber aldın?» diye sordu.

«İki ay önce. Kanada'dan kart attı.»

«O uzak ülkede ne yaptığını çok merak ediyorum... zavallı adam.»

«Evet,» dedi Fairlie, katı bir tavırla. «Zavallı adam.»

«Seni karşımda görünce Fransızca üstünlük ve mükemmellik belirten bütün sözcükleri birbiri ardı sıra hatırlamaya başladım. *Magnifique, extraordinaire, incomparable*. Birden oldu bu. Seni görünce...» James genç kadına hayran hayran bakıyordu. James Harvey gerçekten çok hoş bir çocuktu. Böyle bir adamın Tate gibi biriyle çalışması doğrusu çok garipti.

Her şey yolunda gidiyordu. Yemek mükemmel, müzik romantikti. Duvarları süsleyen klasik tablolar hakkında uzun uzun konuştular. James mavi üniformalı garsonla garip aksanlı bir Fransızca konuşuyordu. O konuştukça Fairlie okul yıllarındaki gibi kıkır kıkır gülüyordu. Ona yakında açılacak sergiden, hatta Brownsy'nin erken doğum ihtimalinden bile söz etti.

Geç bir saatte evin önüne geldiklerinde Fairlie bu adamla çok iyi dost olabileceğini düşünüyordu.

Ayrılırlarken onu yanağından öptü. «Çok güzel bir geceydi James,» dedi. «Çok hoş bir insansın.» Genç adam onu ansızın kollarının arasına alınca şaşırdı. James gülümseyerek ama biraz sinirli bir ses tonuyla, «Hoş değilim,» dedi ve genç kadını ani bir hareketle dudaklarından öptü. Fairlie sokak lambalarının ışığında genç adamın bakışlarını seçmeye çalıştı.

«Neden ama?»

«Kusura bakma ama 'hoş' sözcüğü renksiz ya da anlamsız gibi şeyler çağrıştırıyor.»

«Aslında ben olağanüstü, yani Fransızca söylersek *extraordinaire* demek istemiştim.» Bu sözleri duygusal bir havayla söylemişti. Gülümseyerek, «İyi geceler, James,» dedi.

Eve girer girmez kapıyı kapadı ve bir süre hareketsiz kaldı. Şaşkınlığı devam ediyordu. Böyle bir davranışı ummuyordu doğrusu.

Ertesi sabah Nan'in bakışları imalarla doluydu. Kahvaltıya oturduklarında yaşlı kadın hafifçe gülümseyerek parmağındaki nikâh yüzüğüyle oynamaya başladı. Fairlie, James'le ilgili bir soru bekliyordu. Bu yüzden, yaşlı kadın, «Mr. Lewin'i pazar akşamı yemeğe çağıralım mı?» diye sorunca biraz şaşırdı.

«Elbette, Nan. Bugün ona telefon ederim.»

«Güzel. Ben de gümüş takımları parlatıp, keten masa örtüsünü yıkayayım. Biliyorsun onları evlenmeden önce işlemiştim.»

Fairlie, Nan'in yanaklarının hafifçe pembeleştiğini görerek derin bir soluk aldı.

«Tanımadığın biri için bu kadar tantanaya ne gerek var, Nan?» Yaşlı kadın bu sözler üzerine biraz düş kırıklığına uğrar gibi oldu. Sonra birden yerinden fırlayarak yanmak üzere olan ekmekleri son anda kurtardı.

Akşama doğru James yeni bir öneriyle çıkageldi. «Nehirde bir gezinti,» diyordu gülümseyerek. «Küçük bir kayık buldum. Pazar gecesi yavaşça kıyıdan açılırız. Düşünebiliyor musun, sen, ben ve suyun üzerinde oynaşan yıldızlar.»

Fairlie'ye, adam özel olarak ona çekici görünmeye çalışıyor gibi geldi. Genç adamın gözlerinin içine bakarak gülümsedi. «Pazar akşamı olmaz, James. Bir arkadaşım yemeğe gelecek.»

James'in yüzü asıldı. «Bir arkadaşın mı?»

«Evet, olamaz mı?»

«Ama erteleyebilirsin. Kayığı bir daha uzun süre alamayabilirim.»

«İmkânsız, bugün ona telefon ettim. Davetimi kabul etti.»

«Yani, arkadaşın.»

«Evet, arkadaşım.» Bu kadar ısrarlı davranması biraz can sıkıcıydı. «Sergiyi düzenleyen adam,» diye ekledi. «Sana ondan söz etmiştim.»

«Pazar gecesi olması şart mıydı?» Bu konuşma böylece uzayıp gitti ve Fairlie'nin iyice canı sıkılmaya başladı. James sonunda ikna olmuş giderken oldukça sıkıntılı görünüyordu.

Akşam yemeğine oturduklarında Nan, «Pazar akşamı Mr. Lewin'le birlikte bir misafir daha kabul etsek, sence sakıncası olur mu?» diye sordu.

«Neden olsun, Nan? Kimi çağıracaksın? Reynoldslar'dan birini mi?»

«Hayır...» Yaşlı kadın endişeli bir tavırla dudaklarını ısırdı. «Şey... Carson'u da çağırsak iyi olur diye düşünmüştüm.» Bakışlarını kaçırarak, «Düşünmekle kalmadım,» diye ekledi. «Onu davet ettim. Dün gece...»

«Dün gece mi? Demek ben yokken o buradaydı.»

«Sen çıktıktan hemen sonra geldi. Birkaç saat oturup sohbet ettik. Çok nazikti.»

Fairlie kaşlarını çattı. Bu iş hiç hoşuna gitmemişti. James binbir dil dökerek onu evden uzaklaştırıyor ve hemen ardından Carson ortaya çıkıyor ve büyükannesiyle saatlerce konuşuyordu. Üstelik bir de pazar gecesi yemeğe gelmek istiyordu. Bir an zavallı James'in ısrarlarını düşündü Fairlie. Yoksa Pieter'a da Carson'a da boş verip James'le nehirde geziye mi çıksaydı?

«Söyler misin bu iki adamı bir araya getirme fikri nereden aklına geldi?»

«Önce Tate'i davet ettim. Sonra onunla baş başa kalmamızı istemezsin diye düşündüm. Bu sabah sana Mr. Lewin'i de çağıralım dememin sebebi buydu.»

«Yani Lewin havayı yumuşatacak, öyle mi? Neden böyle acayip şeyler yapıyorsun, Nan? Seni hiç anlamıyorum.»

Bütün bu olanlarda bir gariplik vardı. James onu evden uzaklaştırıyor, hemen ardından Tate damlıyordu. Tate pazar gecesi yemeğe davet ediliyor ve James gelip kayıkla gezelim diye tutturuyordu. Ama bu kez oyun bozulmuştu. Buna rağmen Tate'in bir şeyin peşinde olduğu ve zekice bir plan izlediği kesindi. Yerinden fırlayıp kapıya doğru yürüdü.

«Nereye gidiyorsun?» diye seslendi Nan.

«Şu akşam yemeği meselesini açıklığa kavuşturmam gerekiyor.»

Hava iyice kararmıştı. Colossus binası ışıklar içindeydi. Fairlie giriş kapısının kilitli olduğunu fark edince, vargücüyle yumruklamaya başladı. Bir yandan da bağırıyordu. Az sonra gece bekçisi kılıklı bir adam göründü.

«Ona söyle! Miss Jones arıyor, de!» diye bağırdı.

«Miss Jones mu?»

«Evet, Jones! Bırak da gireyim. Geceleri burada çalıştığını biliyorum.» Telefona doğru yürüyen adamı bakışlarıyla izledi.

Az sonra adam kapıyı açtı ve manidar bir tavırla, «Yukarı çıkabilirsiniz,» dedi. Herhalde onu patronun sevgilisi sanmıştı. Fairlie dağınık saçlarını uçuşturarak sert adımlarla asansöre doğru yürüdü.

Az sonra onun odasındaydı. Carson Tate ma-

sasının başında oturmuş telefonla konuşuyordu. Çok rahat bir görünüşü vardı. İyice geriye yaslanmıştı. Konuşma boyunca bakışlarını Fairlie'nin üzerinden çekmeyeceği anlaşılıyordu. Genç kadın terasa çıktı. Gece serin ve uçsuz bucaksızdı. Gökyüzündeki yıldızlar kentin ışıklarıyla karışıyordu. Aşağılarda Nan'in evi yine o her zamanki acınası haliyle görünüyordu. Seramik zeminin üzerinde garip ışık oyunları oluşuyor, geniş yapraklı bitkiler çevreye büyüleyici bir sıcaklık yayıyordu. 'Buraya gelmekle aptallık ettim,' diye geçirdi içinden. Artık çok geçti, çünkü genç adamın ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

«İyi akşamlar, Fairlie. Burası her gece böyledir. Ama bu gece biraz farklı. Beklenmedik ziyaretin beni çok mutlu etti.»

«Mutluluğunuz uzun sürmeyecek, Mr. Tate. Çünkü buraya size bazı önemli sorular sormak için geldim.»

«Ya, öyle mi? O halde önce birer içki alırız, değil mi?»

«İçki içmeyeceğim, Mr. Tate.»

«Galiba çok kızgınsın.» Genç adam ağır adımlarla terasın ucundaki bara gidip kendine bir içki aldı. Bardağı dudaklarına götürürken yüzü granitten oyulmuş gibi sertti.

«Size yaptıklarınızın hesabını soracağım. Nan'i kandırdınız ve evini kullanmaya başladınız. Adamlarınızdan birinin sürekli onun yanında kalmasını sağladınız. James'in, o kibar ve iyi yürekli James'in her konuda sizden talimat aldığını çok iyi biliyorum. Takımınız mükemmel çalışıyor. Ama önceden hesaba katmadığınız bir şey oldu ve ansızın sahneye çıkan bir kadın işlerinizi bozdu. Dün gece James'le ilk ve son kez çıktım. Bu durumda sizin için önemli bir sorun oluşturmaya devam ediyorum. Söyler misiniz, lüt-

fen, bana ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

Derin bir sessizlik oldu. Genç adam gülümsedi. «Ben de şu anda size ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.» Seksi bir tavırla söylemişti bu sözleri.

Fairlie bozuntuya vermedi. «Adamınız size, pazar gecesi Nan'le baş başa kalamayacağınızı söylemiş olmalı. Ama ona kızmamalısınız. James beni nehirde gezintiye ikna etmek için elinden geleni yaptı.»

«James'le birlikte olmayı tercih edeceğini düşünmüştüm.»

«James benim için ikinci sınıf bir aktörden farksız. Beni biraz şaşırttı belki, ama tipim değil.»

«Senin için yeterli değil, öyle mi?» Ses tonu iyice yumuşamış, garip bir hal almıştı.

Gitmekten başka yapacak şeyi kalmamıştı. Ama yanından geçerken genç adam onu sert bir hareketle kolundan tutarak durdurdu.

«Bırak beni!» diye bağırdı Fairlie. «Taktiklerin başarıya ulaşmadı diye kaba kuvvete mi başvuracaksın?»

«Korkmaya başlamıştı. Kolunu sıkıca kavrayan parmaklardan kurtulmak için çırpındı ama başaramadı. Carson Tate elindeki içki bardağını yavaşça sehpanın üzerine bırakarak onu iki eliyle sıkıca tuttu. Kurtulma umudu kalmamıştı artık.

«Hayal gücün çok geniş, Fairlie. James'in sana ilgi duyduğu kesin, ama...»

«Bırak beni, gideyim.»

«Dinle beni, kuşkucu, küçük aptal... James kendi adına davranıyordu, benim adıma değil...»

«Öyle mi? Peki olanları nasıl açıklayacaksın? Biz çıkar çıkmaz eve gelip Nan'le konuşmaya başlıyorsun. Raslantı mı bu?»

«Evet, tamamen raslantı.»

«Pazar gecesi için kendini yemeğe davet ettiriyorsun ve James aynı gece beni evden uzaklaştırmaya çalışıyor. Eminim o gece Nan'e bir şeyler imzalatmayı planladın.»

Tate öfkelenmeye başlamıştı. Çenesindeki kaslar oynamaya, parmakları Fairlie'nin kollarını biraz daha sıkmaya başladı.

Fairlie kaçmak istiyordu. Vargücüyle çırpındı. Sonra onu göğsünden itmeye çalıştı. Başaramıyordu. Genç adam onu yavaşça kollarının arasına aldı. Fairlie sırtında hissettiği ellerin beline doğru kaydığını hissederek paniğe kapıldı.

«Çelik gibi sinirlerine ne oldu, Fairlie? Yoksa benden korkuyor musun?»

«Saçma!» diye karşılık verdi genç kadın. Sesinin güçsüzlüğü onu şaşırtmıştı. Kendini toparlamaya çalışarak, «Evet, belki biraz korkuyorum,» dedi. «Sırtını senin gibi muazzam şirketlerin gücüne dayamış birinden korkulur.»

«Bırak şimdi şirketleri.» Kısa bir an Fairlie'nin gözlerinin içine baktı. «Benden korkuyorsun,» diye fısıldadı. Yavaşça bıraktı onu.

Fairlie geriye doğru iki adım attı. Ama Tate aradaki mesafeyi hemen kapattı.

«Korkmuyorum işte! Ailenizin gücü olmasaydı çok farklı biri olurdunuz, Mr. Tate.» Böyle bir şey ilk kez aklına geliyordu. Yalnız kalınca bu sözleri yüksek sesle tekrarlamaya karar verdi. Belki biraz rahatlayabilirdi.

«Korkmuyorsan niye kaçıyorsun?»

«Kaçtığım falan yok.»

Köşeye sıkışmıştı. Çevresi o garip bitkilerle kuşatılmıştı. Gökyüzünde yıldızlar parlıyor, bürodan süzülen ışık terası belli belirsiz aydınlatıyordu. Tehlikelerle dolu bir ormanda köşeye sıkış-

tırılmış çaresiz bir hayvancık gibi hissetti kendini. Tate ise işini bilen bir avcı gibi yaklaşıyordu. Tropikal bitkilerin geniş yaprakları yüzünde garip gölgeler oluşturuyordu. Bu durumda hiçbir yere kaçamazdı.

Carson ona iyice yaklaşınca yavaşça elini kaldırıp saçlarını okşadı. Çok hafif, yumuşak bir dokunuştu bu. Birbirlerine çok yakındılar. Fairlie onun avcunun sıcaklığını yanağında duydu. Tüy gibi çok hafif bir dokunuştu bu. Kendini kısa bir an içgüdülerine bıraktı. Gözlerini kapayarak dudaklarını hafifçe araladı.

Dudakları yavaşça birbirine değdi. Genç adam onu okşarcasına kollarının arasına alarak beline sarıldı. Fairlie'nin elleri kendiliğinden onun geniş omuzlarına uzandı. Garson genç kadının dudaklarını bütün kıvrımlarını keşfetmek ister gibi öpüyordu. Gittikçe de daha sıkı sarılmaya başladı. Fairlie şimdi genç adamın vücudundaki kasların gerildiğini hissediyordu. Bir an kendinden geçer gibi oldu. Parmaklarını onun ensesinde sonra saçlarının içinde dolaştırdı. Evet, çok farklı bir duyguydu bu. Ben'le öpüşürken bir kere olsun böyle bir şey hissetmemişti.

«Carson,» diye fısıldadı. Sesinde zevk titreşimleri ve şaşkınlık vardı. Ona ilk kez Carson diye hitap ediyordu.

«Evet, şimdi ikimiz de biliyoruz,» diye mırıldandı genç adam. Fairlie'nin vücudunu sıkıca saran kollarını biraz gevşetti. Genç kadın uzaklardan esen serin rüzgârın etkisiyle ürperdi.

«Seni istiyorum, Fairlie.»

Carson Tate'ti bunu söyleyen. Onu istiyordu. Evi de istiyordu ve şüphesiz alacaktı. Şimdi de onu istiyordu ve Fairlie onun işini kolaylaştırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

«Bu duygunun karşılıklı olması ne güzel,» diye

fısıldadı genç kadının kulağına. Ona biraz daha sokuldu.

Fairlie bütün gücüyle çırpınarak onun kollarından kurtuldu. Bu arada arkadaki saksı büyük bir gürültüyle devrilerek yere düştü.

«Beni yine yanlış yorumladınız Mr. Tate. Bir an bana her istediğinizi yaptırabileceğinizi sandınız. Ama yanılıyorsunuz. Beni bu tür yöntemlerle ikna edemeyeceksiniz.»

Tate şaşırmıştı. Ama kendini hemen toparladı. «Bir an çok iyi anlaşabileceğimizi düşünmüştüm,» diye mırıldandı.

«Yine yanıldınız. Pazar akşamı sakın yemeğe gelmeyin. Davetli değilsiniz, Mr. Tate.»

«Ama az önce hissettiğim şey...»

«Sakın gelmeyin!»

«Nan'e karşı ayıp olmaz mı?»

«Nan mi? Yoksa ona Nan diye mi hitap ediyorsunuz?»

Genç adam hafifçe gülümsedi. Öyle bir gülümseyişti ki bu, Fairlie onun yüzüne vargücüyle vurmamak için dudaklarını ısırdı.

«Büyükannen sana söylemedi mi? Bundan böyle birbirimize küçük adlarımızla hitap etmeye karar verdik.»

«Ona ancak aile bireyleri Nan diye hitap edebilir...»

Bu adamın yapamayacağı şey yoktu. Onu incitmek için öyle bir yol bulmalıydı ki...

«Benim kuzenlerinden biri olduğumu farz edebilirsin.»

Fairlie tam ona vuracakken genç adam ani bir hareketle belinden kavrayıp kollarının arasında sıkıca tuttu.

«Yo, yo, şiddete başvurmamalısın, Fairlie. Nan duyarsa ne der?»

Genç kadının vücudundaki gerilim yatışıncaya

kadar onu kollarının arasında tuttu. «Çok güzelsin,» diye fısıldadı. «Gitmeni gerçekten istemiyorum.»

«Eminim bunu da yaparsın. Bana karşı kaba kuvvet kullansan da büyükannemin gözünde değerini kaybedeceğini sanmam.»

Carson Tate güldü. Onu yavaşça serbest bıraktı. «Madem öyle düşünüyorsun, o halde gidebilirsin,» dedi. «Ayrıca benim de bir sürü işim var.»

«Umarım sabaha kadar bitiremezsin.»

Salona açılan kapıya doğru yürüdü. Genç adam arkasından geliyordu. «Olabilir,» dedi. «Ne zaman pencerenden dışarıya baksan ışığımı göreceksin.» Fairlie kıpkırmızı oldu. Biliyor muydu acaba? Gecenin geç saatlerine kadar ikide bir perdeyi aralayıp Colossus binasının dokuzuncu katına gözlerini diktiğini biliyor muydu?

«Senin ışıklarını gözlemek benim işim değil. Böyle anlamsız şeylerle vakit geçirdiğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun.»

«O zaman ben senin ışıklarını gözlerim. Yatak odan evin doğu yakasındaydı, değil mi?»

Dış kapıya gelmişlerdi. Fairlie kapıyı açıp çıkarken, «Lütfen böyle konuşma, gülünç oluyorsun,» dedi. Sonra da kapıyı genç adamın yüzüne çarparak kapadı. Sandra'nın masası boştu. Loş ışıkta asansöre binip aşağı indi.

Kapıcı kılıklı adam onu görünce uyuklamakta olduğu sandalyesinden kalkıp kapıyı açtı. Ardından anlamlı bir tebessümle Fairlie'yi tepeden tırnağa süzdü.

Nan henüz yatmamıştı. Merak içinde kapıda onu bekliyordu. Fazla soru sormadı. Fairlie çok sinirliydi ve bunu yaşlı kadından saklamak için özel bir çaba göstermek istemiyordu. Onun Carson'a aileden biriymiş gibi davranmasına çok kızdığını açık açık söyledi. Ne yazık ki pazar ge-

cesi yemeğiyle ilgili sorunu çözmeyi başaramamıştı. Kısaca, bu konuda da Carson'ın dediği olacaktı.

Nan, özel önem verdiği insanların kendisine ilk ismiyle hitap etmelerinden hoşlandığını söyledi cevap olarak. Carson'la aralarında çok özel, yakın bir ilişki vardı. Bu durumda ona Mr. Tate diye hitap etmenin anlamı yoktu.

Fairlie'nin susmaktan başka çaresi kalmamıştı. Doğruca odasına çıktı. İçeri girip ışığı yaktı. Yukarılardan bu ışığı görüyor muydu acaba? Düğmeyi çevirip ışığı söndürdü. Ama hayır! Uyuyamayacaktı. Başucunda duran kitabı alıp, salona indi. Bir süre kitap okudu. Sonra şeytana uyup ağır adımlarla verandaya çıktı. Kollarını korkuluğa dayayarak bakışlarını Colossus binasının dokuzuncu katına çevirdi. Gerisi aydınlık geniş camlarda tek bir gölge bile yoktu. Gece böceklerinin sesi uzaktan uzağa yankılanıyor, gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Hava iyice serinlemişti. İçeri girip doğruca odasına çıktı. Karanlığın içinde el yordamıyla bulduğu geceliğini giyip yattı.

«Senden nefret ediyorum, Carson Tate,» diye fısıldadı gözyaşları içinde. «Senden nefret ediyorum.»

Bölüm Beş

Ertesi gün büroya gittiğinde Fairlie'nin kafası karmakarışıktı. Brownsy de durmadan konuşuyordu. Önceki gece kocası yine yanlış anlama yüzünden onu apar topar hastaneye kaldırmıştı.

İşten sonra galeriye uğradı. Eve gidip Carson'la karşılaşma tehlikesini göze alamıyordu. Pieter genç kızın tablolarını çerçevelemekle meşguldü. Fairlie'yi görünce gülümsedi. «Büyük iş başarmışsın tatlım,» dedi. «Yine de en büyük eserini yaratman için zamana ihtiyacın var. O büyük eser, içinde pusuya yatmış bekliyor.»

«Pusuya mı yatmış? İştah kaçırıcı bir söz bu.»

«Yemeklerden söz etmiyoruz ki...»

«Ama pazar gecesi...»

Pieter birden hatırlamıştı. «Büyükannen yemeğe saat kaçta gelmemi ister?» diye sordu heyecanla.

«On dokuz civarında, sanıyorum.»

«Bir sorun mu var, Fairlie?»

Sorun, Carson Tate'in de yemeğe davetli olmasıydı. «Sorun yok,» diyerek gülümsedi Fairlie. Ama Pieter'ın merak dolu bakışlarından kaçmak imkânsızdı. Çaresiz, «Nan birini daha davet etti Pieter,» dedi. «Ama önemli değil. Şimdi izninle gitmek zorundayım. Seni sonra ararım.»

Pieter onun yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Ve «Pazar gecesi saçlarını benim için aç lütfen,» diye mırıldandı.

Evde Fairlie'yi bir sürpriz bekliyordu. Pa'nın eski garaj kapısı yerinden çıkarılmış, yerine yepyeni modern bir kapı takılmıştı. Nan evden çıkmış gülümseyerek ona doğru yürüyordu.

«Carson yaptırdı,» dedi yaşlı kadın. «Ne iyi adam, değil mi?»

«Öyle mi?»

«Bak Fairlie, ona mutlaka teşekkür etmelisin, canım.»

«Evet, etmeliyim.»

«Doğrusu Carson bize çok yardımcı oluyor. Ona biraz daha iyi davranamaz mısın? Çok sevimli bir kızsın ama insanları bağışlayamıyorsun bir türlü.» Bir an sustu. «Bence baban hakkında da...»

«Babama ne olmuş, Nan?»

«Onu anlamaya çalış, Fairlie. Biliyorsun her yılbaşında bana yazar ve hep seni sorar. Ona bir kere olsun yazmayı düşündün mü?»

«Aynı yerde uzun süre kalmıyor,» diye mırıldandı Fairlie bakışlarını kaçırarak.

«Annenin ölümünden sonra sana kötü davrandı. Bunun seni ne kadar incittiğini biliyorum. Başka kadınlarla ilişki kurdu , içki içti. O zamanlar ben de ona çok kızmıştım, ama şimdi yanıldığımı anlıyorum. Kötülüğünden yapmadı bütün bunları. Anneni kaybettiği için çılgına dönmüştü.»

Fairlie'nin dudakları hafifçe titredi. «Oysa birlikte olabileceği insanlar vardı çevresinde,» diye mırıldandı.

«Lütfen ona yaz, canım. Yaptıkları bir yana, seni çok sever, biliyorsun. Uzaklara gitmek istedi, çünkü sana hiçbir şey veremeyeceğini düşünüyordu.»

Birden, babasının yüzü gözlerinin önüne geldi Fairlie'nin. Nan'le birlikte içeri girdiler. Fairlie doğruca odasına çıktı, bir kâğıt ve kalem alarak yazmaya başladı. Bunca zaman sonra ona

yazmak çok güçtü. Bir türlü düşüncelerini toparlayamıyordu ve Carson'ın yüzü ikide bir gözlerinin önüne geliyordu. Sonunda devam edemeyeceğini anladı ve mektubu yarım bırakarak mutfağa indi.

James oradaydı. Nan'le gülüşerek bir şeyler konuşuyordu. Fairlie'nin asık yüzünü görünce genç adam ciddileşti. 'Bu adama tahammül etmek bazen çok güç,' diye düşündü Fairlie. Patatesleri soymaya başladı. Sohbete katılmak istemiyordu.

James bir ara ona yaklaştı, sesini iyice alçaltarak, «Seninle bir dakika konuşabilir miyim?» diye sordu. Yüzünde kendini suçlu hissediyormuş gibi üzgün bir ifade vardı. «Öyle sanıyorum ki gerçeği öğrendin,» dedi. «Carson sana her şeyi anlatmış olmalı.»

«Pek bir şey söylemedi. Ama ben anladım. Doğrusu çok iyi oynuyorsun.»

«Oynuyor muyum? Neden söz ettiğini anlayamıyorum.»

«Şunu söylemeliyim ki, Tate hesabına jigololuk etmek sana yakışmıyor!»

James kaşlarını çatarak sert bir ifadeyle baktı ona. «Sözlerini beğenmiyorum,» dedi. «Jigolo demekle neyi kastediyorsun?»

«Yoksa bu konuda da yazılı anlaşma mı imzaladınız? Ona beni baştan çıkaracağını, böylece Nan'i de ikna etmiş olacağını taahhüt etmiş olabilirsin. Patronunun emriyle pazar gecesi beni gezmeye götürmeye kalkıyorsun. Neden? Bay Carson, Nan'le baş başa kalabilsin diye.»

James sabırsızlıkla, «Ben de Carson sana söyledi sanıyordum,» dedi. «Demek ki benim söylemem gerekiyor. Zaten vicdanım beni rahatsız ediyordu. Fairlie, ben nişanlıyım ve evlenmek durumundayım. Geçen gün sana yemeğe çıkma

teklifi yaparken Carson'ın varlığından rahatsız olmamın nedeni buydu. Kapı ağzında seninle konuşurken çok sıkıldım. Çünkü Carson nişanlı olduğumu biliyor. Pazar gecesi çıkmak için sana ısrar etmemin sebebi ise çok basit. Nişanlıma arkadaşlarımla birlikte eğleneceğim diye bir sürü yalan söyledim. Debra'yı inandırmak çok zordur. Gelmeyeceğini söylediğin zaman hazırladığım bütün planlar suya düştü. Sonra suçluluk duydum.»

«Yani Carson beni baştan çıkarman için sana emir vermedi mi?»

James, elini kolunu sinirli sinirli sallayarak, «Elbette, böyle bir şey olmadı,» dedi. «Başlangıçta seninle birlikte olmak istemedim, ama sonra daha fazla dayanamayacağımı anladım. Çünkü... çünkü Debra'dan çok farklısın sen. Sakın beni yanlış anlama, Debra çok iyi bir kızdır. Benimle birlikte olmak için her şeyini feda etti. Ve ben onunla birlikte olduğum sürece hiçbir kadına bakmadım. Sana rastlayıncaya kadar... Şey, özür dilerim...»

Bu sözler Fairlie'yi altüst etmişti. Carson'a yönelttiği suçlamaları hatırlayınca yüzü kıpkırmızı oldu. Neden bu kadar korkunç hatalar yapıyordu. İnsan davranışları ve olaylar hakkında hayatının hiçbir döneminde bu kadar çok yanıldığı olmamıştı.

Birden Ben'i hatırladı. «Demek sen de evlenmeden önce son bir macera yaşamak istedin, öyle mi, James,» dedi. 'Öteki kız' olmak çok can sıkıcıydı. Bütün bu gariplikleri Carson'ın düzenlediğini nereden çıkarmıştı?

James'in yüzüne baktı. Genç adam üzüntü ve pişmanlık içindeydi.

«Hepsini unutalım, James,» dedi, kararlı bir

sesle. «Bana gerçeği anlatman çok dürüstçe bir davranış. Ama yine de nişanlı bir erkek olarak bu şekilde hareket etmen doğru değil.»

«Fairlie, bu fiziksel bir ilgi değildi. Senden gerçekten çok hoşlandım. Eğer daha önce karşılaşmış olsaydık...»

«Film çevirmiyoruz, James. Bu tavrın bana *Casablanca* filminden bir sahneyi hatırlatıyor. Bu sahneyi baştan alalım istersen. Yalnız, aksanlı bir Fransızcayla konuşsan daha iyi olur.»

James'in üzgün yüzü belli belirsiz bir tebessümle aydınlandı. «*Magnifique*,» diye mırıldandı.

Yemekten sonra Nan, «James'in bir sıkıntısı mı var?» diye sordu.

«Sanmıyorum,» diye yanıt verdi Fairlie. Demek James evlenmek üzere olduğunu Nan'e söylememişti.

«Carson da çok düşünceli görünüyor,» diye devam etti yaşlı kadın. «Bugün öğle üzeri geldi. Sanırım seninle konuşmak istediği bir şey var.»

Ertesi sabah Carson'la karşılaştı. Çaydanlığı Nan'in arka bahçeye ektiği maydonozların diplerine boşaltmak için dışarı çıktığında genç adamla burun buruna geldi.

«Günaydın, Fairlie.»

«Merhaba, Carson.» Ona Mr. Tate dememişti. Şaşırtıcı bir durumdu bu. «Kapıyı tamir ettirdiğiniz için teşekkür borçluyum.»

Genç adam gülümsedi. «Benim için bir zevkti.»

«Teşekkürün yanı sıra özür dilemem de gerekiyor, galiba.»

Carson tek kaşını kaldırarak dikkatle genç kadının gözlerine baktı. Sabahın ilk ışıkları altında muhteşem görünüyordu.

«...James hakkında. O gece beni evden uzaklaş-

tırması için ona emir verdiğinizi sanmıştım. Öyle sanıyordum ki...»

«Nan'i etkilemek için onunla yalnız kalmak istediğimi sanıyordun, öyle değil mi? Beni yeterince tanımıyorsun.» Gözlerini kısarak bir an dikkatle baktı. Sonra birden onu belinden kavradı. «Şu anda Colossus ya da bir başka şey umurumda değil,» diye fısıldadı.

«Senin hakkında bildiğim tek şey istediğini ele geçirmek için her şeyi yapabileceğin.»

«Böyle düşünmene sevindim.»

«Nan'in evini kastediyorum.»

«Anlıyorum. Peki ya başka? Başka istediğim bir şey yok mu?» Yavaşça eğilerek Fairlie'yi dudaklarından öptü. Genç kadın boş bulunmuştu, bu yüzden bir an hareketsiz kaldı. Carson onu yavaşça bıraktı ve Colossus binasına doğru yürüyüp gitti. Fairlie çaydanlığı boşaltıp içeri girdi. Kahvaltı boyunca genç adamın sözleri kulaklarında çınlayıp durdu.

Nedense, öğleden sonra Carson'dan telefon bekledi. Telefonun her çalışında kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Akşama doğru galeriden çıkıp eve döndüğünde Nan, Carson'ın gittiğini söyledi. Çok sıradan bir şey söylüyormuş gibi, «İki gün kalacak, pazar günü dönecek,» diyordu.

«Akşam yemeğine gelecek, değil mi?»

«Oh, elbette. Melbourne'dan telefonla aradı. Birisiyle birlikte olması gerekiyormuş da?»

Fairlie'nin yüreği ağzına geldi. «Kiminle?» diye sordu merakla.

«Söylemedi. Acelesi var galiba. Sesinden çok telaşlı olduğu anlaşılıyordu.»

«Eminim kız arkadaşıyla buluşmaya gitmiştir.»

Bu sözleri ağzından kaçırmıştı. Sinirlerinin hızla bozulmakta olduğunu fark ederek şaşırdı. Mutlaka Geraldine Hallam'la birlikteydi. Pieter'

in gözde müşterisi, inciler içinde, süslü püslü, aristokrat görünüşlü bir kadın olmalıydı. Carson gibi birine de böylesi yakışırdı zaten. Mutfakta daha fazla kalamayacaktı. Nan'in endişe dolu bakışları üzerinde olduğu halde kapıdan çıktı, doğruca odasına gitti. Carson'ın pazar akşamı o kadınla birlikte yemeğe gelmesi düşüncesi dehşey vericiydi.

Cumartesi günü Nan'le birlikte evi temizlediler, gümüş takımları parlattılar. Nan Acem işi masa örtüsünü törensel bir tavırla yemek masasının üzerine örttü. Kristal bardaklar pırıl pırıl parlıyordu. Fairlie her şeyi Nan'in istediği gibi yapmaya özen gösteriyordu.

Pazar akşamı Nan yeni bir elbise giydi ve Pa' nın bir zamanlar kendisine hediye ettiği inci kolyeyi taktı. Bu kolyeyi ilk kez kırk beşinci evlilik yıldönümlerinde takmıştı. Bu haliyle pastel bir portre gibiydi. Fairlie.yse sade bir elbise seçti. Geraldine Hallam'la rekabete girmeye hiç niyeti yoktu. Deniz yeşili uzunca bir elbiseydi bu. Elbisenin yuvarlak ve biraz açık yakası ona kadınsı bir hava veriyordu. Saçlarını serbestçe omuzlarına bıraktı.

Nan onu bu halde görünce, hayranlık dolu bir ifadeyle, «Oh, Fairlie, ne kadar güzelsin,» dedi. «Gözünü senden ayıramayacak.»

«Kimse gözünü benden ayırmasın diye böyle giyinmedim.»

«Oh, elbette, canım. Artık sadece resimlerini değil seni de çok beğenecek.»

«Pieter'dan söz ediyorsun sanırım.» Nan'in merak dolu bakışlarından kurtulmak için, «Kapıda biri var galiba,» dedi.

«Ama daha çok erken.» Dışarıyı dinledi. «Evet! Bir araba sesi duyar gibi oldum,» dedi yaşlı kadın.

Nan, Carson'ı karşılarken, Fairlie aynaya son kez baktı. Yabancı bir kadın sesi duyacak mıyım, diye kulak kesilmişti. Hayır, sadece Carson'ın sesi duyuluyordu. Salona doğru yürürken güzel bir kadınla karşılaşmaya hazırdı. İçeri girdiğinde Carson'ı salonun orta yerinde ayakta buldu. Yalnız gelmişti. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Nan'le konuşuyordu. Fairlie'nin içeri girdiğini fark edince ona döndü. Kısa bir an göz göze geldiler. Fairlie soluğunu tuttu.

«İyi akşamlar, Fairlie.» Genç adam uzun adımlarla ona doğru yürüdü. «Bu gece çok güzelsin. Seni hiç böyle görmemiştim.» Bakışlarında hayranlık dolu bir ifade vardı.

«Hayranlığını belirtmen için biraz erken değil mi?»

«Hiç sanmam. Ayrıca hayranlığım galiba her geçen dakika biraz daha artacak.»

«Bu tür şeyleri kız arkadaşına söylesen daha iyi edersin. Birlikte geleceğinizi sanıyordum.»

Tam o sırada kapı çalındı. Nan odadan çıkarken Carson gülmeye başladı. «Demek seni rahatsız eden şey buydu,» dedi. «Kız arkadaşımla şimdi tanışacaksın. Arabanın kapılarını kontrol ettiği için biraz gecikti.»

Fairlie dehşetle kapıya baktı. Nan küçük bir oğlan çocuğuyla içeri girince şaşkınlığı bir kat daha arttı.

«Bu, oğlum David,» dedi genç adam. «Miss Jones'un elini sık, David.»

Carson'ın oğlu! Aslında şaşılacak bir şey yoktu. James onun bir oğlu olduğunu söylemişti. Ama yine de incilere bürünmüş güzel bir kadın yerine küçük bir oğlan çocuğuyla karşılaşmak Fairlie'yi şaşırtmıştı. On üç yaşında gösteren takım elbiseli ve kravatlı çocuğa dikkatle baktı. Evet, Carson'a oldukça benziyordu.

Çocuk ona yaklaşıp elini uzatarak, «Nasılsınız, Miss Jones?» dedi. Mahzun bir yüzdü bu. Mavi gözlerin derinliklerinde hüzün ve belli belirsiz düşmanca bir ifade vardı. Fairlie çocuğun elini sıkarak gülümsedi. «Merhaba, David,» dedi sevecen bir sesle.

Az sonra David'in babasından mümkün olduğu kadar uzağa oturduğu dikkatini çekti.

«Şey, bu bizim için çok hoş bir sürpriz oldu,» dedi Nan. «Fairlie sizin şeyle birlikte geleceğinizi sanıyordu...» David'e bakarak sustu. «Yani birisiyle buluşacağınızı söylemiştiniz de, bu yüzden...»

Carson güldü. «Fairlie tahminde bulunma konusunda çok hızlı.»

Tam o sırada kapı çalındı. Gelen Pieter'di. Fairlie onu yanağından öperken, «Pieter, seni görmek ne güzel,» dedi.

«Fairlie, sevgilim, bir denizkızı kadar güzelsin. Ne kadar narin bir görünüşün var. Sana dokunmaya kıyamam.»

Fairlie gülmeye çalıştı. Tabii bu sözleri orada bulunan herkes duymuştu.

«Bunlar senin için, tatlım.» Genç kadının kucağına bir düzine beyaz gül koydu. Sonra arkasında sakladığı bir kutu çukulatayı uzatarak, «Bunlar da büyükannen için,» dedi.

Nan, Pieter'in üzerindeki mavi ceketi almak için biraz yaklaştı. «Çok zahmet etmişsiniz Mr. Van Lewin,» diyen sesinden şaşkınlık okunuyordu.

Yaşlı kadın Pieter'le konuşurken, Carson, Fairlie'nin kulağına eğilerek, «Galiba bu salonda çok fazla erkek var,» diye fısıldadı.

«Uygar ve kültürlü birine bu şekilde konuşmak hiç yakışmıyor, Carson,» diye karşılık verdi genç kadın. Carson elindeki içki bardağına bakarak

bir süre sessiz kaldı. Sonra, alçak sesle, «Özür dilerim,» dedi. «Düşüncesizce yapılmış bir şakaydı.»

Az sonra hep birlikte yemek masasının çevresindeydiler. Carson şarap şişesini açarken Nan onu gülümseyerek seyrediyordu. Bu tür görevler hep erkeklere düşerdi. David sebze tabağını Nan'e uzattı. Yaşlı kadın hafif bir tebessümle, «Evde üç erkeğin bulunması ne güzel,» dedi.

Pieter, şakacı bir tavırla, «İtirazım var Mrs. Holborn,» dedi. «Ben cüssem nedeniyle iki erkeğe eşit sayılırım.»

Bu espriye en çok David gülmüştü. Ama bakışları babasına yönelince tekrar yüzünü astı. Bu küçük olay Fairlie'nin gözünden kaçmamıştı.

«Evet, Fairlie sizin Carson'ın iki katı olduğunuzu daha önce söylemişti,» dedi Nan. Sonra başını öne eğerek, «Aman Tanrım, neler söylüyorum ben,» diye mırıldandı.

«Bu Carson'a yönelik bir hakaret sayılmaz,» diye araya girdi Fairlie. «Ayrıca öyle olsa bile ne çıkar? Carson nasıl olsa hakkında ne düşündüğümü biliyor.» Bu sözler David'i çok şaşırtmıştı. Oğlan gözlerini kocaman kocaman açarak Fairlie'ye baktı.

«Bu sözlere hak vermemek elde değil,» dedi Carson bardaklara şarap koyarken. «Gerçekten de Fairlie ile ne zaman karşılaşsak hakkımda düşündüklerini açık açık söylüyor.»

Yemek bittiğinde Carson, «Yemek nefisti. Nan,» dedi.

Pieter ona çok şaşırmış gibi baktı. «Nefis mi? Bence yetersiz bir sözcüktü bu.» Nan'a döndü. «Bu muhteşem ziyafeti *magnificent* sözcüğüyle nitelemek daha doğru olur, madam.»

Nan gülmeye başladı.

«Çok görkemliydi,» dedi Carson.

Pieter bir rekabet havası içinde ona bakarak, «Tanrılara layıktı,» dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

«Katılıyorum,» dedi Carson. «Gerçekten de Tanrılara layıktı.» Pieter bu sözler üzerine küçük bir kahkaha attı.

Yemekten sonra sohbetlerine salonda devam ettiler. Carson'la Pieter arasında hafiften bir rekabet doğmuş gibiydi. Gece boyunca David yüzünde mahzun bir ifadeyle hiç konuşmadan oturdu.

Sohbetin tavsadığı bir sırada Fairlie, otuz yıllık koltuğa kıracakmış gibi oturan Pieter'e, «Ceketin çok güzel, yeni mi?» diye sordu.

«Muhteşem, değil mi? Kumaşı başka amaçla ısmarlamıştım, ama öyle hoşuma gitti ki, hemen kendime bir ceket yaptırdım. Tabii kumaş yetmedi, bunun üzerine biraz daha ısmarlamam gerekti.»

David bu sözlere gülümsedi, ama yine babasıyla göz göze gelip somurttu. Nan arada bir çocukla konuşuyordu, ama Carson ne zaman konuşmaya karışsa David susuyordu.

Bu çocuğu daha yakından tanımak gerekiyordu.

«Bana bir iyilik yapar mısın, David?» Çocuk bu ani soru karşısında birden şaşırdı ve hiçbir şey söylemeden Fairlie'yi izledi. Mutfağa geldiklerinde genç kadın gülümseyerek, «Bulaşıkları yıkamama yardım edeceksin, değil mi?» dedi.

«Elbette. Ama, şey... sizin bulaşık yıkama makineniz yok mu?» Bakışlarıyla Nan'in eski püskü mutfağında bulaşık makinesi arıyordu.

Fairlie gülmeye başladı. «Ne yazık ki yok, canım. Birlikte yıkamak zorundayız.» Çocuğun eline bir bulaşık teli ve sünger verdi. David'in yüzü aydınlanmıştı.

«Yıkadığım tabakları buraya mı koyacağım, Miss Jones?»

«Evet. Artık bana Fairlie diyebilirsin, David.»

«Fairlie. İlginç bir isim.»

«Felicity'ye benzesin diye bana bu ismi vermişler,» dedi genç kadın. «Felicity annemin ismiydi.»

«Öldü mü yoksa?»

Fairlie başını salladı. «Benimki de babamdan boşandı,» dedi David. Kendini daha rahat hissediyordu. «Boşandıktan sonra yeniden evlendi.»

«Duydum. Demek o zamandan beri babanla birlikte kalıyorsun.»

«Hayır. Genellikle beraber dolaşmayız. Beni istemiyor. Annemin yeni kocasının adı, Greg. Politikayla ilgileniyor.»

«Babanın seni istemediğini de nereden çıkartıyorsun?»

David yüzünde yetişkin bir erkeğe özgü olgun bir ifadeyle ona baktı. «Galiba ondan hoşlanmıyorum. Ayrıca sen de ondan hoşlanmıyor gibisin. Nedense insanların çoğu babalarından pek hoşlanmıyorlar.»

Bu sözler Fairlie'yi sarsmıştı. Babasına göndermek üzere yazmaya başladığı ama yarım bıraktığı mektubu hatırladı. «Ondan niye hoşlanmıyorsun?» diye sordu merakla.

«Ya sen niye hoşlanmıyorsun?»

«Şey... Baban ve ben önemli bir konuda anlaşamıyoruz da ondan. Buraya bir araba parkı yapmak istiyor, Nan ise evinden ayrılmak istemiyor. Bu durum beni çok üzüyor, David.»

«Madem öyle, onu neden yemeğe davet ediyorsunuz?»

«Çünkü... şey... her şeyi siyah ve beyaz olarak göremeyiz, öyle değil mi? Bir insanda nefret edebileceğimiz bazı özellikler olabilir. Ama aynı in-

sanda beğenebileceğimiz yanlar da vardır. Ayrıca Nan babanı çok seviyor.»

«Demek onu yemeğe davet etmenizin sebebi bu.»

Fairlie oğlanın yüzüne dikkatle baktı. «Konuşurken bazen babana benziyorsun,» dedi.

«Hayır, hiç sanmam. Ayrıca ona benzemek istemiyorum. Benimle sık sık görüşmek istemiyor. Hatta doğum günümü bile unutuyor.»

«Bak bu söylediğin beni çok şaşırttı.»

«Neden?»

«O unutsa bile sekreteri unutmaz.»

«Sekreteri mi?» David hayretle Fairlie'nin yüzüne baktı.

«Oh, elbette. Büyük işadamlarıyla çalıştım, onları iyi tanırım. Görevlerimden biri yaş günlerini ve törenleri patrona hatırlatmaktı.»

«Çok tuhaf.» Bir süre derin düşüncelere dalmış olarak bulaşık yıkamaya devam etti küçük. Sonra başını kaldırarak, «Ayrıca onun yaptığı işten de hiç hoşlanmıyorum,» dedi. «Binaları yıkıyor, ağaçları kökünden söküp deviriyorlar. Düşündüğü tek şey para kazanmak.»

Fairlie güldü. «Çağlar boyunca insanlar yeni şeyler yapmak için eskisini yıkmak zorunda kalmışlar. Bu yüzden ona kızmamalısın.»

«Ama o sadece Colossus'un durumunu düşünüyor. Çevre umurunda değil.»

«Ona zaman tanı. Bir süre sonra değişeceğini sanıyorum.» Bu sözler dudaklarından sanki kendiliğinden dökülmüşlerdi. 'Neler söylüyorum ben,' diye geçirdi içinden. David'le bir an göz göze geldiler.

Konuyu değiştirmek için, telaşla, «Carson senin bir yeşilci olduğunu biliyor mu?» diye sordu.

«Hiç konuşmayız ki.»

«Hay aksi, bütün deterjanı bitirdik,» dedi Fairlie, boş kutuyu elinde sallayarak. «Yarın unutmadan gidip bir tane daha alayım. Yeşilci olduğuna göre deterjan kullanılmasına da karşı olmalısın.»

David ellerini kurularken gülümsedi. «O kadar fanatik değilim, Fairlie,» dedi.

«Hangi konuda fanatik değilsin?» Carson mutfak girişinde durmuş onları izliyordu. David'in yüzündeki ifade birden değişti.

«Deterjandan söz ediyorduk,» dedi Fairlie. «David çevreyle ilgili bazı sorunları açıklıyordu.»

«Çok ilginç. Seninle bu konuyu tartışmak isterim, David.» Oğluna bakarak gülümsedi. «Bu konuda neler biliyorsun?»

İki Tate arasında gergin bir hava belirmişti. Fairlie, «Artık içeri geçsek iyi olur bence,» dedi. David bu sözler üzerine hemen mutfaktan çıktı. Carson ise bakışlarını genç kadının üzerine çevirmişti.

«Başarısız evliliğimle bu kadar çok ilgilenmen bence oldukça garip. Eski külleri eşelemek sana zevk veriyor galiba.»

Saldırı ani ve şaşırtıcıydı. Ona korkunç bir yanıt verebilirdi. Ama az önce beliren gerilimli havayı kötü bir işaret sayarak sustu ve Carson'in peşi sıra mutfaktan çıktı.

Önce Pieter kalktı. David, Carson'la birlikte çıkarken Fairlie ona sevgiyle gülümsedi. Bu çocuğa karşı bir çeşit anne sevgisi duyuyordu. Asıl ilginç olan, babasına karşı da buna benzer bir duygu besliyor olmasıydı.

Anacıl duygular kısa sürdü. Birkaç gün sonra işten eve döndüğünde Nan'in bahçesinde ölçüm yapan adamlar gördü Fairlie. Üç ayaklı dürbünlerini yerleştirmişler çevreye kazıklar çakıyorlardı. Oysa daha bir hafta önce yıktıkları çiti

Carson Tate'in emriyle onarmışlardı. Bu kez çok daha müthiş bir şey yapmaya hazırlanıyorlardı besbelli.

Hayır onunla yüz yüze gelmek istemiyordu Fairlie. Eve girip James'in bürosuna daldı. Telefon, masanın üzerinde duruyordu. Az sonra Carson'ın derinden gelen kalın sesini duydu.

«Sizi aramamı bekliyordunuz, değil mi, Mr. Tate?»

«Yine 'Mister' mı olduk?»

«Evet, burada yemek yediğiniz gece bana mutfakta söylediğiniz sözler üzerine size bu şekilde hitap etmeye karar vermiş bulunuyorum. Ayrıca, şunu da belirteyim ki, sizin ya da eski karınızın durumu beni hiç ilgilendirmiyor. Hakkınızda bilgi topluyor değilim. David çok iyi ve akıllı bir çocuk.»

Saçmalıyordu. Kısa bir sessizlik oldu. «Seni kırdıysam özür dilerim,» dedi genç adam.

«Özür dilemek yetmez!» diye bağırdı Fairlie.

«Pekâlâ, pekâlâ, çok pişmanım. Telefon etmenin nedenini sorabilir miyim?»

«Buradaki adamlar, bahçeyi ölçüp biçiyorlar.»

«Fairlie, onların orada olmaları yeni bir olay değil ki. O toprak bizim sayılır. Ayrıca daha önce de ölçüldü, ama bu kez...»

«O toprak sadece Nan'e aittir. Böyle bir olay bir daha tekrarlanırsa, haneye tecavüz sayacağım ve derhal adli makamlara...»

«Bir dakika, bir dakika! İzin vermiyorsun ki lafımı bitireyim.» Çok sinirlendiği sesinden belli oluyordu. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir süre sustu. Sonra çok ciddi ve ağır bir ses tonuyla, «Şu anda çok meşgulüm, Fairlie,» dedi. «Bir sorunun varsa James'e baş vurabilirsin.»

Telefon biraz sert bir şekilde kapandı.

Ertesi gün durum iyice kötüleşti. Fairlie arabasıyla sokağa girdiğinde Nan'in evinin önündeki asfaltın söküldüğünü gördü. Derhal arabayı yolun orta yerinde bıraktı ve çıkarak kazılan yere yaklaştı. Önündeki manzaraya baktıkça sinirleniyordu. Çiti onardılar ve garaj kapısını değiştirdiler diye nasıl da sevinmişti. Oysa şimdi ikisini de kullanmak imkânsızdı. Hızlı adımlarla Colossus binasına doğru yürüdü. İçinden avazı çıktığı kadar, «Sen bir domuzsun, Carson Tate,» diye bağırmak geliyordu.

Daha bir iki adım atmıştı ki küçük bir el onu durdurdu.

«Merhaba, Fairlie.»

Küçük David Tate gülümseyerek ona bakıyordu. Üzerinde okul üniforması, başında kep, elinde de spor çantası vardı.

«Oh, David,» dedi Fairlie. Çok şaşırmıştı. «Ne yapıyorsun burada?»

«Okuldan geliyorum. Otobüsü kaçırdım. Bunun üzerine buraya gelmeyi düşündüm.» Eliyle Colossus binasını işaret etti. «Sizin evin girişini kazıyorlar galiba.»

«Evet, ne yazık ki öyle.»

«Çevre sorunları açısından çok tipik bir durum,» dedi David. «Toprağın bu bölümü belediyeye ait,» diye devam etti sakin bir sesle. «Bu durumda öyle sanıyorum ki çalışma ve tadilât iznini almışlardır. Merak etmeyin gereksiz bir şey yapmalarına izin vermezler.»

Bu açıklamayı kabul etmekten başka yapılacak şey yoktu. Fairlie arabaya gidip çantasını aldı.

«Baban seni beklemiyorsa bir şeyler içelim, David. Yoksa bekliyor mu?»

«Benim nerede olduğum onun umurunda bile değildir. Oraya gitsem, işi bitene kadar sıkıcı bir odada oturmak zorunda kalacağım. Mrs. Holborn rahatsız olmazsa, gelmek isterim.»

Bölüm Altı

Nan ufaklığı karşısında görünce çok sevindi. Hemen mutfağa geçip büyük bir dilim meyveli kek ve bir bardak süt hazırladı.

«Senin gibi genç bir adamın çok yemesi lazım,» dedi sonra. Hep birlikte masanın çevresine oturdular. O gün yaşlı kadının konuşkanlığı üzerindeydi. «Okuldan döndüğün zaman annen seni besliyor olmalı,» dedi.

«Genellikle evde olmaz,» diye karşılık verdi çocuk. «Çok meşguldür. İç dekorasyonla uğraşıyor. Büyük bir stüdyosu ve akla gelebilecek her şeyi var. Greg'le de böyle tanıştı.»

«Yoksa onun evini mi dekore etti?»

David ağzında kocaman bir kek parçası olduğu halde, «Evet,» dedi. «Büyük bir evi var. Deniz kıyısında. Greg bana denize bakan bir oda verecek.»

«Demek annen dönünce onunla bilrikte yaşamayı düşünüyorsun. Ne zaman olacak bu?»

«İki ay içinde.»

«Babanla da çok güzel vakit geçiriyorsun, değil mi?» dedi Nan. Sesinde kırgın bir ifade vardı.

David yaşlı kadının sorusunu duymazlıktan geldi. Sütünden büyük bir yudum alarak, «Greg parlamentoya girecek,» dedi. «Orada çevre sorunlarını tartışacak ve büyük şirketlerin çevreyi kirletmelerine karşı çıkacak. Onlara bu konuda son bir şans daha vermek gerektiğini söylüyor. Greg diyor ki...»

«Greg'in bunları gerçekleştirebilmesi politikada başarılı olmasına bağlı,» dedi Fairlie. «Ayrıca Greg'le baban arasında pek çok konuda görüş birliği olduğunu sanıyorum.» David şaşırmıştı. «Colossus yararlı bir şirket,» diye devam etti genç kadın. «Çok çeşitli iş alanları açıyor, ayrıca sportif faaliyetleri ve bilimsel çalışmaları destekliyor.»

Bunları söylerken Nan'in kaşlarını kaldırmış hayretle kendisine bakmakta olduğunu fark etti. İlk kez Colossus hakkında övücü şeyler söylüyordu.

«Ama bunu reklam için yapıyor,» diye itiraz etti David. «Greg diyor ki, parasal olarak ödül dağıtmak şirketler için önemli bir yük değilmiş.»

Greg'in Carson'dan hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Annesinin davranışı daha da garipti, çünkü bu kadın şu anda sahip olduğu hemen her şeyi Tate imparatorluğuna borçluydu.

Fairlie konuyu değiştirerek, David'in okulundan söz etmeye, sorular sormaya başladı. O da nasıl tenis oynadığını kriket takımına nasıl seçildiğini anlatmaya başladı. Az sonra Nan oğlanı alarak Pa'nin savaş anılarının yer aldığı hatıra eşya odasına götürdü.

Genç kadın masanın başında oturmuş çocuğun ailesi hakkında söylediklerini düşünüyordu. David döndüğünde gözleri parlıyordu. «Böyle şeyler ancak savaş müzesinde bulunur,» dedi. «Mrs. Holborn bana eski bir Japon süngüsüyle tahta kabzalı eski bir tüfek gösterdi.»

«Barış yanlısı bir yeşilci böyle şeyler gördüğü zaman senin gibi heyecanlanmamalı, David,» dedi Fairlie gülümseyerek.

«Haklısın,» dedi David. «Savaştan ve insanların birbirini öldürmesinden hoşlanmıyorum. Ama tarih ayrı bir olay.»

«Oh, anlıyorum. Az önce gördüklerini tarih açısından değerlendirdin demek.» Oğlanın yüzünde çok ciddi bir ifade belirmişti. Bu haliyle Carson'ın küçük bir kopyasıydı.

«Sen çok akıllı bir çocuksun, David Tate.»

«Bana öyle deme. Annem ve Greg döndükleri zaman adımı değiştireceğim.» Bu sözleri söyledikten sonra masanın üzerindeki kepini aldı ve parmaklarının arasında sıktı.

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Fairlie. Bu garip tepki onu çok şaşırtmıştı. «David, bence çok güzel bir isim,» dedi. «Yeni ismin ne olacak? Alvin, Sholto?»

David gülmeye başladı. «Sholto mu? Gerçekten böyle bir isim var mı?»

«Oh, Carson!» diye bağırdı Nan. Fairlie ve David aynı anda irkildiler. Nan'in, «Gel bir çay iç,» diyen sesini duydular. «David de az önce geldi.»

David babasıyla göz göze gelince bakışlarını kaçırdı. Carson elinden geldiğince sevecen görünmeye çalışarak gülümsüyordu. David, «Gidip çantamı almalıyım,» diyerek yerinden fırladı. Nan hemen koşup onun elini tuttu. «Sana çok güzel bir kitap vereceğim,» dedi. «Birinci Dünya Savaşı'nın bütün olaylarını başından sonuna kadar anlatıyor.» Onu salona götürdü.

Carson, Fairlie'ye baktı. Derin bir sessizlik oldu. Babayla oğul arasındaki bu kopukluk Fairlie'nin yüreğini sızlatıyordu. Yine de bu konuda konuşmaya niyetli değildi.

«Bir elinle yaptığını öteki elinle yıkıyorsun, Carson,» dedi.

Genç adam gözlerini kısarak baktı ona. «Yine ne oldu?»

«Garaj kapısını kullanamıyorum. Buraya gelirken evin önünü ne hale getirdiklerini görmüş olmalısın. Psikolojik yıpratma oyunu oynuyorsun

galiba.»

«Oyun oynadığım yok, Fairlie.»

Genç kadın onun yüzüne kısa bir an dikkatle baktı. Oldukça yorgun görünüyordu. «Bize zarar vermekten vazgeç,» diye mırıldandı. «O adamları gönderip ölçüm yaptırman, yolu kazdırman niyetini apaçık ortaya koyuyor. Şunu iyi bilmeni isterim ki, Nan bu evde kalmak istediği sürece sana karşı dişimle ve tırnağımla savaşacağım.»

«Çok çarpıcı,» dedi genç adam gülümseyerek. «Ayrıca çok ilginç. Büyükannen adına çarpışmana gerek yok bence. Tırnaklarını başka bir savaşta denesen daha iyi edersin, eğer mutlaka savaşmak istiyorsan.»

«Senle benim aramda tek bir savaş var, Carson. Ve ben sandığından çok daha fazla silah kullanabilirim.»

«Meselâ, basınla aramı bozabilirsin, öyle mi?» Sesinde yine o alaycı, küçümseyen ifade belirmişti. Fairlie sinirlerinin hızla bozulmakta olduğunu fark etti. «Bana karşı ne kullanacaksın?» diye devam etti genç adam. «Büyükannenin arsasına modern binalar yapmayı düşündüğüm için beni suçlayamazsın. Yoksa gazetecilere o eski evi olağanüstü paralar ödeyerek satın almaya çalıştığımı mı söyleyeceksin. Elinde bana karşı kullanabileceğin tek bir koz bile yok, Fairlie.»

Genç kadın alaycı bir tavırla gülümseyerek David'in masanın üzerinde duran kepini aldı ve yavaş yavaş sallayarak, «Öyle mi dersin?» dedi.

Carson'ın yüzü bir anda karıştı. Bir an Fairlie'ye vuracakmış gibi kasıldı.

«Kalleş,» diye bağırdı ansızın.

Fairlie gülümsemeye çalıştı. «Çaresizlik nasıl bir duyguymuş görüyorsun, değil mi?» dedi. Sakin olmaya çalışarak, «Senin de parayla çözemeyeceğin bazı önemli sorunların var,» dedi. Genç

adamın bakışlarında acı dolu bir ifade görerek sustu. Yavaş yavaş pişman olmaya başlamıştı. Böyle konularda insanların duygularıyla oynamak hiç de doğru değildi. Ayrıca baba oğul arasındaki sorunları böyle bir işte kullanmak Fairlie'nin yapamayacağı bir şeydi. Dudaklarını ısırarak önüne baktı. Hemen bir şeyler yapmalı, az önceki hatayı onarmalıydı.

«Bak Carson, beni yanlış anlamanı istemem. Az önce söylediklerim...» Tam o anda Nan, David'le birlikte içeri girdi. Oğlanın elinde kalın bir kitap vardı. Bir süre rahatsız rahatsız kitaba baktıktan sonra başını kaldırıp, «Artık gitmeliyim,» dedi. «Hoşça kalın, Mrs. Holborn. Hoşça kal Fairlie.»

«Onun adı Jones,» dedi Carson. «Miss Jones.»

«Ama kendisine Fairlie diye hitap etmemi istiyor,» diyerek itiraz etti David. Tartışmaya, hatta kavgaya hazırdı. Carson'ın bakışları sertleşti. Baba oğul bir süre bakıştılar. Sonunda David başını eğerek alçak bir sesle. «Miss Jones...» diye mırıldandı.

Bu sahne Fairlie'yi çok üzmüştü. Neşeli bir ses tonuyla, «Yarın gelecek misin, David?» diye sordu.

«Gelebilir miyim?»

«Elbette.»

«Hayır, yarın buraya gelemez,» dedi Carson. Elini David'in omzuna koydu, birlikte kapıya doğru yürüdüler. Nan ve Fairlie çaresizlik içinde arkalarından baktılar. Carson başkaca bir şey söylemedi. Yüzünde Fairlie'nin daha önce hiç görmediği çok sert, anlaşılması güç bir ifade vardı.

Birkaç gün sonra Nan, genç kadına, «Son günlerde çok solgun görünüyorsun,» dedi. «Her şey

yolunda, değil mi canım?»

«Her şey yolunda, Nan. Mr. Elliott için hazırladığım raporun sonuna yaklaşıyorum. Brownsy bir kere daha doğuracak gibi oldu ama yine doğuramadı.»

«Yoksa sergiyle ilgili bazı sorunlar mı var?» diye sordu Nan. Endişeli görünüyordu. «Bakışlarında üzüntü görüyorum,» diye ekledi.

«Sergi gayet iyi. Pieter her şeyi ayarladı. Açılış çok kalabalık olacak.»

«Ne güzel. Mutlaka geleceğim. James de açılışta bulunmak istiyor.»

«Pieter'e onu davet etmesini söyledim. Arkadaşım olarak.»

«Arkadaşın olarak mı? Açılışa onunla birlikte gitsen, daha iyi olmaz mı?»

Fairlie gülümsedi. James nişanlı olduğunu Nan'e hâlâ söylememişti. «James çok iyi bir çocuk,» dedi. «Ama ne yazık ki tipim değil.»

«Haklı olabilirsin. Sana göre fazla yumuşak başlı.»

«Bu söylediğin hiç de hoş değil, Nan.»

«Yanlış anlama, canım. Demek istediğim o ki, sen James'ten çok daha güçlü biriyle birlikte olmalısın.»

«Erkeklere güvenim kalmadı. Bundan sonra belki de hayatımda kimsecikler olmayacak.»

«Ama bu korkunç bir şey Fairlie. Erkeklere güvenmeye çalışmalısın.»

«Yapabileceğimi pek sanmıyorum, Nan.»

Serginin açılışında organizasyon mükemmeldi ve tamamen Pieter'in eseriydi. Pieter gelenleri üç gruba ayırmıştı. Muhtemel alıcılar, meraklılar ve gazeteciler, son olarak da, yakın dostlar. Şarap olağanüstü, mönü nefisti. Fairlie erkenden Nan'le birlikte gelmiş, yaşlı kadına sergiyi oluşturan

otuz tablo hakkında açıklamalarda bulunmuştu.

James Harvey kendinden emin tavırlarla geldi ve beraberindeki nişanlısını Nan'le Fairlie'ye tanıştırdı. Debra, James'in koluna sıkıca yapışmıştı. Ufak tefek çok sevimli bir kızdı. Aşırı kadınsı tavırları Fairlie'nin dikkatini çekti. James'in son bir macera olarak Fairlie'yi seçmek istemesinin sebebi belki de buydu.

Nan çok şaşırmış görünüyordu. «Çok sevindim,» dedi, Debra'nın elini sıkarken. «Ne zamandan beri nişanlısınız, James?»

Debra hemen atılarak üç aydır nişanlı olduklarını ve hemen evlenmeyi düşündüklerini söyledi. James bakışlarını sürekli kaçırıyordu. Nan, «Çok hoş bir sürpriz bu,» dedi James'e dönerek. «Vakit geçirmeden evlenmelisiniz.»

Fairlie için çok eğlendirici bir konuşmaydı bu. Gruptan bir iki adım uzaklaştı ve birden donakaldı. James, nişanlısı ve Nan'in şaşkınlığıyla ilgili düşünceler bir anda uçup gitmişti. Az ilerde Pieter'ın çevresindeki küçük grubun içinde Carson'ı görmüştü. Genç adam her zamanki gibi kendinden emin, gülümsüyordu. Carson buradaydı...

Fairlie hemen arkasını dönerek aksi yönde ilerledi. Onunla yüz yüze gelmek istemiyordu. Carson Tate'in görüş alanının dışında olmalıydı. Aralarında geçen son konuşma aklına geldi ve aynı suçluluğu bir kez daha duydu. Nan bir iki saniye daha geç gelseydi ondan özür dileyecekti. Aslında daha sonra onu arayıp özür dileyebilirdi, ama nedense yapamamıştı bunu.

«Bu şekilde kaçmak size hiç yakışmıyor, Miss Jones.» Fairlie birden durdu, ama arkasına dönemedi. Bu derinden gelen alaycı sesi çok iyi tanıyordu. Nihayet derin bir soluk alarak döndü ve göz göze geldiler.

«Kaçmıyordum,» dedi. Sakin görünmek için büyük bir çaba harcaması gerekiyordu. «Özür dilemek için uygun sözcükler bulmaya çalışıyordum.» Aklından geleni açıkça söylemiş ve birden rahatlamıştı. Carson gözlerini kısarak dikkatle baktı ona. Şaşırmış gibiydi. «David'le ilgili öyle bir imada bulunmamalıydım. Daha önce böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi. O anda çok sinirliydim ve büyük bir pot kırdım.»

Carson'ın bakışları saçlarında dolaşıp, aşağılara doğru kaydı. Bu araştırıcı bakışlar elbisesini delip geçiyor, tenine dokunuyordu sanki.

«Özrünüz kabul edilmiştir,» dedi Carson Tate, tepeden bakan kibirli bir tavırla. Bakışları iyice koyulaşmıştı. Sergilenen resimleri aydınlatmak için kullanılan spotların ışığında şakaklarındaki kır saçlar gümüş gibi parlıyordu. Çok yakışıklı ve kendinden emin görünüyordu.

«David'le aramdaki sorunları anlama konusunda kendine biraz fazla güveniyorsun.»

«Aranızdaki ilişkinin mükemmel olmadığını anlamak için psikiyatrist olmaya gerek yok. İşlerin'n yoğunluğu yüzünden onu ihmal ettiğini sanıyorum. Bu elbette sadece ikinizi ilgilendiren bir durum. Aramızdaki çatışmada böyle bir sorundan yararlanmayı asla düşünmedim, Carson. Tekrar tekrar özür dilerim.»

Genç adamın yüzünde garip bir rahatlama fark ederek şaşırdı. Bu olayın onun için bu derece önemli olabileceğini düşünmemişti.

Kalabalığa karışıp Pieter'ı kollamaya başladı. Yalnız kaldığı bir an hemen yanına yaklaşarak, «Carson'ı sen mi davet ettin?» diye sordu.

«Hiç davet eder miyim, tatlım. Ondan nasıl nefret ettiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?» Genç kadının kulağına eğilerek önemli bir sır veriyormuş gibi, «Sana daha önce söz ettiğim müşterimle birlikte geldi, Geraldine'le,» dedi.

«Ya.»

«Biraz neşeli ol, sevgilim. Sen ondan çok daha güçlüsün.» Kısa bir an genç kadının gözlerinin içine dikkatle baktı. «Az önce bakışlarında bir heyecan pırıltısı gördüm. Kendi kendime bu iki insan arasındaki savaş daha ne kadar sürecek diye sordum. Bu konuşma seni rahatsız mı ediyor yoksa?»

Fairlie bakışlarını kaçırdı. Pieter güç vermek istiyormuş gibi onun kolunu tuttu.

«Kendi kendine sorduğun o soruya ne yanıt verdin, Pieter?»

«Bazen kendime sorduğum sorulara yanıt bulamıyorum, canım. Çok güç oluyor benim için.»

«Bir süre senin yanında kalsam iyi olacak,» dedi Fairlie. Pieter'ın koluna girdi. «Kendi kendine konuşup sorular sormaya başladığına göre durumun pek iyi değil.»

Pieter alçak sesle güldü. Kol kola yürürlerken Fairlie, Carson Tate'in bakışlarıyla karşılaştı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Pieter'a biraz daha sokuldu. Onun koruyuculuğundan hoşnuttu.

«Gel seni Güneyli meslektaşlarımla tanıştırayım. Resimlerinle yakından ilgileniyorlar.»

Az sonra Sydney Galeri'nin sahibi John Travis' le birlikteydi. Adam ona ortak sergi açma teklifi yapıyordu. Bulunmaz bir fırsattı bu. Ama ne yazık ki para gerekiyordu. Arabasını satsa mıydı acaba?

«Kendine bir kefil bulabilirsin,» diyordu John Travis. Bunu sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi söylüyordu. «Ayrıca seni destekleyecek bir firma da bulabilirsin,» diye devam etti. «Bu durumda katılabilirsin. İmzanı galeride görmek beni çok memnun eder. Açılışta, çok seçkin bir müşteri topluluğu ve tabii bütün gazeteciler de

hazır bulunacak. Böyle bir fırsatı kimse kaçırmak istemez.»

Fairlie pek umutlu değildi. Ama John Travis böyle bir sergiyi desteklemenin firmalar için önemli bir şans olacağını ısrarla vurguluyordu.

Adamla konuşurken bakışları kalabalığın içinde bir kadına takıldı. Çok şık ve zarif bir kadındı bu ve Carson'ın kolunda çevreye gülümsüyordu. Geraldine Hallam olmalıydı. Çıplak gerdanını iki sıralı bir inci kolye süslüyordu. Tam düşündüğü gibi inciler içinde aristokratik bir görünüşü vardı. Yine de görünüşe aldanmamalıydı.

Pieter, Fairlie'nin kulağına eğilip Geraldine Hallam hakkında bilgi verdi. Ona göre Gerri, ona böyle diyordu, havasını kaybetmeye başlamış kadınlardandı. Kocası onu sekreteriyle aldatıyordu. Kız henüz yirmi yaşındaydı, yani Gerri' den on iki yaş daha küçüktü.

«Bu ilişki başlayana kadar doğrusu mükemmel bir çift oluşturuyorlardı,» diye devam etti Pieter. Derin bir iç çekti sonra. «Daha önce de söylediğim gibi, kadınlarla erkekler arasında çok garip şeyler oluyor. Önce birbirine mükemmel uyum sağlayan insanlar bir araya geliyorlar. Sonra içlerinden biri öyle uygunsuz biriyle çekip gidiyor ki, şaşıp kalırsın.»

Carson'la Gerri'ye bir göz attı, sonra tekrar Fairlie'ye baktı.

Genç kadın belli belirsiz titreyen bir sesle, «Sence birbirlerine uygunlar mı?» diye sordu.

«Hayır, sevgili Fairlie, hiç sanmıyorum,» dedi Pieter, ağır bir sesle. Yanından geçmekte olan garsonun elindeki tepsiden bir kadeh şarap alarak dudaklarına götürdü. Konuyu değiştirdiler. Pieter ona John Travis'in Sydney önerisini ciddiye alması gerektiğini söyledi.

«Bir kefil bulabilirsem...»

«Merak etme, Colossus bu işi halleder. Akla gelebilecek her türlü sportif faaliyeti destekliyorlar. Herhalde sanatsal olayları da desteklerler. Tabii, müracaat etmek gerekiyor.»

«Hayır!» diye bağırdı Fairlie. Pieter az kalsın elindeki şarabı dökecekti.

«Peki canım,» dedi. «Şaka yapıyordum. İstemiyorsan müracaat etmezsin.»

Fairlie onun haline bakarak gülümsedi. Gerçekten biraz fazla bağırmıştı. O akşam Pieter, Fairlie'nin resimlerinden ikisini sattı.

Birkaç gün sonra Fairlie'nin bazı resimleri Melbourne'dan postayla geldi. Genç kadın eve geldiğinde Nan evin bütün duvarlarını resimlerle süslemişti. Bunlar büyükannesinin hoşlanacağı türden çalışmalardı. Kır manzaraları, portreler gibi.

Nan, resimlerden birini göstererek, «Fairlie, bu, şey değil mi?» diye mırıldandı.

«Evet, Nan, Ben'in resmi.»

«Onu hâlâ saklaman ilginç,» dedi yaşlı kadın, düşünceli bir tavırla.

Fairlie resme bakarak gülümsedi. Bunu evinde, stüdyo olarak kullandığı odada yapmıştı. Janet de oradaydı. O Ben'in resmini yaparken Janet hemen arkada sallanan bir koltukta oturmuş çalışmayı izliyordu. Ben'in pek çok resmini yapmıştı. Evet, bu resmi özellikle onun bütün kişisel özelliklerini yansıttığı için saklamalıydı. Bir zamanlar ona güvenmişti. 'Ne kadar da safmışım,' diye geçirdi içinden. Bu resim o günlerden kalan bir anıydı.

«Bu resimden hoşlandın mı, Nan?» diye sordu.

Yaşlı kadın başını salladı. Fairlie'nin soyut olmayan 'normal' resimler de yapması onu sevindirmişti. «Eğer senin için bir sakıncası yoksa bu resmi salona asmak istiyorum,» dedi.

Ve Ben'in resmi salona asıldı. Fairlie artık oradan ne zaman geçse bakışları Ben'in resmine takılıyordu. Önceleri biraz etkilendiyse de zamanla alıştı.

Bir gün öğleden sonra eve geldiğinde Carson'ı yanında Nan olduğu halde salondaki resimleri incelerken buldu. Genç adam onu görünce gülümseyerek, «Resimlerini çok seviyorum,» dedi.

«Teşekkür ederim,» diye karşılık verdi Fairlie. Üzerinde Carson Tate'le ilk karşılaştığı günkü elbise vardı. Genç adam gülümseyerek onun kravatına baktı. Resimlerin önünde kısa bir süre duruyor, sonra diğerine geçiyordu.

Tam Ben'in resminin önüne geldiğinde, Fairlie, «David nasıl?» diye sordu. Carson önce ona sonra resme baktı. Bir gariplik sezmiş gibiydi.

«Benden iyi biliyor olmalısın,» diye mırıldandı. «Çünkü kendisi her gün öğleden sonra buraya geliyor.»

«Oh, evet,» dedi Fairlie. Gerçekten, çok aptalca bir soru sormuştu. Çocuk daha dün oradaydı. «Söylemek istediğim bir şey var, Carson,» dedi. «Senle benim aramda ne geçerse geçsin, bunun David'i etkilemesini istemiyorum. Yani onu sana karşı çevirmek gibi bir niyetim yok.»

Carson yüksek sesle güldü. «Bir ara gerçekten korktum,» dedi. «Ama şimdi sana inanıyorum. Geçen hafta benden özür dilediğinde korkularımın yersiz olduğunu anladım.»

Ben'in resmine iyice yaklaşarak dikkatle bakmaya başladı.

«Hem modern hem klasik çalışıyorsun galiba. Yoksa bu resimler başlangıç dönemini mi yansıtıyor?»

«Her iki türde de çalıştım. Şimdi daha çok soyuta ağırlık veriyorum. İstersen içeri geçelim. Orada da birçok resim var. Nan hepsini astı.»

Bu sözleri söylerken genç adamın kolunu tuttu. Carson koluna dokunan eli çabucak avcunun içine alıp sıkıca tuttu. Fairlie o anda resimdeki Ben'in bakışlarıyla karşılaştı. Salonun orta yerinde Carson Tate'le el ele tutuşmuşlardı. 'Rüya mı görüyorum?' diye geçirdi içinden.

Carson, Ben'in resmini işaret ederek, «Şu resim ilgimi çekti,» dedi.

Genç kadının elini hâlâ bırakmamıştı. «Arkadaşların mı bunlar?» diye sordu merak dolu bir sesle.

Fairlie hiç bozuntuya vermeden, «Evet,» dedi. «Arka planda görülen kız çok yakın arkadaşımdır. Adı Janet. Ana temayı oluşturan ön plandaki figür ise...»

«Adı Ben, değil mi?» Tam karşısında durmuş dikkatle gözlerinin içine bakıyordu.

«Nan sana her şeyi anlatmış olmalı.»

«Fazla bir şey söylemedi. Bir zamanlar nişanlıymışsın. Sonra ayrılmışsınız.»

Bakışlarını tekrar resme çevirdi.

«Çok güçlü bir kompozisyon.»

«Öyle mi düşünüyorsun?» Fairlie gülümsedi. «Bu resme kendimi de koymalıydım,» diye mırıldandı.

«Bu bakışlar biraz sorumsuz bir kişiliği yansıtıyor gibi.»

«Resimden anlıyorsun.»

«Ona yeni bir şans vermedin mi?»

«İkinci şansını kullanıyordu zaten.»

«Öyle mi?» dedi genç adam. Kaşlarını kaldırarak ilgi dolu bir ifadeyle baktı. «Seni aramıyor mu?»

Fairlie sert bir hareketle elini kurtardı. «Keşke geçen sene burada olsaydın,» dedi. «Sana Ben'in resimlerini gösterirdim, böylece bir sürü sıkıntıdan da kurtulmuş olurdum. Resme bakarak

ruh tahlili yapma konusunda çok yeteneklisin.»

«Geçen sene karşılaşmış olsaydık, gözüm senden başkasını görmezdi.»

Fairlie başını öne eğerek gülümsedi. Hızlı adımlarla mutfağa doğru yürüdü.

«Bu akşam yemeğe çıkalım mı?»

Fairlie birden durup döndü, «Neden?» dedi. «Yoksa Gerri'nin işi mi var?» Bu sözleri söylediğine anında pişman oldu ama artık çok geçti.

«Gerri ve ben sadece arkadaşız,» dedi Carson. «Son sıralarda biraz sinirli, çünkü kocası tarafından terk edildi.»

«Bana açıklama yapmak zorunda değilsin,» dedi Fairlie, bakışlarını kaçırarak.

«Belki de zorundayım,» diye karşılık verdi genç adam. «Çünkü son yıllarda senin kadar kafamı meşgul eden bir kadına raslamadım. İlginç ve açıksözlüsün.»

«İlginç ve açıksözlü,» diye ekrarladı Fairlie. gülerek. «Bir kadını bu sözcüklerle nitelemek çok güç.»

«Ama ben seni hayal ediyorum,» diye mırıldandı genç adam, bakışlarını ayırmadan. Fairlie'nin sırtında hafif bir ürperme dolaştı. O gece, Colossus binasının dokuzuncu katında öpüştükleri anı hatırladı.

«Açıksözlülüğünü takdir ediyorum. Carson, ama sana bu yüzden teşekkür edecek değilim.» Mümkün olduğu kadar rahat görünmeye çalışıyordu.

«Bunu ilerde bir kez daha tartışmalıyız,» dedi genç adam. «Nan ve ben soruna bir çözüm yolu bulduğumuz zaman.»

«Nan ve sen değil, üçümüz! Beni bu sorunun dışındaymışım gibi göstermeye çalışma, Carson.»

«Böyle bir niyetim yok.»

«İyi o zaman.» Mutfak kapısına doğru yürüdü.

Tam kapıyı açacağı sırada arkadan yetişen Carson onu bileğinden kavradı.

«Söyle bana, Ben'in resmini görmemi neden istemedin?»

«Bilmem. Bu resim biraz canımı sıkıyor, belki ondan. Bunun yerine çok daha iyi bir şey yapabilirdim.»

Mutfağa girdiler. Küçük teypten yükselen rock müziği mutfağı çınlatıyordu. Fırından yükselen nefis pasta kokusu Fairlie'nin dikkatini çekti.

Nan teybi kapadı. Onları birlikte görmek yaşlı kadını sevindirmişti. Carson'a bu eski mutfağın özelliklerini bir kez daha anlatmaya koyuldu. Fairlie sessizce onları dinliyordu. Nan'in Carson'ı çok sevdiği her halinden belliydi. Carson da ona büyük bir değer veriyor olmalıydı. Onun yanında zaman zaman küçük bir oğlan çocuğu gibi davranmaktan hoşlanıyordu.

Nan fırından pastayı çıkarınca Fairlie genç adama dönerek, «Şu gördüğün pasta ekkasta en büyük ödülü kazandı bir zamanlar,» dedi.

«Ekkas da ne demek?»

«Brisbane dilinde sergi demek.»

«Büyük ödül ha!» Önündeki dilimi çabuk çabuk atıştırdı. «İnanırım,» dedi. «Ama iyice ikna olabilmem için bir dilim daha yemem gerek.»

O gece Fairlie yatağında, uyumadan önce uzun uzun düşündü. Yanılıyor olamazdı. Carson'ın Nan'i çok sevdiği apaçık belli oluyordu. Belki biraz komikti ama, yaşlı kadının evindeki atmosfer bu adamın hoşuna gidiyordu. Belki de hep böyle bir hayata özlem duymuştu. Evle ilgili sorunlar nasıl çözülecekti kim bilir. Derin bir uykuya dalmadan önce Carson'la salonun ortasında el ele tutuştuğu anı yeniden yaşar gibi oldu.

Bölüm Yedi

Aradan on beş gün geçti. Çok mutlu görünen Nan'in hayatında hiçbir değişiklik olmamıştı. Oysa Fairlie'nin sorunları vardı. Evin girişi kapalı olduğu için caddeye park etmek zorunda kaldığı arabasına bir gece bir başka araç çarpmış ve büyük hasar meydana getirmişti. Daha kötüsü sürücü kapısı eğilmiş, açılmıyordu. Bu yüzden öteki kapıdan girerek arabayı sürüyordu.

Bir gün akşamüstü eve dönmüş ve arabayı her zamanki yerine bırakmıştı. Ters kapıdan çıkarken David'le karşılaştı. Oğlan arabanın bu yeni modelini ilk kez görüyordu.

«Hey! Buna ne çarptı böyle?»

«Hiç fikrim yok. Yoldan geçen her kimse, gece karanlığında arabayı fark etmemiş olmalı. Kart ya da yazılı bir not falan da bırakmamış. Ne yazık ki sigortalı değil.»

Birlikte arabanın sürücü kapısını inceliyorlardı.

«Bunun kaza olduğuna emin misin?» diye sordu David.

«Kasten yaptılarsa çok pahalıya mal olmuştur. Çarpan arabanın bundan daha iyi durumda olduğunu sanmıyorum.»

«Colossus'u kastediyordum. Onların dev araçlarından biri bu işi kolayca yapabilir.»

Fairlie oğlanın yüzüne ciddi bir ifadeyle baktı. «Yani sence bu işi baban yapmış olabilir mi?»

«İsterse yapabilir. Seni buradan uzaklaştırmak

için böyle bir şey deneyebilir.»

Fairlie kendi kendine gülümsedi. David babasının her türlü kötülüğü yapabileceğine inanıyordu.

«Babanın bu tür şeyler yapabileceğine bir zamanlar ben de inanıyordum,» dedi. «Çok aptalca ve yanlış şeyler düşündüğüm oldu.» Gerçekten de James'i Carson'ın jigolosu olarak düşünmeye kadar vardırmıştı kuşkularını. Bu tür şeyleri hatırlamak can sıkıcıydı. «Babanı benim zavallı arabama kötülük yapacak biri olarak düşünmen çok garip,» dedi.

«Onu ilgilendiren tek şey paradır.»

«Paradan başka sorunları olduğunu sanıyorum. Onu üzen pek çok şey olmalı.»

David'in bakışları birden Fairlie'nin gerisine kaydı ve yüzündeki ifade bir anda değişti. Genç kadın ağır ağır arkasına döndü. Carson arabanın kapısını inceliyordu. Az önce aralarında geçen konuşmayı duymuş olabilir miydi?

Carson arabanın kapısını işaret ederek, «Talihsiz bir durum,» dedi.

«Hem de nasıl.»

«Tamir ettirmeyi düşünüyor musun?»

«Evet, Club Med'de bu işten anlayan birileriyle tanışmıştım. Eğer fiyatta anlaşabilirsek.»

Carson güldü. «İstersen bizim adamlar da bakabilirler. Şirketin tamir atölyeleri var. Belki biraz zaman alır ama iyi iş çıkarırlar.»

«Bu yolu deneyeceğimi sanmıyorum. Ama yine de teşekkür ederim.»

«Hemen karar verme. Bizim adamlar Club Med'dekilerden daha iyidirler. Bu akşam bizimle yemeğe gelirsen bu meseleyi de konuşabiliriz. Mrs. Strachan iki kişi için çok fazla yemek yapıyor. Öyle değil mi, David?»

David babasıyla karşılaştığı an girdiği panik

havasından biraz sıyrılmıştı. «Bizim King Kong kadar iştahlı olduğumuzu sanıyor,» dedi gülerek. «Lütfen bizimle gel, Fairlie, şey... Miss Jones.» Kısa bir an durarak endişeyle Carson'a baktı. «Gelirsen sana üzerinde çalıştığım model planlarını gösteririm,» dedi. «Her şey güneş enerjisiyle çalışıyor.»

Carson'ın evinde akşam yemeği... Böyle bir şey yaparsa Nan çok şaşıracaktı. Bu arada hep birlikte ağır adımlarla Nan'in evine doğru yürüyorlardı.

«Kapı hariç, çok zor bir iş değil,» diye mırıldandı David.

Carson, «Neden söz ediyorsun?» diye sordu.

«Arkadaşımla birlikte babasının arabası üzerinde çalıştık. Sonuç hiç de fena olmadı. Uygun aletler lazım.»

Garson güldü. «Miss Jones'un arabasının iki kez kazaya uğramasına razı olacağını hiç sanmam. Ama arabayı tamir edecek ustaya yardımcı olabilirsin. Böylece Fairlie de aşırı masraftan kurtulmuş olur.» Fairlie'ye dönerek, «Öyle değil mi?» dedi.

Bütün bu sözlerde oğluyla daha yakın ilişki kurmak isteyen bir babanın kaygıları hissediliyordu.

Ayrılma vakti gelmişti. Carson, Fairlie'ye dönerek, «Saat on sekizde bürodan ayrılacağım,» dedi. «O saatte hazır olabilir misin?»

«Hayır, sanmıyorum,» diye söze başladı genç kadın.

Carson ona iyice yaklaşarak, «Bana hâlâ kızıyor musun, Fairlie?» diye sordu.

«Kızmak yanlış sözcük.»

Carson gülümsedi. «Lütfen gel, çok istiyorum.»

Bu basit sözcükler Fairlie'yi etkilemişti. «Peki, geleceğim,» dedi. «Teşekkür ederim.»

«Bir iki dakikalığına Mrs. Holborn'u görebilir miyim, baba?» diye sordu David.

«Ama davet edilmedin ki.»

«Gerek yok, çünkü sürekli davetliyim.»

Kısa bir sessizlik oldu. Fairlie, David'in ağzından ilk kez 'baba' sözcüğünü işitiyordu. Carson da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Bakışlarında belli belirsiz bir mutluluk pırıltısı yanıp söndü.

Carson yumuşak bir sesle, «O halde peki,» dedi. «Ama saat tam on yedide büroda olmalısın. Ev ödevlerini eksiksiz yapmanı istiyorum.»

Bunları söyledikten sonra Fairlie'ye başıyla selam verdi ve Colossus binasına doğru yürümeye başladı. Fairlie bir süre bakışlarını ondan ayıramadı.

Az sonra Tateler'le birlikte yemeğe çıkacağını söylediğinde Nan'in gözleri parladı.

Merakını gizlemeye çalışarak, David'e, «Hep birlikte olmanız ne güzel,» dedi.

David o sırada reçeller, kremalar ve bisküvitlerle meşgul olduğu için sadece başını sallamakla yetindi.

Masanın üzerindeki yiyecekler bittikten sonra Nan'le David aile albümünü incelemeye başladılar. Çok eski resimlerdi bunlar. Birinde Nan evin önünde kocası James'le birlikte görünüyordu. Uzun beyaz elbisesinin içinde çok genç ve güzeldi. Başında süslü bir şapka vardı. Bu arada Fairlie odasına çıkmış babasına yeni bir mektup yazmaya çalışıyordu. Yedi yıl aradan sonra çok zor işti mektup yazmak. 'Sevgili babacığım, gidişinden bu yana çok uzun zaman geçti. Ve bütün bu süre içinde ben evimizi neden terk ettiğini anlamaya çalıştım...' Hayır, olmuyordu. Çok suçlayıcı bir ifadeydi bu. Kâğıdı buruşturup çöp sepetine attı.

Saat tam on yedide David ödevlerini yapmak

için Colossus'a gitti. Fairlie ne giymesi gerektiğini düşünüyordu. Carson'ın başını döndürmek gibi bir niyet taşımadığını giyimiyle kanıtlamalıydı. Sonunda açık gri bir etek bluz seçti. Aynanın önüne geçip saçlarını açtı, hafifçe gülümseyerek yüzünü inceledi. Carson'ın evinde akşam yemeği. Aralarındaki ilişki gelişebilirdi. Bu adamdan hoşlanabileceğini hissediyordu. Aslında 'hoşlanmak' sözcüğü durumu tam olarak açıklamıyordu. Daha derin bir şeyler söz konusuydu. Derin bir suya dalmak çok kolaydı. Oysa geçmiş Fairlie'ye iyi bir dalgıç olmadığını göstermişti.

Carson ve David'i taşıyan Rolls tam vaktinde Nan'in evinin önüne geldi. Yaşlı kadın araba hareket ettiğinde arkalarından el sallıyordu. Carson'ın kullandığı lüks araba Coronation Street'e saparak yüksek bir binanın önünde durdu.

Asansörle en üst kata çıktılar. Çevresi geniş bir terasla kaplı çok şık ve modern döşenmiş eve girdiklerinde Fairlie manzaranın Colossus binasının dokuzuncu katını aratmadığını düşündü. Terasta aynı türden bitkiler vardı. İçerdeki mobilyalar çevreye bir aile ortamının sıcaklığını yayıyordu.

Fairlie bir koltuğa oturdu ve genç adamın uzattığı içkiyi aldı. Bir süre hiç konuşmadan içkilerini yudumladılar.

«Yemek hazırlamak için sana yardım edeyim mi?» diye sordu Fairlie.

«Hiç gerek yok. Ben yaparım.»

«Oh, erkeklerin en önemli sloganlarından birini hiçe sayıyorsun.»

«Neymiş o?»

«Kadının yeri mutfaktır.»

«Benim bayrağımda böyle bir slogan yazmıyor,» diyerek güldü Carson.

Az sonra David elinde güneş enerjisiyle çalı-

şan değirmen projesi olduğu halde içeri girdi.

Fairlie'ye açıklamalarda bulunurken, «Bu projeyi gerçekleştirmek için ayrı bir odaya ihtiyacım var,» dedi. Bu arada babasına yan gözle baktı.

Carson, düşünceli bir tavırla, «Odanın içinde bir değirmen,» diye mırıldandı. «Tavanla ilgili bazı sorunlar çıkabilir. Ama yine de tavanda güneş ışıklarını toplayabilecek bir delik açabiliriz.»

Fairlie ve David hayret dolu nazarlarla birbirlerine baktılar.

«Değirmenden elde edilecek unu değerlendirmesi için Mrs. Strachan'a verebilirsin. Biliyorsun hamur işlerini çok sever.»

David gülmeye başladı. «Ama bu gerçek bir değirmen değil, sadece bir model olacak, baba. Boyu bir metre bile olmayacak.»

Carson hafif alaycı bir tavırla gülümsedi. «Oh, elbette, bir model,» dedi. «Bir çatı katı için çok uygun bence. Ama yine de bir işe yaramalı, öyle değil mi?»

David çok heyecanlanmıştı. Planlarını halının üzerine serdi ve yanına oturan Fairlie'ye açıklamalarda bulunmaya başladı.

Parmağını bir yere koyarak, «Esas sorun şurada,» dedi. «Parçaları nasıl birleştireceğimi henüz bilmiyorum. Kaynak yapabilirim ama bulabilirsem hazır malzeme kullanmak daha kolay olur.» Carson da oturduğu yerden eğilmiş planı inceliyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, «Bütün bu çizimleri tek başına mı yaptın, David?» diye sordu.

«Elbette,» dedi David, kendini savunmaya hazır bir tavırla. «Ama bu mühendis olmak istediğim anlamına gelmiyor, tabii. Senin gibi bir mühendis olmak istemiyorum.» Fairlie, Carson'ın kaşlarının gerildiğini fark etti. Ama genç adam hiç bozuntuya vermeden tartışmayı sürdür-

dü. Sorular soruyor ve çocuğun açıklamalarını büyük bir ciddiyetle dinliyordu. Onları bu şekilde görmek Fairlie'yi mutlu ediyordu.

Sonunda David planları topladı ve salondan çıktı. Ayağa kalkan Carson bakışlarını Fairlie'ye çevirdi.

«Arabanın durumu hakkında konuşmak istiyorum,» dedi. «Eğer istersen bu işi biz kolayca halLederiz.»

Fairlie bir an ne diyeceğini bilemedi.

Tam o sırada kapıdan giren David babasının sözlerini duymuştu. «Haydi, Miss Jones,» dedi. «Arabayı bize verirsen, tamir işine ben de yardımcı olurum.»

'Biz' sözcüğü Fairlie'nin dikkatini çekmişti. Carson oğlunu kazanmayı sonunda başaracaktı. Onun neşe dolu yüzüne bakarak gülümsedi.

«Arabamı tamir etme konusunda çok hevesli olduğunu görüyorum Sholto,» dedi. İsim değiştirme konusunda daha önce konuştuklarını hatırlayan David bir anda kızardı.

«Sholto mu?» diye sordu Carson. Oğlunun yüzüne garip bir ifadeyle baktı.

«David'in en sevdiği isim bu,» dedi Fairlie. Sonra omuzlarını silkerek ellerini iki yana açtı. «Madem o kadar ısrar ediyorsunuz, kabul ediyorum,» dedi. «Makul bir fiyat teklif edeceğinizi umarım. Ayrıca bu işin David'in gözetimi altında yapılmasını şart koşuyorum.»

Mesele böylece kapandı. Fairlie gündüzleri arabayı kullanmaya devam edecek, tamir işi sadece öğleden sonraları yapılacaktı. Böylece araba belli bir zaman süresi içinde onarılmış olacaktı. David her gün yarım saat kadar arabanın başında duracaktı. Hafta sonları belki bütün gününü bu işe ayırabilirdi.

«Ama ben ücret istiyorum,» diye şikâyet etti

David. «Günde yarım saat çalışmak pek bir şey kazandırmaz.»

«Sen işe daha sıfırdan başlıyorsun,» dedi Carson. «Bu yüzden ücret ne kadar az olursa olsun durumuna razı olmalısın.»

«Sen de sıfırdan mı başladın, Carson?»

«Öyle sayılır. Tate Corporation başlangıçta küçük bir aile şirketiydi. Ama eminim bu hikâyeyi biliyorsun.»

David gülümsedi.

«Babam ve onun kardeşleri işin başında bazı değişmez kurallar koydular,» diye devam etti genç adam. «Bu kuralların en önemlisi tepede oturan adamın en altta oturan adamın uğraştığı işi en ince ayrıntılarına kadar bilmesiydi. Bu durumda mühendisliğin ve işletmeciliğin bütün detaylarını öğrenmem gerekiyordu. Ben de...»

«Gerisini büyükbabamdan dinlemiştim,» dedi David. Carson salonu terk eden oğlunun ardından düşünceli bir ifadeyle baktı. Derin bir sessizlik oldu. Sonra içerden bir müzik sesi yükseldi. Duran Duran'ın stereo müziği salonun içine titreşimler halinde yayılıyordu.

Carson'ın yüzünde acı bir tebessüm belirmişti. Fairlie'ye dönerek, «Tricia balayına çıktığında David bir süre kadar anne ve babamla birlikte kaldı,» dedi. «Onu buraya getirmek benim için çok zor oldu. Benimle konuşmak istememesinin sebeplerinden biri bu.»

«Onu seninle birlikte yaşamaya ikna etmek neden zor oldu anlamıyorum. Ayrıca baba olarak onun üzerinde çeşitli haklara sahipsin.»

«Tricia ona gerekli izni vermek istemedi. Ben de bu durumda mahkemeye başvurmak zorunda kaldım. Bu arada David benimle gelmek ve bizimkiler de ondan ayrılmak istemiyorlardı. Bu yüzden savaş çıktı.» Bu sözler Fairlie'yi şaşırtmıştı. David babasının kendisini istemediğini sanıyordu. Bu Tateler ne biçim bir aileydiler?

«Savaş mı?» dedi. «Küçük bir çocuk için, öyle mi?»

«Annem ve babam bu konudaki görüşlerimi paylaşmıyorlardı. Hatta diyebilirim ki bir baba olarak beni uygun bulmuyorlar. Bir aile reisi olarak benim de bazı hatalarım oldu. İyi bir baba olabildiğimi söyleyemem. Bizimkilerin bu konudaki düşüncelerini daha ziyade sabık karım yönlendirdi.» Hafif bir tebessümle Fairlie'ye baktı. «Boşandıktan hemen sonra onlarla eskisinden çok daha iyi ilişkiler kurdu. Çok büyük yakınlık gösteriyordu onlara. Komik, değil mi?»

«Ama bu şekilde davranması için...» Genç kadın dudaklarını ısırarak sustu. Bu derece özel, ailevi bir konuda soru sormak doğru olmayacaktı.

«Tricia beni asla bağışlamadı,» dedi Carson.

«Anlıyorum.»

«Bütünüyle anlayabileceğini sanmıyorum. Evliliği dışlayan ben değildim. Yaptığım iş benim için çok önemliydi tabii. Neredeyse bir başka kadın gibi. Tricia bu yüzden, özellikle evliliğimizin başlarında biraz yalnız kaldı. Yalnızlık onu yordu sanıyorum. Bu konuda hatalı olduğum bir gerçek. Ama bana en ufak bir imada ya da uyarıda bulunmadı.» Bunları söyledikten sonra başını geriye yasladı. «Bu müzik sesi seni rahatsız etmiyor mu?»

«Biraz. Bana garip gelen, karının aileni nasıl olup da bu derece etkileyebildiği.»

«Sabık karım,» diye düzeltti Carson. «Kimse onun erkek arkadaşları hakkında bir şey bilmiyordu.»

Çoğul kullanması Fairlie'nin dikkatini çekmişti. «Neden onlara söylemedin?»

David'in az önce çıktığı kapıya gözlerini çevirerek, «Onun bu tür şeyleri öğrenmesini istemedim,» dedi.

Tricia ve Greg'in saldırıları karşısında kendini savunmamış ve bunu David için yapmıştı. Bir çocuğun annesi hakkında kötü şeyler düşünmesini istememişti. Soylu bir davranıştı bu.

«David çok zeki bir çocuk. Eminim ilerde durumu anlayacaktır.»

«Sanırım,» dedi genç adam.

O ana kadar hiç bu kadar derin konuşmamışlardı. Fairlie konuşmanın devam etmesini istiyordu.

«Baban Colossus'un işlerine doğrudan karışıyor mu,» diye sordu kısa bir an duraksadıktan sonra.

«Doğrudan karışmaz, Tanrıya şükür. Ama Tate'in bütün hissedarlarına, bu arada babama ve amcalarıma arada bir şirketin durumu hakkında açıklamalarda bulunmam gerekiyor. Korkarım başlangıç sermayeleri yıllar geçtikçe değer kaybedip önemsizleşiyor. Asla babam gibi bir adam olmayacağım.» Bu sözleri söylerken yüzünde üzgün bir tebessüm belirmişti.

«Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?»

«Elbette. Akrabalardan oluşan hissedarlar takımı her işte mesele çıkarırlar. Bir zamanlar yaptıkları işler kendi gözlerinde bir efsaneden farksız. Başarılarını orman kanunlarının geçerli olduğu son derece vahşi bir ortama borçlu olduklarını unutmuş görünüyorlar.»

Fairlie bu sözleri hayretle dinliyordu. Carson Tate, büyük patron kendisi değilmiş gibi konuşuyordu.

Genç adam biraz bezgin bir sesle, «Brisbane'de büro açmak istememin nedenlerinden biri de bu,» diye devam etti. «Melbourne'de kaldığım sürece nefeslerini ensemde hissedecektim. Üç büyük efsane artı bir sürü kuzen. Tanrıya şükür buraya gelip başıma çöreklenemeyecek kadar meşguller.»

«Böyle kaçmak seni rahatsız etmiyor mu?» diye sordu Fairlie. Sempatik bir ifadeyle gülümsüyordu.

«Babamı ve amcalarımı tanısaydın böyle konuşmazdın,» dedi genç adam. «Ya da hırsından kudurmuş kuzenlerimi.»

«Seni sevmezler mi?»

«Aile bireyleri genel olarak birbirini tutar.»

«Peki ya kuzenlerin.»

«İçlerinden biri çok amansızdır. Son derece zeki, fevkalâde kurnaz...»

«Senin hakkında ne düşünüyor olabilir?»

«Aslında müthiş bir kadındır.»

«Ne?»

«Kadındır, evet. En hırslı kuzenim bir kadındır. Çok güzel giyinir. Arada bir seninki gibi kravatlar takar.» Gülümsedi. «Lorelei zaman zaman beni korkutur.»

Fairlie güldü. «Lorelei mi?»

«Evet, alışılmamış bir isim, ama ona çok uygun. Erkekler için büyük bir tehlikedir.»

Fairlie birden James'in sözlerini hatırladı. Carson saldırgan kadınlardan nefret eder, demişti. Bu tür kadınlara özellikle boyun eğmezmiş. İlk karşılaştıkları an, o sırada üzerinde bulunan giysiler geldi gözlerinin önüne. Bütün bunlar bir şeyleri açıklıyordu şimdi.

«Demek kaçmayı tercih ettin.»

«Kaçmak mı? Pek öyle denemez. Daha ziyade stratejik bir geri çekilişti.» Bardağını aldı, içindeki buzları tıkırdatarak bir süre oynadı.

O sırada Fairlie'nin aklına garip bir soru ta-

kıldı. Nan'in evi konusunda da buna benzer stratejik bir geri çekiliş yapmış olamaz mıydı? Genç adamın yüzüne dikkatle baktı. Carson Tate gizemli bir tebessümle bardağın içindeki buz parçacıklarını inceliyordu. Genç kadın, 'Bu geri çekiliş ne kadar sürecek?' diye geçirdi içinden.

Az sonra hep birlikte Mrs. Strachan'ın hazırladığı yemekleri yediler. David hemen sonra ders çalışmak için odasına çekildi. Ayrılmadan önce nazik bir tavırla genç kadına dönerek, «Geldiğin için çok teşekkür ederim, Fair... şey, Miss Jones,» dedi.

«İstiyorsan ona Fairlie diye hitap edebilirsin,» dedi Carson.

David gittikten sonra genç adam, «Kahve içelim mi?» diye sordu.

«Sen mi yapacaksın?»

«Elbette. Evet mi hayır mı?»

«Evet.»

«Senden 'evet' sözcüğünü duymak ne güzel şey.»

«Sadece kahve için söylemiştim. Bir sonraki sorun Nan'in evi ile ilgili olacaksa cevabım 'hayır' dır.»

Genç adamın dudaklarındaki tebessüm bir anda uçuverdi. «Demek bana hâlâ güvenmiyorsun. Pekâlâ, itiraf ediyorum, Nan'in evinde büro kurmamın sebebi onun güvenini kazanmak amacını taşıyordu. Ama zamanla o eski evin büyükannen için ne kadar önemli olduğunu anlamaya başladım. Ona zarar vermek niyetinde değilim, bunu bilmeni istedim.» Bir süre sustu. «Bir sonraki sorumun Nan'in eviyle ilgisi olmayacak. Ayrıca o soruyu sormak için vakit biraz erken.»

Bunları söyledikten sonra salondan çıktı. Elinde kahve tepsisiyle döndüğünde Fairlie pencere-

den manzarayı seyrediyordu. Karşılıklı oturarak kahvelerini yudumlamaya başladılar. Bu arada salon ağır bir müzikle doldu. Romantik bir müzik değildi. Fairlie az sonra Wagner'in yapıtını tanıdı.

Carson gözlerini kısarak uzun uzun süzdü onu. «Bazen Lorelei'ye benziyorsun,» diye mırıldandı.

«Ama bu gece kravatım yok.»

«Olsun. Yine de erkekler için oldukça tehlikeli olduğunu seziyorum.»

Fairlie güldü. «Yoksa benden de kaçmayı mı düşünüyorsun?»

«Hayır. Biraz tehlike benim de hoşuma gider. Kahveden de çok hoşlanırım,» dedi bakışlarıyla elindeki fincanı işaret ederek. «Dikkatli olmalısın, çok sıcaktır,» diye ekledi.

«Buna benzer sözleri daha önce işitmiş gibiyim,» dedi Fairlie gülerek. «İlk yardıma hazırsın galiba.»

Carson küçük bir kahkaha attı. Londra Filarmoni'nin yaylı sazları odanın içinde hızla yükselmeye başladı. «İlk karşılaştığımız günü hatırlıyorum,» dedi Carson. «Daha önce greyder kullanmış mıydın?»

«Elbette, hayır. O greyderden önce kullandığım en tehlikeli araç sahip olduğum ilk arabaydı.»

«Neden?»

«Her an patlayabilecek bir bombaya benziyordu. Arabadan hiç anlamadığım halde tek başıma gidip satın aldım. Elden düşme bir arabaydı. O zamanlar on sekiz yaşımdaydım.»

«Nesi kötüydü?»

«Akla gelebilecek her şeyi. Babam benimle birlikte gelmek istedi. Ama ben bağımsız olmak istiyordum, bu yüzden tek başıma gittim.» Fairlie sesinin biraz titrediğini fark etti. «Çok sonra bir gün yalnız gitme sırası ona geldi. Beni zor bir

durumda bırakarak tek başına gitti.»

Fairlie bir süre dalıp gitti. Carson'ın bakışları sorularla doluydu.

«Hiçbir işte uzun süre tutunamadı,» dedi kederli bir sesle. «Hayatı boyunca çok yeni, değişik bir şeyler aradı. Ne parası vardı ne de evi. Buna rağmen annem ona hayrandı. Sanatçı ruhu vardı onda. Ve sanırım benden daha yetenekliydi. Ne yazık ki yeteneklerini geliştirmeye uğraşmadı. Hayat ona düş kırıklığından başka şey vermedi.»

«Nan babanın Kanada'da yaşadığını söylemişti.»

«Evet. Ne var bunda.»

«Hiç. Ölmüş birinden söz ediyor gibisin de.»

Kahve az kalsın boğazında kalıyordu. Hayır, böyle bir şey düşünmemişti. Konuşurken geçmiş kullanmasının nedeni babasını da geçmişin uzak bir parçası olarak görmesinden ibaretti.

«Onu en son gördüğümde on dokuz yaşımdaydım,» dedi. «Çok eski bir olaydan söz ediyormuş gibi konuşmamın nedeni bu.»

Hafifçe başını sallamakla yetinen Carson tek kelime söylemedi. Nan bu öyküyü başından sonuna kadar ona anlatmış olabilirdi. Başka bir zaman olsa bu düşünce onu öfkelendirebilirdi. Wagner, yüselen orkestra sesleriyle sona erdi. Carson yerinden kalkarak daha hafif bir müzik koydu. Sonra koltuğuna rahatça yerleşip gözlerini kapadı. Başını arkaya yaslamıştı. Dirseklerini koltuğun kenarlarına dayamış, iri, biçimli ellerini boşluğa bırakmıştı. Fairlie o ellerin vücuduna dokunuşunu hatırlayarak ürperdi. Carson genç kadının aklından geçen düşünceyi okumuş gibi ansızın gözlerini açtı.

Onu sanatçı gözüyle seyrettiğini anlatmak istercesine, «Mükemmel bir portre modeli olabilirsin,» dedi Fairlie.

«İstersen sana poz verebilirim.»

«Bundan hoşlanacağını sanmam. Saatler boyunca kımıldamadan oturman gerekir.»

«Bu arada seni seyredeceğim.»

«Bu bile seni sıkıntıdan kurtaramaz.»

«Belki de değişik bir sıkıntı yaratır. Çünkü sana bakmak değil, daha çok dokunmak istiyorum.»

«Bu şartlarda resmini yapmam imkânsız,» dedi Fairlie gülerek. «Sürekli hareket eden bir modelle çalışılmaz.»

Bir şey daha söyleyecekti ama genç adamın bakışlarındaki ifadenin değiştiğini fark ederek sustu. Carson Tate'in gri gözlerinde apaçık bir arzu okunuyordu. Fairlie onun kollarının arasındaymış gibi hissetti kendini.

«Nan'in söylediğine göre Sydney'deki sergiye katılabilmen için bir kefil bulman gerekiyormuş. Hep böyle mi olur?»

«Evet, genellikle,» dedi Fairlie. Kapılmaya başladığı gerginlikten birden kurtulmak onu ferahlatmıştı. «Ama böyle bir olanak bulmak her zaman kolay olmuyor. Diğer bir deyişle Pieter'ın yapacağı resim satışlarına bağlı.»

«Galerideki resimlerini satabildin mi?»

«Sadece iki tanesini.»

Carson plağı değiştirirken Fairlie pencereye doğru yürüdü. Dışarda kentin ışıkları pırıl pırıldı. İçinde garip bir huzursuzluk duyuyordu. Olmasını beklediği bir şey hep gecikiyormuş gibi hissediyordu. Pikaptan Ravel'in *Bolero*'su insanı kışkırtan o garip ritmiyle yükseldi. Fairlie ani bir içgüdüyle arkasına döndü ve kendini genç adamın kollarında buldu.

«Artık eve dönmeliyim. Nan bekliyordur ve...»

Vücudunu saran kolların gerildiğini hissederek bir süre sustu. «Ayrıca, yarın işe gitmek zorunda-

yım,» diye fısıldadı.

Carson onu bırakmaya niyetli değildi. Yavaşça başını eğerek genç kadını dudaklarından öptü. Fairlie taş kesilmiş gibiydi. Genç adamın ılık dudakları alnında, yanaklarında ve boynunun kıvrımlarında dolaşırken hareketsiz kaldı. O güçlü eller sırtından beline, oradan kalçalarına doğru kayarken genç adamın omuzlarına tutundu. Carson'ın bu seferki öpüşü çok daha derin ve ihtiraslıydı. Fairlie tatlı bir baş dönmesiyle gözlerini yumdu. Dudakları birbirinden ayrıldığında soluk soluğaydı.

Geniş kanepenin üzerindeydiler şimdi. Genç adam yüzünü Fairlie'nin dolgun göğüslerine bastırıyor, dudakları ince kumaşın üzerinde dolaşıyordu. Fairlie'yi yavaşça kanepenin üzerine uzattı. Genç kadın parmak uçlarıyla onun çenesine, sonra dudaklarına dokundu.

Carson onun parmak uçlarını öperken, «Seni nasıl istiyorum, bilsen,» diye fısıldadı. Elleri yavaşça genç kadının göğüslerine kaydı.

«David her an gelebilir,» dedi Fairlie.

«Bana hâlâ güvenmiyorsun.»

«Mesele bu değil, Carson.»

«İlk karşılaştığımız gün seninle sevişmek geçti aklımdan. Fiziksel bir tepkiydi bu, çünkü karşımda sevimli, kavgacı, erkeklerden nefret eden bir kadın görüyordum.»

«Peki ya şimdi?» diye fısıldadı Fairlie.

«Şimdi, pek öyle düşünmüyorum galiba. Lanet olasıca, senden nasıl hoşlanıyorum bilsen.» Genç kadının saçlarını sıkıca kavramıştı bunları söylerken. «En çok da, bana güvenmeni istiyorum. Özellikle bana geldiğin zamanlar.»

'Bana geldiğin zamanlar!' Bu sözlerin gerisinde bir şeyler vardı. Fairlie uzandığı yerde dirseklerinin üzerinde biraz doğrularak genç adamın

gözlerinin içine baktı.

«Senden hoşlanıyoum, Carson,» diye mırıldandı. Hoşlanmak! Hayır, bu sözcük yeterli değildi. Ama sana âşığım diyemezdi ki. Bu hoşlanma sözcüğü biraz aptalca olmuştu ama şimdilik idare ederdi. Şimdilik...

Carson yüzünde dalgın bir ifadeyle onun saçlarıyla oynuyordu. «Bu gerçeği ne zaman keşfettin?» diye sordu.

«Ansızın. Peki ya sen?»

«Sanırım benimki de öyle oldu.»

Ravel'in müziği vurgusu gittikçe artan ritmiyle devam ediyordu.

«İçimde patlamaya hazırlanan bir volkan var sanki,» diye mırıldandı genç adam. Onu kollarının arasında sıkıca tuttu.

Fairlie bu uyarıcı hareketin yarattığı etkiye direndi. Gülümseyerek kollarını genç adamın boynuna doladı. «Bana kızmıyorsun, değil mi Carson?» diye fısıldadı.

«Hayır, kızmak sözcüğüyle ifade edilebileceğini sanmıyorum.»

Bu sözleri söylerken genç adamın yüzünde öylesine düşünceli bir ifade vardı ki Fairlie gülmekten kendini alamadı.

«Seni işinden daha çok meşgul ettiğim doğru mu? Yani kafaca demek istiyorum. Bir keresinde yıllardır benim gibi bir kadına raslamadığını söylemiştin.»

Carson kanepeden kalkarken, «Doğru söylemişim,» diye mırıldandı. Sonra, biraz küskün bir tavırla, «İstersen seni eve bırakayım,» diye ekledi.

Bölüm Sekiz

Fairlie ertesi gün sabahın erken saatlerinden itibaren Sam Elliott'un istatistikleriyle uğraşmaya başladı. Hesap makinesini kullanıyor ve fazla bir şey düşünmüyordu. İçi rahattı. Dün gece Carson'dan ayrıldıktan sonra derin bir uyku çekmişti. Genç adama meydan okumakla hayatının en büyük aptallığını yapmıştı. Başından beri onunla anlaşmaya çalışmalıydı. Ondaki değişikliği Nan de fark etmiş olmalıydı. Sabah, kahvaltı sofrasında, «Bu sabah etrafa ışıklar saçıyorsun, canım,» demişti.

Saat yarımda masasını toplamaya başladı. Tam o sırada içeri giren Sam Elliott'a gülümseyerek baktı.

«Gidiyor musun, Fairlie? Bana küçük bir yardımda bulunur musun? Brownsy bugün erken çıkacak. Onu gideceği yere kadar arabanla götürür müsün?»

«Elbette,» dedi genç kadın. Az sonra Brownsy'nin arabanın arka koltuğuna oturmasına yardım ediyordu. Bu iş bittikten sonra sürücü yerine yine güçlükle öteki kapıdan geçti.

Arabayı park yerinden çıkarırken, «Yarım gün izin mi aldın?» diye sordu arkadaşına.

«Pek sayılmaz,» diye karşılık verdi Brownsy. «Bu sabah kendimi biraz kötü hissettim. Mr. Elliott da eve gitmemi söyledi.»

«Yoksa vakit geldi mi?»

«Pek emin değilim. Belki bu seferki de yalancı ağrıdır. İlk doğumun çok zor olduğunu söylüyor-

lar. İlerdeki taksi durağında beni bırakabilirsen...» Fairlie omzunun üzerinden arka koltukta oturan arkadaşına baktı. Brownsy yüzünde acı dolu bir ifadeyle elini karnına bastırıyordu. «Seni hastaneye götüreceğim,» dedi ve arabanın hızını arttırdı.

Ama hastaneye ulaşmak o kadar kolay değildi. Brownsy önce eve gidip daha önce hazırladığı çantayı almak istiyordu. Fairlie çaresiz arabanın yönünü değiştirdi.

Tam çevre yoluna çıktıklarında araba stop etti. Brownsy'nin sancıları sıklaşmıştı. Fairlie yüksek topuklu ayakkabılarını çıkararak az ilerdeki telefon kabinine koştu. Hemen ahizeyi alarak en yakın duraktan bir taksi çağırdı. Arabaya döndüğünde Brownsy'nin sancıları iyice sıklaşmıştı. Gelen şoför arka koltukta doğurmak üzere bir kadın görünce çok şaşırdı.

«En kestirme yoldan ve hızla Mater'e gitmeliyiz,» dedi Fairlie. «Yoksa bu işi ikimiz yapmak zorunda kalacağız.»

Brownsy'yi sarsmadan arabaya taşıdılar. Bu arada şoför sürekli uyarılarda bulunuyordu. «Vücudunu serbest bırakmaya çalış. Derin derin nefes al.» Az sonra araba siren çalarak hastaneye doğru ilerliyordu. Şoför arada bir arkasına dönerek Fairlie'nin kolları arasında yatan Brownsy'ye endişe dolu nazarlarla bakıyordu.

Hastaneye girdiklerinde Fairlie'nin yapabileceği bir şey kalmamıştı. Hemen Colin'e telefon ederek durumu bildirdi. Sonra Nan'i aradı ve olanları anlattı.

Telefonu kapatmadan koridorun ucunda Colin'i gördü. Bir hemşireyle konuşuyordu. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Colin gülerek ona doğru yürüyünce ferahladı.

«Bir oğlan!» diye bağırdı Colin. Çok mutlu gö-

rünüyordu. Koşup Fairlie'ye sarıldı. Genç kadın Colin'in omzunun üzerinden Carson'ı gördü. Bir an rüya görüyormuş gibi oldu. Genç adam birkaç adım ötede ayakta durmuş gülümsüyordu. Colin'in kollarından sıyrılarak ona doğru yürüdü. Gülümseyerek, «Bir oğlan,» dedi. Carson ellerini onun beline koyarak gözlerinin içine baktı. «Çok sevindim,» dedi.

Colin, Carson'la ilk kez karşılaşıyordu. Buna rağmen kırk yıllık ahbapmış gibi hararetle onun elini sıktı. «Sigaranız var mı?» diye sordu heyecanla. «Çıkarken yanıma almayı unutmuşum da.» Carson'ın uzattığı sigarayı yakarken, «Biraz erken doğurdu,» dedi. Fairlie öykünün tamamını Carson'a anlatırken, genç adamın haberi Nan'den almış olabileceğini düşünüyordu.

Carson elini Colin'in omzuna koyarak, «Tebrik ederim,» dedi. «Bu duyguyu bir zamanlar ben de tatmıştım.»

Bu sözler üzerine Fairlie'nin yüzündeki tebessüm birden kayboldu. Karşısında, yüzünde sakin bir ifadeyle sigarasını içmekte olan genç adama dikkatle baktı. Onu on üç yıl önceki haliyle gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. On üç yıl önce baba olma zevkini ilk kez tadan çok daha genç bir Carson... Hayatının önemli bir bölümünü bir başka kadınla paylaşmıştı ve o kadın ona bir çocuk vermişti.

Az sonra dışarı çıkarlarken Carson, «Nan arabanın çevre yolunda stop ettiğini söyledi,» dedi. «Tam olarak nerede bıraktığını söyle de adamlara haber verip atölyeye çektireyim.»

«Gerek yok. Kendi işimi kendim görürüm.»

Bu sözler sanki kendiliğinden dudaklarından dökülmüştü. Carson'ın bir başka hayatı olduğunu hiç bu kadar kesin biçimde hissetmemişti. Ona karşı yabancılaştığını hissediyordu.

Carson'ın da yüzündeki ifade değişmişti. Rolls'un kapısını sert bir hareketle açtı. «Özür dilerim, Miss Jones,» dedi buz gibi bir sesle. «Hata ettim. Yardıma ihtiyacınız olduğunuzu düşünmüştüm.»

Araba Nan'in evine doğru hızla yol alırken tek kelime konuşmadılar. Evin önüne geldiklerinde Carson durmadı, Colossus binasının araba parkına doğru sürüyordu. Fairlie'ye dönerek, «Benimle gel,» dedi. «Sana bir şey göstermek istiyorum.»

«Hayır, teşekkür ederim. Bugün çok işim var.»

«Benim de işim var!» diye bağırdı genç adam. Arabayı binanın girişinde sert bir frenle durdurdu. Fairlie'yi dışarı çekerken, «Seni zorla götüreceğim,» dedi.

«Kadınlara karşı sık sık zor kullanıyor olmalısın,» diye karşılık verdi Fairlie.

Carson arabanın kapısını çarparak kapadı ve onu içeri sokarak sürüklercesine asansöre doğru götürdü. İçeri girdiklerinde ani bir hareketle sıkıca sarıldı ona. Fairlie bu sabırsız dudaklara karşı koyamayacağını hissediyordu. Yavaş yavaş gevşedi. Elleri genç adamın boynunda kenetlendi.

Asansörün kapısı açılırken, «Sessiz olduğun zaman seni daha çok seviyorum,» diye fısıldadı Carson.

«Asansörün hareketlerini ve kapıların açılıp kapanış anını çok iyi biliyorsun. Bunu daha önce denemiş olmalısın.»

«Hayır, daha önce denemedim,» dedi genç adam. Sekreterin önünden geçerlerken, «İyi günler, Sandra,» dedi.

İçeri girdiklerinde Fairlie'nin gözüne çarpan ilk şey büyük bir mimari proje modeli oldu.

«Şuna bak,» dedi Carson.

«Buna benzer bir şeyi daha önce görmüştüm.» Daha dikkatli bakınca önemli bir değişiklik fark

etti. Araba parkının durumu eskisi gibi değildi ve Nan'in evi olduğu gibi görülüyordu. Evin üç tarafı Colossus binasına ait gibi görünen bir bahçeyle çevriliydi.

«Geçen gün gördüğün adamlar işte bu değişikliği yapmak için bahçeyi ölçüyorlardı. Uzun bir süredir sadece bu işle uğraşıyorum.»

«Ciddi olamazsın.»

Carson kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. «Başka yolu yok,» dedi. «Nan evden ayrılmak istemiyor. Biz ise projeyi tamamlamak durumundayız.»

Fairlie önündeki makete hayretle bakıyordu. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Carson Tate gibi bir mücadele adamının Nan'in eski evi önünde durarak teslimiyeti kabul etmesi düşünülebilir miydi?

«Başka türlü hareket etmek imkânsız,» diye devam etti genç adam. «Farklı öneri getirenler de oldu, ama bence en makulü bu. Tabii evi biraz onarmak, doğal halini bozmadan güzelleştirmek gerekli. Mali büro bu işle ilgileniyor.»

Yavaşça Fairlie'nin arkasına geçerek omuzlarını tuttu. Genç kadın onun sıcak dudaklarını çıplak ensesinde hissederek ürperdi. Yavaşça gözlerini kapadı.

«Bu gece ne yapıyorsun?» diye fısıldadı Carson. Ellerini yavaşça onun göğüslerine doğru kaydırıyordu.

Fairlie rüyada gibi dalgın bir sesle, «Brownsy ve bebeğini ziyarete gideceğim,» dedi.

«Ah, elbette,» dedi genç adam. Fairlie, aralarında şiddetli bir tartışmanın başlayacağını sanıyordu ama öyle olmadı. Carson Tate başını öne eğerek gülümsedi, «Yazık,» dedi sadece.

Fairlie eve döndüğünde Pieter onu bekliyordu. Hint yakalı bir gömlek giymiş, ucunda elmas pandantif olan bir zincir takmıştı.

Genç kadın onu bu garip kılıkta görünce güldü. «Günün bu saatinde elmas takmak nereden aklına geldi, Pieter?» dedi.

«Biraz kaba olmuş değil mi?»

Eğilerek Fairlie'yi alnından öptü. «Sana çok iyi haberlerim var,» dedi fısıltıyla. «Sana bir kefil buldum. K.M. Murchison Şirketi. Drenaj boruları yapıyorlar.»

«Bu harika bir haber. Ama, Murchison? Daha önce böyle bir isim duyduğumu hatırlamıyorum.»

«Canım benim, nereden duyacaksın? Drenaj boruları imal ediyorlar ama kültürle ilgilenmeyi de ihmal etmiyorlar. Tabii bu onlara vergide biraz kolaylık sağlamıyor değil. John Travis seni açılışa bekliyor.»

«Açılışa mı? Sydney'ye mi?»

«Sevgilim, kendi ağzıyla söylememiş miydi? Resimlerini ve elbette seni istiyor. Galeriye o harika resimlerinle ve o güzel gözlerinle renk katacaksın. Yol ve bütün diğer masraflar kefillerin tarafından ödenecek.»

Fairlie oldukça şaşırmıştı. «Gerçekten harika,» diye mırıldandı.

«Drenaj borularına çok büyük talep var. Murchisons bu alanda en büyük pazara hâkim. Kanalizasyon borularından sağlanan paranın sanata akıtılması ne kadar ilginç, değil mi, Fairlie, şekerim.»

İlginç olduğu kadar garipti de. Melbourne'de ressam olarak biraz şöhreti vardı gerçi, ama yine de adamların bu kadar cömert davranmaları ilginçti.

«Çok teşekkür ederim, Pieter,» dedi. «Ama Sydney'ye gidebilir miyim, gidemez miyim, kesin olarak bilemiyorum. Öncelikle Mr. Elliott'dan izin almam gerekiyor. Bu arada Brownsy doğurdu ve dolayısıyla bir süre işe gelemeyecek.»

«Demek doğurdu! Anlatsana bana nasıl oldu.»

Fairlie dün öğleden sonra başından geçenleri anlatmaya başladı. Pieter öyküyü büyük bir zevkle dinliyordu.

«...ve sonra Carson geldi.» Fairlie o anı yeniden yaşıyormuş gibi oldu. Kısa bir sessizliğin ardından Pieter, «İçimden bir ses Carson'la arandaki ilişkinin dostluk sınırlarının ötesinde olduğunu fısıldıyor,» dedi.

«Ona güvenmiyorum.»

«Bu durumda onunla görüşmemen gerekir, ama görüyorum ki böyle olmuyor.»

«Sence ona güvenmeli miyim, Pieter?»

Pieter'ın mavi gözlerinde üzüntü dolu bir ifade belirdi. «Böyle bir soruyu bana sorman ne acı,» diye mırıldandı. «Ama yine de sana dürüstçe yanıt vereceğim. Evet, bence ona güvenebilirsin.»

«Hangi bakımdan.»

Pieter acı bir tebessümle baktı ona. «Carson Tate yakışıklı bir adam,» dedi içini çekerek. «Çok saçı var, ayrıca çok, ama çok ince bir vücudu...»

Fairlie gülmeye başladı. «Yoksa onu kıskanıyor musun? Hiç kimse seninle yarışamaz. Carson'la seni kıyaslamak aklımın ucundan bile geçmez.»

Pieter, Hollandaca bir şeyler mırıldandı. Sonra başını iki yana sallayarak, «Biliyorum, tatlım,» dedi. «Çok iyi biliyorum.»

O gittikten sonra Fairlie düşünmeye başladı. Sydney'ye giderse Nan yaklaşık bir hafta evde yalnız kalacaktı. Carson'ın böyle bir durumdan yararlanmak isteyebileceğini düşünüyor değildi. Ona eskisine nazaran çok daha fazla güveniyordu. Belki de gerektiğinden fazla... Ayrıca o makette gördüklerine inanmaktan başka yapabileceği şey yoktu.

«Bir oğlan. Tanrım, ne güzel!» Nan sevinç içindeydi.

«Brownsy'yle daha tanışmadın bile,» dedi Fairlie. Yaşlı kadın elinde şişler harıl harıl patik örmekle meşguldü. «Bu akşam saat kaçta onlara gideceksin?» diye sordu.

«O saate kadar patikleri bitirmeyi düşünmüyorsun herhalde.»

Yaşlı kadın yanıt vermedi, hafifçe gülümsemekle yetindi. David gelene kadar örmeye devam etti.

«Çok geç kaldım,» dedi David. «Bütün gün kriket oynadık.» Nan ona reçelli ekmek hazırladı ve örme işine devam etti. Fairlie bir ara mutfağa geçince oğlan da peşinden geldi. Deminden beri bir şeyler söylemek istiyor da söyleyemiyormuş gibi bir hali vardı.

«Fairlie sana bir şey sormak istiyorum,» dedi. «Sen ve babam... yani demek istiyorum ki, sen onun kız arkadaşı mısın?»

Genç kadın gülümsedi. «Bu konuda bildiğim tek şey, başlangıçta babandan hoşlanmamama karşın şimdi ondan hoşlanıyor olmamdır.»

David oldukça sıkıntılı görünüyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. «Yani başlangıçta onun hakkında söylemiş olduğun kötü şeyler şimdi seni rahatsız mı ediyor?»

Fairlie gülmeye başladı. «Nan'in reçellerini çok seviyorsun galiba,» dedi. «İçimden seni öpmek geliyor ama yüzün gözün reçel olmuş.»

David, eliyle yüzünü sildi. «Bir tane daha yiyeceğim,» dedi gülerek. Fairlie ona sıkıca sarılıp yanağından öptü.

Az sonra David'i reçelleriyle baş başa bırakarak odasına çıktı. Yazı masasının başına oturup önündeki kâğıda, 'Sevgili babacığım,' diye yazdı. 'Sana ne kadar gücendiğimi bilemezsin. Şu

anda bile beni neden terk etmiş olabileceğini düşünmeden edemiyorum.»

Bloknottaki kâğıdı çekip aldı, buruşturarak çöp sepetine attı. Colin'in hastanedeki mutluluğunu düşündü. Babası da bir zamanlar aynı sevinci duymuş olmalıydı. Sonra David doğduğu gün, Carson... Kafasının içi karmakarışıktı. Ani bir kararla yerinden kalkıp dışarı çıktı.

Nan patiklerden birini bitirmişti. Az sonra Carson, David'i almaya geldi. Fairlie'ye sempati dolu bu ifadeyle baktı. Sonra Nan'ın henüz bitirdiği patiği eline alarak gülümsedi.

«Sen daha bir iki günlükken buna benzer bir şey giydiğini hatırlıyorum, David,» dedi. «Ayaklarını ilk gördüğümde çok şaşırmıştım.»

«Neden?».

«Oğlumun ayaklarını futbol ya da tenis ayakkabılarına layık görüyordum. Oysa üzerindeki entari gibi şeyin eteğini kaldırıp baktığımda...»

«Entari mi? Ne entarisi?» David'in bu işten hiç hoşlanmadığı belli oluyordu.

«Gecelik entarisi gibi bir şeydi. Eteğini kaldırıp baktığımda hayatımda gördüğüm en küçük ayaklarla karşılaşıp şaşırmıştım. Sonra bunlara benzeyen küçücük patikleri ayaklarına geçirdim.»

Bunları söyledikten sonra ceketinin iç cebinden deri bir cüzdan çıkardı. İçinde iki resim vardı. Birinde David bir iki günlüktü. Diğerinde ise on yaşındaydı. Başında bir şapka, küçük bir köpeğe sarılmış objektife gülümsüyordu. Carson elini oğlunun omzuna koymuştu.

«Bu resmi hatırlıyorum,» dedi David. «Beni gösteriye götürmüştün. Galiba son kez...» Devam edecekti ama birden sustu. Bakışlarında üzüntü dolu bir ifade belirmişti. Carson cüzdanı cebine yerleştirdi.

«Onları hep yanında mı taşıyorsun?» diye sordu David. Carson, Nan ve Fairlie'ye baktı. Yanakları hafifçe pembeleşmiş gibiydi.

«Evet,» dedi kısık bir sesle. «Hep yanımda taşırım.»

Sonunda hep birlikte hastaneye gittiler. Fairlie'nin itirazlarına rağmen Nan ve Carson da gelmek istemişlerdi. David de yanlarındaydı ve hayatından oldukça memnun görünüyordu. Önce, hastanenin çiçekçisinde kocaman bir buket yaptırdılar. Brownsy'nin odasına girdiklerinde kadıncağız çok şaşırdı. Colin de oradaydı. Nan patikleri anneye verdi. Brownsy çok memnun olmuştu. Bu arada Colin çocuğu kendi ailesinin çeşitli fertlerine benzetip duruyordu. David uzun süre beşiğin yanında durarak bebeği inceledi.

Carson bir ara elini oğlunun omzuna koyarak, «Sen de tıpkı buna benziyordun,» dedi.

«Olur mu ama baba. Bu çok çirkin.»

Bu sözler herkesi güldürdü. Nan biraz bozulmuştu.

«Brownsy ve Colin için o dünyanın en güzel çocuğu,» dedi. «Doğduğun zaman eminim senin yüzün de tıpkı onunki gibiydi.»

Fairlie karışık duygular içindeydi. Bütün bunlar onun için çok yeniydi. Brownsy yatağının içinde bir ana kraliçe gibi oturuyordu. Bir elini Colin'in avcuna bırakmıştı. Fairlie özlemle kıskançlık karışımı garip bir ruh hali içindeydi. Ortalık bebek giysileri, şekerler ve çiçeklerle doluydu. Bir ara Carson'ın bakışlarıyla karşılaştı ve hemen gözlerini kaçırdı. Genç adam çok rahat görünüyordu. Her zamankinden daha genç ve canlı gibiydi.

Bir süre daha oturduktan sonra hep birlikte Nan'ın evine döndüler. Mutfaktaki masanın çevresine oturarak çay içip kek yediler. Az önce genç

anne babayla paylaştıkları o mutlu hava hepsini etkilemişti.

Carson bir ara Fairlie'ye dönerek, «Senin arabayı garaja çektiler mi acaba?» diye sordu. Fairlie elini alnına vurdu. «Tamamen unuttum,» dedi. Araba saatlerden beri yolun orta yerinde duruyordu.

Carson gülümsedi. «Tahmin etmiştim,» dedi. «Buna da ilk arabana davrandığın gibi davranıyorsun.» Haklıydı. Bu araba da diğeri gibi her an dağılmaya hazırdı. Üstelik Carson'ın yardım önerisini de geri çevirmişti.

İki resim daha satılmıştı. Bu arada Sam Elliott'dan Sydney'ye gitme izni çıktı. Fairlie orada olduğu sürece yerine başka bir sekreter bakacaktı. Bu arada araba özel bir garaja çekilmişti ve tamiri için astronomik bir fiyat istenmişti. Ama Fairlie'nin buna katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Cuma günü David her zamanki gibi eve geldi. Ama bu kez yanında bir arkadaşı da vardı. Verandada resim yapmakla meşgul olan Fairlie'ye onu Alex diye tanıştırdı. Fairlie çocuklara şöyle bir gülümsedi ve işine devam etti. Bu arada David bir şeyler anlatıp durdu. Söylediğine göre Alex'in abisi büyük bir tamir atölyesinde çalışıyordu ve Alex'in en büyük zevki araba tamir etmekti.

Bu açıklamalar devam ederken Fairlie birkaç kez, «Evet,» dedi. Bazen de başını kaldırmadan, «Y~ öyle mi. ne güzel,» gibi şeyler söylüyordu. Az sonra oğlanlar eve girdiler.

Carson, David'i almaya geldiğinde Fairlie hâlâ verandada resim yapmakla meşguldü. Genç adam bir süre hiç konuşmadan tuvalin üzerindeki renkleri inceledi. Sonra gülümseyerek, «Merhaba,» dedi ve eğilip genç kadını dudaklarından öptü. Yumuşak ve heyecan verici bir öpücüktü bu. Fairlie arkasını dönerek elini genç adamın omzuna koydu. Bir kez daha öpüştüler. Fairlie için bu çok samimi, doğal bir hareketti.

«Galiba biraz erken geldim,» dedi Carson. «Hep yanlış zamanlarda karşılaşıyoruz. Ama yine de çalışırken daha sakin oluyorsun galiba.»

«Bunun çalışmayla ilgili olduğunu pek sanmıyorum. Bazen işler çok kötü gidiyor. O zaman hem kendimden hem de başkalarından sıkılıyorum. Hatta nefret ediyorum, diyebilirim.»

«Bu riski göze almam gerekiyor,» dedi genç adam, hafifçe onun saçlarını okşarken.

Fairlie güldü. «Böylece seni uyarmış oluyorum,» dedi.

«Az önce David garip bir şey söyledi. Arkadaşıyla birlikte senin arabayı tamir edecekmiş. Onlara izin vermişsin, öyle mi?»

«Ne izni?» Az önce aralarında geçen konuşmayı hatırlayınca, «Aman Tanrım, ne yaptım ben?» dedi. «Bana durmadan soru soruyorlardı, ben de dalgın dalgın 'evet' diye karşılık veriyordum.»

Carson gülmeye başladı. «Seninle konuşmak için çalışma zamanlarını kollamak gerek,» dedi. «Özellikle ağzından 'evet' sözcüğünü işitmek için.»

Fairlie omuzlarını silkti. «Bu daha çok çocuklar için geçerli olabilir,» dedi. «Ayrıca iki küçük çocuğun bir arabaya büyük zarar verebileceklerini de sanmıyorum.»

«Doğru,» dedi genç adam, başını sallayarak. Fairlie fırçaları tek tek silerek kutusuna yerleştirmeye başladı. Bu arada Carson dikkatle tuvali inceliyordu.

Fairlie onun bir şeyler söylemesini bekledi. Sonra dayanamayarak, «Nasıl buldun?» diye sordu.

«Güçlü, inatçı ve saldırgan,» diye mırıldandı genç adam. «Beğendim ama. Hem de çok.»

Fairlie, Sydney'deki sergiye katılacağını söyledi. Pieter'le arasında geçen konuşmayı olduğu gibi aktardı. Carson şaşırmış görünmüyordu.

Fairlie, «Beni kimin desteklediğini öğrenmek istemiyor musun?» diye sordu.

«Dur bir düşüneyim. B.H.P. mi? Yoksa I.B.M: mi? Buldum, mutlaka Bond Corporation.»

«Hayır, hiçbiri değil. K.M. Murchison. Drenaj boruları. Senin gibi iş dünyasını yakından bilen birinin bu ismi işitmiş olması lazım.»

Carson ciddi bir tavırla başını salladı. «Elbette işittim,» dedi. «Sydney'de nerede kalacaksın?»

«Sheraton-Wentworth'de.»

«Seni özleyeceğim,» dedi Carson. Sonra arabayı merak etmemesini, tamir atölyesine sık sık gidip David'le Alex'in ne yaptıklarına bakabileceğini söyledi.

O hafta sonu Nan'in evi yol üzerindeki bir cafeden farksızdı. David ve Alex düzenli aralıklarla gelip makine yağına bulanmış ellerini yıkıyorlar ve kaybettikleri enerjiyi karşılamak için mutfağa girip bir şeyler atıştırıyorlardı. Carson ise evden dışarı çıkmaya hiç niyetli görünmüyordu. Üzerinde eski bir tişört ve rengi iyice solmuş bir blucin olduğu halde ortalıkta dolaşıyor, ev işlerinde Nan'e yardım ediyordu. Bu haliyle olduğundan daha uzun boylu ve çok enerjik görünüyordu.

Fairlie bir ara, «Bugün büroda işin olduğunu sanıyordum,» dedi. Bu arada genç adam kapıların menteşelerini yağlamakla meşguldü.

«Bazı şeyler daha önemli,» diye karşılık verdi. «Bu hafta sonunu kendimi sevdirme faaliyetle-

rine ayırdım.» Sevimli sevimli gülümsüyordu.

«Bence hiç gerek yok. Nan sana yeterince hayran.»

«Yanlış anladın. Kendimi Nan'e sevdirmeye çalışmıyorum.»

Yatak odasındaki geniş aynada göz göze geldiler. «Becerebiliyor muyum?» diye sordu genç adam.

'Hem de nasıl,' dememek için zor tuttu kendini. 'Müthiş bir şekilde beceriyorsun. Sana koşmak, kollarına atılmak, seni öpmek istiyorum.' Bunların hiçbirini söyleyemezdi tabii. Kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak, «Bu soruyu yanıtlamak için henüz çok erken,» dedi Dışarı çıkmadan önce ona bakarak gülümsedi. «Şu anda sadece menteşeleri yağlıyorsun,» diye ekledi.

«Nankör!»

Merdivenlerden inip bahçeye çıktı, Pa'nın eski çim biçme makinesini aldı. Hava çok güzeldi. Baharın sonuna doğru gökyüzü hep böyle koyu mavi olur, parlayan güneşe rağmen havada hoş bir serinlik hissedilirdi. Çimenler iyice boy atmışlardı. Makineyi tam çalıştırmak üzereyken Carson evden çıkıp ona doğru yürüdü. Aslında bunu beklemiyor değildi.

Genç adam yüzünde muzip bir tebessümle ona yaklaşıp makineyi aldı ve çalıştırdı.

«Bu tür işleri sadece erkekler yapar, öyle mi?» diye bağırdı Fairlie.

«Elbette,» diye karşılık verdi genç adam. Üzerindeki tişörtü bir çekişte çıkardı. Fairlie bir an soluğunu tutarak baktı ona. Carson Tate'i ilk kez çıplak görüyordu. Genç adam çimleri biçmeye başladı. Aletin sapını büyük bir güçlükle kavramış, kasları gerilmişti.

Fairlie bakışlarını onun güçlü kaslarla kaplı

sırtından ayıramıyordu. Yere oturup onu seyretmeye başladı. İçinde açlığa benzer bir şey duyuyordu. Bir kedi gibi oturduğu yerde dudaklarını yalayarak baktı ona. Bu küçük hareket Carson'ın gözünden kaçmamıştı. Birbirlerine bakarak gülümsediler. Genç adam Fairlie'nin yarı çıplak bacaklarını işaret ederek, «Çok güzelsin, sevgilim!» diye seslendi.

Fairlie onun yanına koşup, o güçlü vücuda dokunmamak için kendini güç tutuyordu. Daha fazla dayanamayacağını anlayınca yerinden kalkıp mutfağa doğru yürüdü.

«Bir şey mi oldu canım?»

Nan'in bakışlarında nedense şaşkınlık okunuyordu. Fairlie, Carson'ın tişörtünü elinde tutmakta olduğunu fark edince kızardı. Elindekini mutfak sandalyelerinden birinin üzerine bırakırken, «Yok bir şey Nan,» dedi. Nan yirmi beş yaşındayken neler hissettiğini hatırlıyor muydu acaba?

Bölüm Dokuz

Ayrılırlarken Carson gerçekten çok üzgün görünüyordu. Genç kadının ellerini sıkı sıkı tutarak, «Seni özleyeceğim,» dedi.

Güneyde kıştan kalma bir serinlik hüküm sürüyordu. Sydney'de hava kapalıydı. John Travis'in galerisinin bulunduğu, iki tarafı ağaçlıklı caddede sert bir rüzgâr esiyordu. Suare tarzı bir açılış düşünmüştü Travis. Gelenlere şarap ve peynir ikram ediliyordu.

Fairlie etrafa gülücükler saçıyor, müşterilerle mümkün olduğu kadar konuşmaya çalışıyordu. Murchison's gibi bir şirket tarafından desteklendiği için doğrusu çok şanslıydı. Sergiye katılan diğer ressamların kendisi kadar şanslı olmadıkları görülüyordu. İlk gece Nan'i telefonla aradı. Yaşlı kadın çok heyecanlıydı çünkü hafta sonunu Reynoldslar'da geçirmeye karar vermişti. Kalacağı eve henüz telefon bağlanmadığı için Fairlie'yle bir süre görüşemeyecekti.

Bu haber genç kadını biraz tedirgin etti. Eski evin boş kalması can sıkıcıydı. Nan'ın evini dev makinelerin arasında gözünün önüne getirdi.

«Otel numaramı yaz, Nan. Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın.»

Ertesi gece Carson telefon etti. «Evin durumu iyi, Fairlie,» diyordu. «Nan de çok iyi. Arkadaşın Brownsy bebeğe sürekli bir şeyler örüyor.»

Fairlie güldü. Rahatlamıştı. «Ama bu Nan'ın uzmanlık alanına giriyor,» dedi.

«Şu anda üstünde ne var?»

Soru genç kadını şaşırtmıştı. Otelin geniş yatağına uzanmış durumdaydı. Üzerindeki ipek bir rob vardı.

«Neden soruyorsun?»

«Çalışırken seni gözümün önüne getirmek istiyorum da.»

«Çok garip.»

«Söylemenin bir sakıncası mı var yoksa?»

«Şu anda üzerimde krem rengi ipek bir rob var. Yatağa uzanmış durumdayım.»

Derin bir sessizlik oldu.

«Burada Harbour Köprüsü kadar yüksek dosyaların arasında kalmış bulunmaktayım. Beni özledin mi, Fairlie?»

«Senin neyini özleyeyim? Nan'in yemeklerini bir okul çocuğu gibi atıştırmanı mı özleyeyim? Yoksa alaycı tavırlarını mı?»

«Beni özlemişsin,» dedi genç adam hoşnutlukla. «Bak sana ne söyleyeceğim. Geldiğin zaman burada bir sürprizle karşılaşacaksın.»

Fairlie'nin kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. «Bana böyle şeyler söyleme,» dedi. «Dur tahmin edeyim,» diye ekledi. «David bir metre boyunda bir değirmen yaptı. Yoksa arabamı mı söktü?»

Carson güldü. «Bilemedin,» dedi.

Günler birbirine benzeyerek geçip gidiyordu. Galerinin açılış saati olan on bire kadar Fairlie'nin yapacak işi yoktu. Limana gidip dolaşıyor, açıkta demirlemiş gemileri, rıhtımdaki güvercinleri seyrediyordu. Carson birkaç gündür onu aramamıştı. Ama uzun süre beklemesi gerekmedi. Güneşli bir öğle sonrası Carson galeriye giriverdi. Fairlie gözlerine inanamamıştı.

Gülümseyerek müşterilerden özür diledi ve Carson'ın yanına geldi. Genç adam onun ellerini sıkıca tutarak çok ciddi bir ifadeyle gözlerinin içine baktı.

«Burada ne işin var?» diye sordu genç kadın.

«Seni çok özledim. Ne zaman çıkacaksın buradan?»

«Yarım saat sonra.»

«Bekleyeceğim.»

Bu kısa konuşmadan sonra Carson resimleri incelemeye başladı. Günün bu saatinde önceden haber vermeden gelmesi çok garipti.

Bu arada John saçları gümüş rengine boyalı bir müşteriyi Fairlie'yle tanıştırdı. Genç kadın onunla konuşurken aklı hep Carson'daydı. Galerinin kapanma vakti yaklaşıyordu. Nihayet son müşteri de gitti. Carson'la kısa bir an göz göze geldiler ve birlikte çıktılar.

Genç adam arabanın kapılarını açarken tek kelime söylemedi. Fairlie onu hiç böyle görmemişti. Sessizce oturdu. Araba hareket etti. Ağaçlıklı bir yol boyunca hızla yol alıyorlardı. Fairlie parmaklarının arasında tuttuğu küçük bir yaprağın damarlarını inceliyordu.

Araba Centennial Park'a girdi ve yavaşladı. Yapma bir köprünün üzerinden geçtiler. Jogging yapan iki kişiyi, daha sonra birkaç bisiklet sürücüsünü ve ata binmiş iki genç kızı geçtiler.

Carson arabayı çimenlik bir yere sürerek durdurdu. İndi, genç kadının oturduğu taraftaki kapıyı açtı.

«Bir dakika,» dedi Fairlie. Uzun topuklu ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayaklarıyla çimene bastı. Birlikte yürüdüler. İlerde, bitkilerin ve ağaçların gizlediği bir bank vardı. Oraya oturdular. Carson genç kadının elini yavaşça tuttu, kolunu omzuna koydu.

«Bir daha seni asla yalnız bırakmayacağım,» dedi Carson. Dudakları içgüdüsel bir hareketle birbirini buldu. Fairlie bu anı günler, haftalar

boyunca beklemişti. Ağaçların arasında birbirlerine sıkıca sarıldılar. Uzaktan çocukların neşeli sesleri geliyordu.

«Burada olduğun için çok mutluyum, Carson,» diye fısıldadı yüzünü onun boynuna gömerek.

«Bir daha asla ayrılmayacağız.» Genç kadının saçlarını öpüyordu bunları söylerken.

«Güneş battığında park kapanır,» dedi Fairlie, yarı uykulu bir sesle. «Gelirken giriş kapısında bir uyarı levhası gördüm.»

«Biz de gideriz. Hatırlayabildiğim en uygun yer burasıydı. Hiç kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir yerde seninle baş başa kalmak istiyordum.»

Az sonra güneşin ışıkları ağaçların arasından çekildi. Park bekçileri at sırtında çevreyi son kez kontrol etmek için dolaşmaya çıktılar.

Yerlerinden kalkarak arabaya doğru yürüdüler. Fairlie genç adama iyice sokulmuştu. Çıplak ayaklarıyla serin çimenlere basıyor, Carson'ın güçlü kolunu sımsıkı belinde hissediyordu.

Az sonra arabadaydılar. Carson düşük bir hızla sahil yolu boyunca ilerledi. Uzakta denizle gökyüzünün birleştiği ufuk çizgisinde batan güneşin kızıltısını seyrediyorlardı.

Küçük bir İtalyan lokantasında yemek yediler. Kırmızı şarap nefisti. Fairlie hafifçe dönen başını genç adamın omzuna yaslamıştı.

«Ne kadar kalacaksın?»

«Yaklaşık iki saat. Otelde bir içki içebiliriz. Sonra Mascot'a gideceğim.»

«Yani bir iki saat için mi geldin?»

«Seni görmek zorundaydım. Sen gidince içimde derin bir boşluk açıldı sanki.»

Sheraton-Wentworth'ün barı çok kalabalıktı. Carson genç kadının kulağına eğilerek, «Bu otelin oda servisi yok mu?» diye sordu.

«Var,» diye karşılık verdi Fairlie.

Asansörde yukarı çıkana kadar tek kelime konuşmadılar ve birbirlerine dokunmadılar. Fairlie'nin odasına girdiklerinde Carson hemen telefona gitti ve şampanya söyledi. Sonra ellerini ceplerine sokarak pencereye doğru yürüdü.

«Hava değişti,» dedi. «Gökyüzünde ne yıldız ne de ay var.»

Fairlie bu sözlerde bir gariplik sezer gibi oldu. Carson gerilim içindeydi.

«David nasıl?»

«İyi. Bu gece Alexler'de kalıyor.» Kısa bir sessizlik oldu. «David'le ilişkimiz korkarım iki adım ileri bir adım geri gidiyor. Ama yine de bir ilerleme kaydedebildik sanıyorum.»

Kapı çaldı. Garson şampanya getirmişti. Buz kovasını sehpanın üzerine bıraktı, Carson'ın verdiği bahşişi alıp çıktı.

Genç adam bardakları doldururken, Fairlie, «Onun doğum günlerini unutmamalısın,» dedi.

Bir an göz göze geldiler. «Unutmuyorsun, değil mi?» diye sordu Fairlie.

«Unutmuyorum,» dedi genç adam. İçini çekti. «Tricia bu tür konularda çok kurnazca davranıyor. Bir ara benim ziyaretlerimin David'i tedirgin ettiğini söyledi. Ben de aptal gibi bu sözlere inandım. Her şeyi zamana bırakmamı istiyordu. Bu arada gönderdiğim bazı şeyleri David'e vermedi. Meselâ mektupları...»

«David mektuplardan hiç söz etmedi. Bana doğum günlerini hep unuttuğunu söyledi. Ben de işadamlarının çok meşgul olduklarını ve bu tür işleri genellikle sekreterlerine havale ettiklerini anlattım.»

Carson genç kadına bardağını uzatırken gülümsedi. «Ne zaman konuştunuz bunu?»

«Pieter'la yemeğe geldiğin gece. Mutfakta bu-

laşık yıkarken.»

«Aradan çok zaman geçti. O zamanlar benim yanımda değildin, Fairlie.»

«David'le ilgili konularda pek öyle değildi. Oğlunla arandaki ilişkiler beni biraz şaşırtıyordu. Seni iki ayrı kişiliğe sahip biri gibi algılıyordum.»

Carson güldü. Gri gözleri loş ışıkların altında parlıyordu. «Büronun terasında seni öptüğüm gece böyle mi düşünüyordun?»

«Hayır, o gece aynı şeyi, kendim için düşünüyordum. O zamanlar seni çok iyi tanımıyordum, sanırım.»

Genç adamın bakışlarındaki ifade gittikçe daha derin bir anlam kazanıyordu. Elindeki bardağı yavaşça sehpanın üzerine bıraktı. «Şimdi beni daha iyi tanıyorsun. Öyle değil mi, Fairlie?»

Yerinden kalkarak genç kadının yanına geldi. Ellerini koltuğun kenarlıklarına koyarak yüzünü iyice yaklaştırdı. «Bana güveniyor musun, Fairlie?»

«Evet,» diye fısıldadı genç kadın.

Yüzünü ona iyice yaklaştırdı. Carson'ın dudaklarında şampanya tadı vardı. İyice sokuldu ona. Solukları hızlanmaya başlamıştı. Elindeki şampanya kadehini bırakmadan kollarını genç adamın boynuna doladı. Carson onu belinden sıkıca kavrayınca elindeki şampanya kadehi omzundan aşağı dökülüverdi. Genç adamın üzerindeki ipek gömlek omzundan kol manşetine kadar ıslanmıştı.

Fairlie gülmeye başladı. «Bu neyin habercisi acaba?» dedi genç adam neşeli bir sesle. «Birincisinde sıcak kahve, ikincisinde buz gibi şampanya.»

«Bizim kaderimiz bu.» dedi genç kadın. «Üzerindekini çıkarsan iyi olacak, üşütebilirsin.»

Elindeki kadehi yere bıraktı. Ayağa kalkıp genç adamın kravatını gevşetti ve gömlek düğmelerini yukardan aşağı doğru yavaş yavaş çözmeye başladı. Carson engel olmak için küçük bir hareket yaptığında, «İzin ver,» diye fısıldadı. «Biliyorsun sana borçluyum.»

Carson'ın bluzunun düğmelerini nasıl çözdüğünü hatırlayarak gülümsedi. Dudaklarının kahvenin yaktığı yere hafifçe dokunuşunu düşünerek ürperdi. Beyaz gömlek genç adamın omuzlarından sıyrılıp düştü. Fairlie avuçlarını onun geniş göğüslerine bastırdı. Artık gülümsemiyordu. Loş ışıkların içinde genç adamın vücudu hafifçe parlıyordu. Bu adaleli vücudu titreyen parmaklarının ve avuç içlerinin yumuşak dokunuşlarıyla yoklamaya başladı. 'Vücudunu bir sanatçı gözüyle inceliyorum,' demişti bir keresinde. Oysa şimdi çok farklıydı. «Yıllar önce bir heykele dokunmuştum,» diye fısıldadı. «Ama bu çok farklı. Sanatçı duyarlılığının çok ötesinde.»

Onun güçlü kollarını ağır hareketlerle okşadı.

«Çok güzel bir adamsın,» dedi yavaşça. Yanağını onun geniş göğsüne yasladı.

Carson boğuk bir sesle güldü. «Bir kadın olarak mı, yoksa bir sanatçı olarak mı, konuşuyorsun?» Genç kadının yüzünü kaldırarak gözlerinin içine baktı. Solukları birbirine karışıyordu.

«Her ikisi de,» diye fısıldadı Fairlie gözlerini ayırmadan.

Carson onun üzerindeki giysiyi yavaşça sıyırdı. Sutyeninin klipsini açtı. Fairlie omuzlarını hafifçe eğince sutyen kollarından sıyrılıp yere düştü. Genç adamın elleri omuzlarından beline doğru sırtı boyunca hafifçe kaydı. Fairlie başını geriye doğru attı. Göğüs uçları sertleşmişti. Carson yavaşça onu okşamaya başladı.

Yumuşak halının üzerine uzandılar. Carson'ın dudakları genç kadının boynunda, göğüslerinde dolaşıyordu. Fairlie sabırsızlığa, açlığa benzeyen garip bir duyguyla sarıldı ona.

«Carson...»

Genç adam kısa bir an hareketsiz kaldı. Fairlie derin bir soluk alarak, «Seni seviyorum,» diye fısıldadı. Onun omuzlarını öpmeye başladı. Az önce kadehin döküldüğü yerde hafif tuzlu bir şampanya tadı vardı.

Carson onu biraz kendinden uzaklaştırarak, «Acele etme,» dedi.

Acele mi? Hayır bu kez yarıda kesmeye hiç niyeti yoktu. Dudaklarını yavaşça genç adamın yanağına bastırdı. Kollarını o güzel, güçlü vücuda doladı.

«Gitme,» diye fısıldadı. «Burada kal.»

«Emin misin?»

«Eminim.»

Birlikte yatağa gittiler. Carson yatağın kenarına oturdu ve genç kadını kendine doğru çekerek eteğini çıkarmasına yardım etti. Fairlie bir süre onun önünde kımıldamadan çırılçıplak durdu. Genç adam bir süre seyrettikten sonra dudaklarını yavaşça onun yumuşak tenine dokundurdu. Sonra yatağın içine çekti. Fairlie o iri gövdenin ağırlığını üzerinde hissederek gözlerini kapadı. Kalpleri hızla çarpıyor, isimlerini fısıldayan solukları birbirine karışıyordu.

Az sonra biraz yorgun, yan yana yatıyorlardı. Yatağın başucundaki lambadan yayılan ışık genç adamın yüzünü aydınlatıyordu. Fairlie parmaklarının ucuyla onun çenesine dokundu.

«Az önce yıldızlar yok demiştin,» dedi yumuşak bir sesle.

Carson dudaklarıyla genç kadının alnına dokundu. «Seni seviyorum, Fairlie.»

«Carson.» Parmaklarını onun saçlarına geçirdi. «Sevgili Carson, ben de seni seviyorum.»

Daha sonraki günlerde Fairlie'nin ayakları sert bir biçimde ve hızla yere değdi. Sydney büyük binaları ve kuleleriyle canını sıkmaya başlamıştı. Bir uçağa atlayıp Carson'ın yanına dönmemek için kendini zor tutuyordu. Hemen her gün telefonla görüşüyorlardı.

«John beni erken bırakırsa hemen dönmek istiyorum.» Birkaç gece önce birlikte yattıkları yatağa uzanmış konuşuyordu. Ama Carson'ın tavrı umut kırıcıydı.

«Sabırlı ol, sevgilim,» dedi. «Yoluna koymam gereken bir iki iş var. Yarından sonra seni havaalanında karşılayabilirim. Çok az zamana ihtiyacım var.» Neşeyle güldü. «Bir şey sormak istiyorum. Elmas sever misin?»

Fairlie önce buz kesti, ardından ateş bastı. Bu sözler iki anlama da gelebilirdi. Elmas sonsuz beraberliğin simgesi olabileceği gibi, insanın metresine hediye edebileceği bir şey de olabilirdi.

«Her zaman değil. Daha doğrusu, bilemiyorum.»

«Sol eline takmak istediğim bir yüzük için soruyorum. Döndüğün zaman böyle bir yüzük takmak isteyeceğini düşündüm de.»

«Carson, yoksa bu bir teklif mi?»

«Gerçi şu anda pek uygun koşullarda değiliz ama, bunun bir teklif olduğu kesin. İstersen düşünmen için sana biraz zaman verebilirim.»

Fairlie gülmeye başladı. «Aptallık etme,» dedi. «Sana evet diyorum, hem de bütün kalbimle.»

O gece babasına mektup yazmak için masanın başına oturdu. Her zamanki gibi, 'Sevgili babacığım,' diye başladı. 'Seni seviyorum...' Bir süre

kımıldamadan durdu. Hayır, yine yazamayacaktı. Mektubu katlayıp zarfa koydu. Ertesi sabah ilk işi bu mektubu postaya vermek olacaktı. Belki de babasının eline geçmeyecekti. Hâlâ aynı adreste olma ihtimali pek yüksek değildi.

Ertesi gün John Travis genç kadının resimlerinden birini sattı. Galeride müşteriyle sohbet ediyordu.

Adam durmadan övücü şeyler söylüyordu. Bir ara, «Karım resimlerinize deli oluyor,» dedi. Uzun uzun güldü. Sonra birden ciddileşerek, «Bu sergiye katılmanız bizim için çok iyi oldu,» dedi.

«Bunu Murchisons'a borçluyum.»

«Murchisons mu?»

«Evet. Bu şirket hakkında bilginiz var mı?»

«Pek değil. Ama genel olarak bilindiği gibi Murchisons, Tate grubunun önemli bir parçasıdır. İş dünyasıyla yakından ilgili değilseniz bilmenize imkân yok. Tate'in buna benzer pek çok şirketi vardır. Mesela Adelaide grubu tamamen onlara bağlıdır.»

Fairlie donakalmıştı. «Emin misiniz?» diye sordu, kuşkuyla.

«Sevgili Miss Jones, ben bir borsacıyım. Elbette eminim. Benim işim bu.»

Çok garip bir durumdu bu. Murchisons ile ilgili olarak Carson'la konuştuğunu gayet iyi hatırlıyordu. Şirketin Tate'e bağlı olduğunu söylememesi için ne gibi bir neden olabilirdi? Uzun süredir kafasından attığı kuşkular bir bir geri gelmeye başladı. Nan'in evi gözlerinin önüne geldi. Şu anda Sydney'de bulunuyordu. Nan. Reynoldslar'la birlikteydi ve ev bütün bir hafta boş kalmıştı. «Olamaz,» diye söylendi yüksek sesle.

Hemen telefona koşup Carson'ın bürosunu aradı. Sandra patronun az önce çıktığını ama bir süre sonra döneceğini söyledi. Fairlie titreyen parmaklarıyla Nan'in telefon numarasını çevirdi. Hayır, evde kimse yoktu. Belki de telefonu kesmişlerdi. Her şey olabilirdi. Derhal dönmeli, Carson'ı, Nan'i ve evi görmeliydi.

Brisbane'e uçmak saatler sürdü. Fairlie havaalanından koşarak çıktı ve gördüğü ilk taksiye atladı. Şoföre hızlı sürmesini söyledi. Kafasının içinde greyderlerin uğultusunu duyuyordu. Bu işin içinde mutlaka bir şey vardı. Murchisons komedisi, ardından Nan'in evden uzaklaşması... Hayır, yeni bir ihanete katlanamayacaktı. «Hayır!» diye bağırdı yüksek sesle. Şoför hayretle arkasını döndü. Sonra da yol boyunca ikide bir aynadan Fairlie'ye bakmaya başladı. Ama genç kadın böyle şeylerle ilgilenecek durumda değildi. İlk ihanete uğrayışı olmayacaktı bu. Önce babası, sonra Ben ve şimdi de... Hayır, bütün bu olup bitenlerin mantıksal bir açıklaması olmalıydı.

Colossus binasını görünce bu düşüncelerden sıyrıldı.

«İşte burası, kapıya lütfen!»

Arabadan indi, elini camdan içeri sokarak hayretle bakan şoföre parasını verdi. Binaya girmeden önce Nan'in evini uzaktan da olsa görmek istedi. O tarafa doğru birkaç adım attı ve birden kanının donduğunu hissetti. Bir zamanlar Nan'in evinin durduğu yerde, geniş, kahverengi bir boşluk vardı. Yarım yüzyıldır varlığını koruyan ev ve o özenle bakılıp sulanan bahçe, üzerinde tekerlek izleri görülen bir toprak parçasından ibaretti.

Omzuna bir elin dokunmasıyla irkildi.

«İyi misiniz, bayan?» Az önceki taksi şoförü yüzünde aynı ifadeyle arkasında durmuş ona ba-

kıyordu.

«Sanırım pek iyi değilim. Şey... beni bekler misiniz? On dakikadan fazla sürmez.»

Adam başını salladı. Fairlie koşarak Colossus binasına girdi. Asansöre bindi, dokuzuncu katın düğmesine bastı. Rüyada gibiydi. Dokuzuncu kata gelince asansörden çıktı. Sandra onu görünce olağanüstü bir şey olduğunu anlayıp ayağa kalktı.

«Yalnız mı?» diye sordu, Fairlie.

«Evet,» diye karşılık verdi kadın. «Evet, ama...»

Fairlie onu dinlemeden odaya daldı. Carson her zamanki yerinde, masasının başında oturuyordu.

Onu görünce, «Fairlie!» diyerek ayağa kalktı. Çok şaşırmıştı. Gülümsemeye çalışıyor ama beceremiyordu. Genç kadını kollarının arasına almak için ona bir iki adım attı ama yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçti.

«Sen bir alçaksın, Carson Tate! Hani Nan'i üzecek bir şey yapmazdın.»

«Fairlie, ama bütün bunlar...»

«Sürpriz, öyle mi? Lanet olsun sana da, sürprizine de! Ama hata sende değil. O toprağı istediğini bana daha önce defalarca söylemiştin. Beni istediğini de açık açık söylemiştin. Şimdi ikisine de sahip oldun. Memnun musun bari!»

Ellerini ceplerine sokarak odanın ortasındaki makete doğru yürüdü. Gördüğü şey öylesine çarpıcıydı ki, asabi bir kahkaha atmaktan kendini alıkoyamadı. Nan'in küçük evi maketten çıkarılmıştı.

«Fairlie, dinle beni lütfen.»

Hayır, dinlemeyecekti. «Murchisons işini de sen ayarladın,» dedi genç adamın gözlerinin içine bakarak. «Bunu beni evden uzaklaştırmak için yaptın. Böylece sanatçı kişiliğimi de kullandın. Bendeki kadını ve bendeki sanatçıyı kullandın!

Bravo doğrusu! Çok kurnazca, çok akıllıca! Beni ayartmak için James gibi birini kullandığını sanmıştım. Meğer ne safmışım. Dilerim kuzenlerin seni bu Colossus'tan atarlar. Parasız kalırsın umarım. Ama bu durumda da zengin dulların peşinde koşan bir jigolo olarak hayatını kazanabilirsin. Senin gibi bir adamın beceremeyeceği hiçbir iş yoktur.»

Carson yavaşça arkasını dönüp camdan dışarı baktı. «Bana güvendiğini söylemiştin,» diye mırıldandı.

«Hatırlatma bana!» diye bağırdı Fairlie. «Ne kadar sürdü bütün bunlar, Carson. Yoksa Nan'in imzasını beni Sydney'ye göndermeden önce mi almıştın?» Kapıya doğru birkaç adım attı, sonra birden dönüp, «Yılan!» diye haykırdı. «Nan'in sevgisini kazandın. Ben bile neredeyse sana inanacaktım.»

«Her şey çabucak oluverdi işte.»

«Öyle mi? Ben de o ateşli âşık rollerine inanmaya başlıyordum. O gün beni görmek, benimle birlikte olmak için Sydney'ye gelmediğini çok iyi biliyorum artık. Masrafları ödemeye geldin, öyle değil mi? Sergi parasını, otel parasını!.. Sen bir işadamısın. Menfaatin olmadığı sürece bu tür sanatsal faaliyetleri desteklemen düşünülemez. Bu kural böylece bir kez daha doğrulanmış oluyor.»

Fairlie birden yüksek sesle gülmeye başladı. Sinirleri iyice bozulmuştu. Ona doğru bir iki adım attı. Vahşi bir tavırla, «Söyle bana, Carson,» dedi. «Benimle kurduğun ilişki, tezgâhladığın bütün bu oyunlar şirketine ne kadar kâr sağladı.»

Genç adam onu omuzlarından tutup sarstı. «Kendine gel Fairlie!» diye bağırdı. «Ne söylediğini bilmiyorsun sen. Birlikte geçirdiğimiz o ge-

ce benim için çok anlamlıydı. Bunu sen de biliyorsun.»

«Evet, gerçekten de çok anlamlıydı. Peki ya elmaslar? Beni rahatlatmak için uydurdun, değil mi? Hemen dönmeme engel olmak istiyordun. O sırada evin yıkımı bitmiş miydi? Cevap ver bana.»

Carson başını öne eğdi. «Çok başarılı bir âşıksın, Carson,» diye devam etti genç kadın. «Ama o geceyi bir daha hatırlayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Şu asansör dokuzuncu kattan zemine inene kadar o geceyi unutacağım.»

«Unutamayacaksın,» dedi Carson, dişlerinin arasından. Onu omuzlarından tutup sarstı. «Senin derdin bu zaten. Unutamıyorsun, bağışlayamıyorsun, kimseye güvenemiyorsun. Baban senden bir mektup bile alamıyor, çünkü seni bir zamanlar terk etti diye onu bağışlayamıyorsun. Nişanlın seni bir kere aldattı diye her şeyi yıkıp kaçıyorsun. Zavallı adam işlediği suçun senin gözünde ne kadar önemli olduğunu hâlâ düşünüyordur herhalde. Önce baba kızını terk ediyor, ardından kız bütün erkeklerin aynı şeyi yapacaklarını düşünmeye başlıyor. Senin sorunun bu işte!»

Fairlie bir adım geri çekilerek kolunun bütün gücüyle onun yanağına bir tokat attı.

«Gerçeklerden söz edilmesini istemiyorsun, Fairlie,» dedi genç adam.

«Sen gerçekten ne anlarsın?» Bu sözleri dişlerinin arasından nefretle söylemişti. Son kez onun yüzüne baktı. Bir daha onu görmeyecekti. Asla görmeyecekti.

Carson'ın gri bakışları öfke doluydu. «Belki bir gün değişirsin,» diye mırıldandı. Kısa bir an göz göze geldiler. Hiç de zafer kazanmış birine benzemiyordu. Bir kere çok üzgün görünüyordu. Ayrıca ciddiydi, oysa böyle durumlarda genellikle alaycı bir tavır takınırdı. Her şey bitmişti artık. Fairlie kalbinde bir zamanlar Carson Tate'in doldurduğu yerde derin bir boşluk hissediyordu. Yıkılan sadece Nan'in evi olmamıştı.

Ağır adımlarla çıkış kapısına doğru yürüdü. Elini kapı tokmağına koyup kısa bir an hareketsiz kaldı. Sonra geri dönerek, «Umarım sabık karın bir an önce gelip geç olmadan David'i senin elinden kurtarır,» dedi. Tam dışarı çıkacakken aklına geldi. «Nan nerede?» diye sordu kararlı bir sesle.

«Sana adresini vereyim,» dedi Carson. Masanın üzerindeki bir bloknotun sayfasına bir şeyler yazdı. Bu arada telefon çalmaya başlamıştı. Genç adam telefona dönüp bakmadı bile. Kâğıdı Fairlie'ye uzattı.

Genç kadın kâğıdı alırken, «Umarım sağlık koşullarına uygun bir evdir,» dedi. «Yoksa bir apartmanın bodrum katı mı?»

Carson yanıt vermedi.

Fairlie kapıyı çarpmadan önce, «Nan'e sevgilerini söylememi ister misin?» diye bağırdı.

Bölüm On

Nan'in yeni adresini taksi şoförüne verirken gözyaşlarını tutamadı. Nan'i görmeye hazır değildi. Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Çantasından güneş gözlüklerini çıkarıp taktı. Şoföre durmasını söyledi. Sonra ona bir başka adres verdi. Bu o anda gidebileceği tek adresti. Taksi az sonra Van Lewin Galerisi önünde durdu.

Pieter bürodaydı. Hemen koşup genç kadına sarıldı, yanaklarından öptü, çantasını aldı. Fairlie başını onun geniş göğsüne yaslayarak bir süre hareketsiz kaldı.

Pieter, «Fairlie, sevgilim...» diye söze başladı ama sonunu getiremedi. Kendi dilinde bir şeyler mırıldandı. Sonra genç kadının çenesini hafifçe tutup yüzünü kaldırdı.

«Neyin var, tatlım?»

«Carson...»

Pieter onu kollarının arasında sıkıca tuttu. «Ah, ne aptalım,» diye mırıldandı. «Carson. Tabii, Carson.» Fairlie'yi belinden tutarak az ilerdeki geniş koltuklara götürdü.

«Otur ve anlat bakalım, Carson, Pieter babanın kollarına sığınman için sana ne yaptı.»

Fairlie bütün olanları başından sonuna kadar ayrıntılarıyla anlattı.

«Bu şekilde geldiğim için özür dilerim, Pieter,» dedi sonunda. «Carson'ın bürosundan az önce ayrıldım. Nan'le bu durumda karşılaşmak istemedim. Onun ne durumda olduğunu bilmiyorum. Carson ona bir belge imzalatmış olmalı. Zavallı

kadın ona o kadar çok güveniyordu ki.»

«Sence Carson bu tür şeyler yapabilecek bir adam mı?»

«Elbette. Olanları görmüyor musun?»

Pieter genç kadının omuzlarına dökülen saçlarını hafifçe okşadı. «Haklı olabilirsin, canım,» dedi. «Büyük işadamları merhametsiz olabilirler. Seni böyle üzgün görmek beni çok sarstı. Belki de böylesi daha iyi. Ben olayından sonra kendini nasıl toparladığını hatırla.»

«Ama bu çok farklı, Pieter.»

«Yoksa Carson Tate'i seviyor musun?»

Fairlie başını salladı.

«Ama bir zamanlar Ben'i de seviyordun, Fairlie. Oysa şimdi böyle düşünmüyorsun.»

«Ben'e yönelik duygularım bununla kıyaslanamaz.»

Çantasından bir mendil çıkarıp burnunu sildi. Pieter oturduğu koltukta şöyle bir doğruldu, ellerini sert bir sesle birbirine çarparak, «Durumunu hiç beğenmiyorum,» dedi. «Derhal ona gidip her şeyi anlatmalısın. Hemen, şimdi!»

Fairlie şaşırmıştı. Gözlerini iri iri açarak arkadaşının yüzüne baktı.

«Ama Pieter, sen demiştin ki...»

«Ne söylediğim hiç önemli değil. Çünkü ben ihtiyar bir aptalım. Carson hakkındaki gerçek düşüncelerimi sana anlatmadım. Carson Tate benim için çok güvenilir bir kişidir. Sen de ona güvenmelisin. Az önce anlattıklarının mutlaka bir açıklaması olmalı. Carson'ın seni kırmak isteyeceğini hiç sanmam.»

Bu sözler Fairlie'yi çok şaşırtmıştı. Farkında olmadan ayağa kalkmış hayretle Pieter'in yüzüne bakıyordu. Pieter koca gövdesiyle döndü ve telefonu aldı.

«Bir taksi çağıracağım, Fairlie. Seni ona ken-

di ellerimle göndereceğim. Pek az erkek yapar bunu.» Fairlie boş bakışlarla ona bakıyordu. «Hayat büyük bir şakadır demiştim, hatırlıyor musun, Fairlie?» Numarayı çevirdi ve bir taksi çağırdı. Ahizeyi yerine koyduğunda her zamanki gibi sempatik bir ifadeyle gülümsüyordu.

Taksi gelince birlikte dışarı çıktılar. Pieter genç kadının binmesi için kapıyı açtı. Ve o güne kadar ilk kez Fairlie'yi dudaklarından öptü. Kısa bir an onun gözlerinin içine baktı, sonra derin bir iç çekerek, «Git şimdi,» dedi. «Öğle yemeğine geç kalmak üzereyim, tatlım.»

«Öğle yemeği mi? Ama saat üçe geliyor, Pieter.»

«Bak canım, yeni bir Fransız lokantası buldum. Yemekleri tek kelimeyle nefis. En uygun saat de öğle sonrası.»

Arabanın kapısını kapadı. Taksi hareket ettiğinde Fairlie ona el sallamak için geri döndü. Ama Pieter çoktan içeri girmişti bile.

Az sonra Fairlie, Colossus binasının büyük kapısından içeri giriyordu. Asansöre binip dokuzuncu kata çıktı. Sandra onu görmezlikten geldi.

Carson'ın masası boştu. Terasa doğru yürüdü ve birden durdu. Genç adam oradaydı. Arkası dönük dışarıyı seyrediyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra teras kapısına doğru birkaç adım attı. Otomatik kapı hafif bir ses çıkararak açıldı. Carson sert bir hareketle döndü, göz göze geldiler. Genç adamın yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu. Tek kaşını kaldırarak ciddi bir ifadeyle baktı ona. Fairlie kalbinin hızlı hızlı çarpmaya başladığını fark etti. Geri dönemezdi artık. Yüzüne sert bir ifade yerleştirmeye çalıştı ve ağır adımlarla ona yaklaştı.

«Açıklama yapman için sana şans tanımamıştım,» dedi sakin bir sesle. «Yine de bu konuda mazeret gösterebileceğini sanmıyorum.»

Carson gözlerini hafifçe kısarak baktı ona. Fairlie bir an cesaretinin kırılmak üzere olduğunu hissetti. Yutkundu, bakışlarını kaçırdı. Mutlaka bir şeyler söylemeliydi. «Bana söz vermiştin,» diye mırıldandı. «Hani Nan'i incitmeyecektin, hani evi buldozerlerle yıkıp geçmeyecektin?»

Genç adam bir şey söylemedi. Ama merak dolu gözlerinde bir ışık yanıp sönmüştü. Fairlie'nin sinirleri bozulmaya başlamıştı. «Bir şey söylemeyecek misin, Carson?» diye bağırdı. «Anlayabileceğim bir şeyler söyle bana. Böyle bir şey yapmadığını ya da niyetinin başka olduğunu söyle. Evi karıncalar yemiş olabilir. Ya da müthiş bir deprem sonucunda yıkılmış olabilir. Lütfen bir şeyler söyle.»

«Neden?»

«Nasıl, neden? Seni seviyorum da ondan. Senin böyle bir şey yapabileceğine inanmak istemiyorum da ondan.»

Daha fazla konuşamadı, çünkü Carson ani bir hareketle onu belinden yakalayıp kendine doğru çekti.

«Şükürler olsun, nihayet kendine gelebildin,» diye fısıldadı. Sonra onu elinden tutarak, «Haydi, gidelim,» dedi.

İçeri girdiler. Carson sandalyenin arkalığına asılı ceketini aldı. Koşarak kapıdan çıktılar. Genç adam Sandra'nın önünde bir an duraladı. «Erikson'la toplantıyı erteliyorum,» dedi.

«Az önce ertelemiştim zaten,» dedi Sandra, başını kaldırmadan.

Asansörde Fairlie sordu. «Nereye gidiyoruz?» Carson telaşla ceketini giymeye çalışıyordu. İşini bitirdi ve tek kelime söylemeden sarılıp Fairlie'yi uzun uzun öptü. Asansör zemin katta dur-

duğunda, «Nan'i görmeye gidiyoruz,» diye fısıldadı. Bu sözler Fairlie'nin yüreğinde küçük umut kıvılcımları gibi yanıp söndü. Yoksa bütün bunlar Nan'in rızası alınarak mı yapılmıştı?

Carson genç kadının elini sıkı sıkı tutuyordu. Birlikte Colossus binasının önündeki Rolls'a doğru koştular. Araba, tekerlekleri çığlık çığlığa, müthiş bir süratle hareket etti.

«Eminim Nan evi sattığını çünkü seni çok sevdiğini söyleyecek.»

«Lütfen sabırlı ol, Fairlie.»

«Olamam!» diye bağırdı genç kadın. Öyle heyecanlıydı ki başı dönüyordu. «Ne yaptın ona? Hemen söyle! Ona danıştın mı?»

«Çeneni kapa. Bir kelime daha söylersen gitmekten vazgeçerim, çok üzülürsün.»

«Zaten üzgünüm.»

Araba gittikçe hızlanıyordu. Çevre yolunda baş döndürücü bir süratle ilerliyorlardı. Carson az sonra yavaşladı. Sağa saptılar. Burası çok değişik bir yerdi. Yolun iki tarafındaki ağaçlar yaklaşık otuz kırk yıllıktı. Az ilerde Carson arabayı sağa yanaştırıp durdurdu.

«Hani nerede?» dedi Fairlie. «Hiçbir şey göremiyorum.»

Arabadan indiler. Birkaç metre yürüyüp toprak bir yola saptılar. Güneş ışıkları ağaçların yapraklarından süzülerek çevreye büyülü bir hava veriyordu. Birden karşılarına çıkan bir evin damında birkaç işçi kiremitleri yerleştirmekle meşguldü. Fairlie önce verandayı tanıdı. Hayretten donakalmıştı. Parmakları Carson'ın kolunu kırarcasına sıkıyordu.

«Nan'in evi,» diyebildi. Carson'a döndü. Genç adam beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu. Yavaşça Fairlie'nin koluna girdi. Birlikte eve yaklaştılar. Nan'in evi en ufak bir eksiği olmak-

sızın karşılarında duruyordu.

Bahçe kapısının önüne geldiklerinde Carson kapıyı itip içeri girdi. Fairlie kımıldamadan durmuş eve bakıyordu: Yanaklarından süzülen yaşları telaşla sildi. Evi olduğu gibi taşımışlardı! Kırk yıl düşünse aklına gelmezdi bu. Bahçede birileri vardı. Kapıyı itip içeri girdi. Carson, David' le konuşuyordu. David'in elinde bir su kovası vardı. Az ilerde Nan'i gördü. Elinde küçük bir çapayla bir çiçek tarhına eğilmiş çalışıyordu. Carson yaşlı kadının kulağına eğilerek bir şeyler söyledi. Nan başını kaldırıp kapıya doğru baktı.

«Fairlie!»

Hemen koşup genç kadına sarıldı. «Neden bu kadar erken geldin? Carson sana sürpriz yapmak istiyordu.»

«Gerçekten mi?»

«Evet canım. Çok telaşımız vardı. Carson'ın adamları gece gündüz demeden çalıştılar. Evin tamamını, olduğu gibi taşımak ve her şeyi yerli yerine koymak çok zor oldu. Ama Carson çok kararlıydı, canım. Sen gelmeden önce her şeyi tamamlamak istiyordu.»

Fairlie başını öne eğerek, «Carson gerçekten çok hızlı,» diye mırıldandı.

«Çatı tamamlandıktan sonra gelseydin tam bir sürpriz olacaktı.»

«Yine de büyük bir sürpriz oldu.»

Nan evin nasıl taşındığını anlatmaya başladı. Carson uzun süredir bu arsayı bulmak için bütün adamlarını seferber etmiş. Aslında birkaç yer varmış ama en uygunu burasıymış.

«Arsanın sahibi çok kibar bir insan,» diye devam etti Nan. «Mr. Swan büyük bir bahçeye sahip olmamı sağladı.»

Bütün bunlar tam altı gün içinde gerçekleştirilmişti. Fairlie gözlerine inanamıyordu.

«Şu gördüğün güller ve meyve ağaçları yıllar önce ekilmiş. Çok iyi bakmışlar doğrusu.»

Carson bu işi yapabilmek için bütün gücünü ortaya koymuş olmalıydı.

«...portakallar, canım. Artık bol bol marmelad yapabilirim.»

Fairlie gördüklerine inanamıyordu. İmkânsızı başarmak gibi bir şeydi bu.

«Bir haftaya kadar normal hayatımıza döneceğiz. O zamana kadar Reynoldslar'da kalacağım. Carson sana otelde yer ayırttı. Söyledi mi bilmiyorum. Sürpriz partisi konusunda Carson'a çok ayıp oldu. Keşke söylediğin zamanda gelseydin. Her şeyi hazırlamıştı, kâğıt fenerler, müzik... Açık havada kuzu çevirecektik.»

Fairlie derin düşüncelere dalmıştı. Carson'ın gerçekten de böyle davranmaktan başka çaresi yoktu. Fairlie'yle tartışmaya girmek o dehşet verici kuşkulardan ötürü imkânsızdı. Ancak bir oldu bittiyle bu meseleyi halledeceğini çok önce anlamış olmalıydı.

«Merdivenler beni çok yoruyordu. Bu yüzden Carson evi biraz aşağıya kurdu. Böylesi çok daha ideal...»

Carson'ın Sydney'de neden o kadar düşünceli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Onun gibi bir adamın bütün gücünü böyle bir işte kullanması biraz çocuksu, masum öğeler taşıyordu. Yapabileceği şeyin en mükemmelini yapmaya çalışmıştı.

«...bütün gün sırayla iki taraftan güneş alıyor...»

Carson'ın kişiliğindeki çok farklı bir yan böylece açığa çıkmıştı. Sevdikleri uğruna olağanüstü, akıl almaz şeyler yapabiliyordu. Fairlie ise, bütün bu süre içinde, ona engel olmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Kafasının içi karmakarışıktı. Buna rağmen Nan'in komşuları ziyaret etme önerisini geri çeviremedi. Swainler komşu olarak çok uygun kişilerdi. Sanki özel olarak seçilmişlerdi. Nan kendi yaşındaki bu insanlara komşu olduğu için çok mutluydu. Onlar kendi aralarında konuşurlarken Fairlie kafasını toparlamaya çalışıyordu.

Komşu ziyareti bittikten sonra Nan'le birlikte eve doğru yürüdüler. Ustalar gitmişlerdi. David ve Carson da.

«Carson, David'i Alexler'e götürmüş olmalı,» dedi yaşlı kadın. «Son günlerde Alex'in abisinin arabasını tamir ediyorlar. Seninki çoktan bitti.»

Evin önünde bir taksi bekliyordu. Nan çantasından evin ön kapısının anahtarını çıkarıp Fairlie'ye verdi.

«Carson bu arabayı her akşam benim için gönderiyor. Geceyi Reynoldslar'da geçiriyorum. Sabahları yine aynı arabayla gelip bahçe işleriyle meşgul oluyorum.»

Yaşlı kadın bunları söyledikten sonra Fairlie'yi yanağından öptü ve taksiye doğru yürüdü.

«Ben ne olacağım, peki?» diye seslendi Fairlie.

Nan durdu, geri dönüp baktı. Ama Fairlie'ye değil de evine bakıyordu. Yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

Neden sonra ona döndü, «Eğer beklersen, canım,» dedi. «Carson gelip seni alır.»

Taksi az sonra toprak yolun dönemecinde kayboldu. Ortalıkta derin bir sessizlik vardı. Fairlie ağır adımlarla eve girip verandaya çıktı. 'Carson gelip seni alır.' Kendi kendine gülümsedi, eteklerini toplayıp merdiven basamağına oturdu.

Çok sessiz ve sakin bir yerdi burası. Güneş çevreyi kızıla boyayarak ağaçların gerisinde kayboldu. Hava yavaş yavaş kararıyor, uzaktan gece

böceklerinin sesi geliyordu. Bir köpeğin havlaması sessizliği bozdu.

Az sonra Carson'ın Rolls'u yolun ucunda göründü. Genç adam arabayı verandanın önünde bırakıp Fairlie'nin yanına geldi.

Genç kadın ayağa kalkıp gülümseyerek, «Tam zamanında geldin,» dedi.

«Emin'm gelmeyeceğimi sanıyordun.»

«Böyle bir şey düşünmedim.»

«Yazık. Keşke seni gece yarısına kadar burada bekletseydim.»

«Neden bekletmedin?»

Genç adam ona gülümseyerek baktı. «Çok mu merak ediyorsun?» dedi. Sonra elini uzattı. «Anahtarı ver de kapıları kilitleyeyim.» Fairlie otomatik bir hareketle anahtarı uzattı. Genç adam sanki kendi eviymiş gibi pencereleri dikkatle kontrol etti çıkış kapılarını kilitledi.

Arabada bir süre hiç konuşmadılar. Carson yavaş sürüyor, oldukça rahat görünüyordu.

«Sen haklıydın,» dedi Fairlie. «Gerçekten de beni burada bekleteceğini, cezalandırmak isteyeceğini düşündüm. Ayrıca bunu hak ettiğim: sanıyorum. Senden özür diliyorum, Carson.»

Genç adam bu sözler üzerine biraz daha sessizleşmişti sanki.

Carson'ın evine gelmişlerdi. Araba parkında durdular. Genç adam Fairlie'nin çantasını bagajdan aldı. Genç kadın çok şaşırmıştı.

«Çantamı unutmuştum,» dedi. «Colossus'da unutmuş olmalıyım. Nasıl buldun?»

«Kapıdaki görevli bulmuş. Bürodaki herkes seni tanıyor artık. Bagajınla bizzat ilgilenmem gerekti.»

«Şey, senin için biraz sıkıcı olmuyor mu? Şirketteki pozisyonun bakımından soruyorum.»

Carson asansörün düğmesine basarken. «Sıkılmam için neden yok,» dedi. «Zaten büroma gelip bağırıp çağırmana, kapıları çarpmana alıştılar.»

«Başına dert oldum galiba.»

«Evet tam dediğin gibi.» Evin kapısını açtı, içeri girdiler. «Seni gördüğüm an başıma dert olacağını anlamıştım.» Elindeki çantayı yere bıraktı ve birden sarılıp Fairlie'yi öptü. Sert ve kısa bir öpücüktü bu. «Sonunda beni delirteceksin,» diye fısıldadı. Bu kez ona sıkıca sarılıp ihtirasla, arzuyla, uzun uzun öptü. Sonra birden hareketleri yavaşladı. İncitmekten korkuyormuş gibi yavaşça sarıldı ona, saçlarını okşadı. Fairlie başını genç adamın geniş göğsüne yasladı.

«Carson, sana korkunç şeyler söyledim ben.»

«Evet, canım.»

«Sana yılan diye bağırdım.»

«Duydum.»

«Hatta senin bir jigolo olarak hayatını kazanabileceğini söyledim.»

«Benim yaşımda biri için bu bir iltifat sayılır.»

«David'in senden uzaklaştırılması gerektiğini söyledim.»

«Bak buna hiç inanmadım.» Kısa bir sessizlik oldu. «Başka ne söyledin?»

«Bu kadarı yetmez mi?»

«Asansörle aşağı inene kadar beni unutacağını söyledin. İşte bu sözlerden hiç hoşlanmadım.» Yavaşça eğilip onu dudaklarından öptü.

«Asansörde bir yıl boyunca kapalı kalsam bile seni unutamam.»

«Bir yıl, öyle mi?»

«Belki de on yıl. Belki ömür boyu...»

«Şimdi oldu.» Onu tekrar öptü. Aşk ve sevgi dolu bir öpücüktü bu.

Beyaz Dizi

Evinizin Romanları

361

Siyah Gül
Patricia Rosemoor

Başarıya bu denli yakınken...

Her şeyin boşa gittiğini gördü Keri Lacey. Kendisi kadar ünlü bir yönetmen olan Jon Ross ise, onunla tanışmak için daha kötü bir zaman seçemezdi. Çünkü Keri'nin şüpheliler listesinin başına girmişti genç adam...

363

Genç Kızın Tılsımı
Sara Craven

Tek boynuzlu at heykelciği yerde paramparça duruyordu.

Bu değerli cam biblo Sophie'nin tılsımıydı. Ve Angelo, yıllar önce ona verdiği sözü yerine getirmek için tılsımı geri almıştı!

Gazetecinizden isteyiniz.